Mayk Hammer

SIRA SENDE YOSMA

Mickey Spillane

TAY

MAYK HAMMER: 6

Tay Kitapçılık ve Ticaret Limited Şirketi
Dr. Şevki Bey Sokak 10/3 Türbe-İstanbul
Telefon: 528 43 84

Mayk Hammer

SIRA SENDE YOSMA

Mickey Spillane

TAY YAYINLARI

Orijinal adı: THE BIG KILL

Türkçesi:
Şevket SARAÇ

Dizgi ve Film: Özyalçın Dizgi Servisi
Baskı: Gündüz Ofset/Kapak Baskısı: Seçil Ofset

I. BÖLÜM

Yine berbat gecelerden biriydi. Yağmur, barın pencerelerini delicesine dövüyordu. İçerideki hava ekşi bira, ter ve insanın midesini altüst eden ucuz parfüm kokuyordu.

Uzun süredir beni kesen yosma halimden paralı bir keriz sanmış olmalı ki, hemen yanıma damlayıp kalçalarını oynattı.

—Bu civarda yenisin galiba, yakışıklı?

—Hayır. Altı saattir buradayım.

—Bana bir kadeh içki ısmarlar mısın?..

Yanıma oturup sol böğrüme yaslandı.

—Hayır, dedim yekten.

Reddedişim onu çok şaşırttı. İrkildi ve aniden yılışık yılışık kırıtmayı bıraktı.

—Ne zamandan beri kibar beyler kadınlara içecek bir şeyler ısmarlamayı reddediyor? dedi.

—Bak fıstık, ben beyefendi filan değilim, diye tersledim.

—Farketmez, ben de bir hanımefendi değilim. Haydi, bana bir şey ısmarla!

Ona içki ısmarladım. İçkisi gelince de:

—Bana dalaşmayı bırak da gazla artık, dedim.

—Ne huysuz herifsin sen be!

—Ha şunu bileydin! Ayrıca kibarlık taslamaya da hiç niyetim yok. Altı aydır böyleyim ve halimden çok memnunum.

—Canın mı sıkılıyor?

—Hiç canım sıkılmaz. Ben, insan düşmanıyım.

—Dalga geçme!

Uzaklaştı ve sanki bulaşıcı bir şeyim varmış gibi beni

süzdü. Daha sonra fazla tehlikeli olmadığıma kanaat getirmiş olmalı ki, yaklaşıp bacağını bacağıma sürtmeye başladı.

Tatlılıkla:

—Çek git, dedim.

—Hey! Ne oluyor sana? Hiç...

—İnsanları sevmiyorum. Birkaçı bir araya toplanınca, şu veya bu sebeple hep rezalet çıkarırlar. Kişi insanlardan kaçıyorsa, onları sevmediği içindir. Ben de onlardan biriyim, haydi gazla şimdi.

—Yine de iyi bir insan olduğuna inanıyorum.

—Yavrum, senin gibi yanılan çok oldu.

Ben de iş olmadığını anlayınca, iskemleden kalktı ve başka bir müşterinin peşine takıldı. Burası bütün geceyi geçirecek bir yer değildi; ama yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu ve civardaki her yer kapalıydı. Bu zorunlu bekleyiş ve sağanağın cama vuran sinir bozucu tıkırtısı adamı uyuz ediyordu. Böyle garip davranan sadece ben değildim. Zira tezgâhın öbür ucunda da bir kavga patlak verdi. Herkes kavgaya karıştı. Adamın biri şişeyi barmenlerden birine vurdu. Durum iyice ciddileşmişti. Aniden herkes eski neşesini buldu. Bir başka barmen ayyaşın tekini sepetlerken az önceki yosma da benden daha enayi birini sövüşlüyordu. Gönüllü iki kişi, yaralı adamı ayılsın diye kaldırıma taşıdılar. Zavallı yağmurun etkisiyle kendine gelir gelmez içgüdüsel olarak oradan sıvıştı.

Bu sırada, içeri bir tip girdi. Kolunun altındaki ceketine bir şeyler sarıp sarmalamıştı. Onu dipteki masalardan birine bıraktıktan sonra tezgâha yaklaştı. İliklerine kadar ıslanmıştı. Üzerinde tek bir gömlek vardı sadece. Ağlıyordu.

Kimse ona dikkat etmedi. Tezgâha bir dolar fırlatıp ilk kadehi içtikten sonra ikincisini alıp masasına gitti. Bardağı masaya koydu, ceketi açtı. Afalladım. İçinden iki, üç yaşında bir velet çıkmıştı. Gözümü ikisinden de ayıramıyordum. Herifin sıska halinden doğru dürüst yemek yiye-

mediği anlaşılıyordu. Benden daha genç olmasına rağmen, gözlerinin ve ağzının etrafında derin çizgiler vardı. Bir zamanlar hayattan bazı beklentileri olmuş olsa bile, şimdi tüm umutlarını kaybettiği her halinden belli oluyordu.

Adam veletin başını okşayıp kulağına bir şeyler fısıldarken gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü farkettim. Çocuğu öpmek için eğilirken kafamı bardağıma çevirdim. Bir süre sonra iskemlesini sertçe ittiğini duydum. O tarafa doğru döndüm. Kapıya doğru koşuyordu. Bu kez kolları boştu!

Yumruk yemiş gibi oldum. Yerimden fırlayarak bir küfür savurdum. Rezilliğin daniskası! Bu berbat yerden koşarak çıkarken sarhoşlardan birine çarptım. Yere devrildi. Dışarı çıktığımda birisi kapıyı kapamam için bağırdıysa da aldırış etmedim.

Herif fazla uzaklaşmamıştı. Birden kaldırımın kenarından bir Buick hareket etti. Arabanın içinden iki el ateş edildi ve adam yere kapaklandı. Arabanın durmasını beklemeden Buick'ten birisi atladı ve yerdeki adamın üstünü aradı.

Bulunduğum yerden ateş etmemeliydim, Tanrı kahretsin! Bir 11.25'likle bu mesafeden ateş etmek imkânsızdı. Yine de ilk mermim kaldırımın kenarında bir çentik açıp sektikten sonra hedefini buldu. Herif aniden bir çığlık attı. Toparlanıp ilerde kendini bekleyen arabaya ilerlemeye çalıştı. Şoför acele etmesini söyledi. Fakat bacağından yaralandığı için yalpalayıp yol kenarına, suların içine düştü.

Buick yerinden fırlayıp deli gibi dönerek adama yaklaştı ve hızla üzerinden geçti. Boşuna olduğunu bile bile, vicdanımı rahatlatmak için Buick'e şarjörüm boşalana kadar ateş ettim.

İnsan belaya böyle karışıyor işte, iyi mi! Şimdi bomboş yolda, kaldırımda ıslak gömleği ve sırtında iki delikle yatan adamla başbaşaydım. Hiç de yorgun gözükmüyordu. Hatta, bıyık altından gülüyor gibi bir hali vardı.

Diğeri ise berbat durumdaydı.

Bir sigara yaktım. Adamın beni işitmesine imkân olmamasına rağmen:

—Dostum, şehrin pisliğine ne güzel bir örnek değil mi? diye sordum.

Soruma gökgürültüsü cevap verdi. Hata yoktu, hemfikirdik.

Aynasızlar iki dakikada olay yerine damladılar. Sirenleri çalarak sokağın iki başından döndüler ve yerde yatan cesedin yanında durdular. Şoförler direksiyonda kalırken her arabadan birer aynasız indi. Anında göbeğimde bir namlu hissettim.

—Kimsin?

—Görgü tanığı.

Aynasızlardan biri ceplerimi aradı. 11.25'liğimi kılıfından çıkartıp namlusunu kokladı ve bana baktı. Bir an için dipçikle vuracağını sandım, ama gerekli bilgileri toplamadan karar vermemesi gerektiğini bilecek kadar işinin ehliydi.

Rozetimi, özel dedektiflik ruhsatımı ve silah taşıma belgemi dikkatle inceledikten sonra:

—Peki! Şimdi olanları anlat bakalım, diye söylendi.

Silahımı ve ruhsatımı geri aldım.

—Bu herif birkaç dakika önce şuradaki bara girdi. Korktuğu her halinden belliydi. İki kadeh içtikten sonra koşarak gitti. Hareketleri midemi bulandırdı ve takip ettim.

Diğer aynasız:

—Bu yağmurda mı? diye söylendi.

—Doğaya meraklıyımdır, delikanlı, dedim.

Diğeri:

—Tamam, devam et, dedi.

Omuz silktim.

—Buick marka bir arabadan ateş edip sırtından vurdular. Birisi atlayıp üstünü aradı. Ben adama ateş edip bacağından vurunca, arabanın şoförü onu ezdi. Kasıtlı bir hareketti.

Genç aynasızlardan biri dudakları sinirden titreyerek:

—Yani ateş ettiğini itiraf ediyorsun! diye kükredi.

Diğeri ise:

—Bunları boş ver, amiri çağır. Bu adamı tanıyorum, dedi.

Acemi olanı:

—Ateş ettiğini itiraf etti. Bu Buick masalını uydurmadığı ne malum? diye diretti.

Diğeri ise sabırla:

—Git yerdeki cesede bak, diye yanıtladı.

Yere tükürüp arabasına gitti. Bir dahaki sefere işi tecrübelilere bırakacağına söz verdiği belliydi halinden.

Pat sabahın birine doğru geldi. Cesetleri inceleyip beni arayan aynasızın raporunu dinledikten sonra yanıma damladı.

—Selam, moruk! dedim.

Polislere bizi yalnız bırakmalarını işaret ederek:

—Burada ne arıyorsun, Mayk? diye sordu.

—Görgü tanığı benim.

—Biliyorum, geç bunu!

Pat'ın arkasındaki genç aynasız kim olduğumu anlamaya çalışırken sinirli sinirli dudaklarını yalıyor ve lüzumsuz gövde gösterisinden Yüzbaşı Pat Chambers'a bahsetmemem için dua ediyordu.

Pat:

—Bir iş üstünde misin? diye sordu.

—Dinle moruk, eğer bir iş üstünde olsam, sana söylerdim, dedim. İş üstünde filan değilim ve olanları da anlamıyorum. Bu herif vurulunca, ben de ötekinin bacağına ateş ettim ve Buick'teki herif de temizledi onu. İşte bütün bildiğim bu.

Pat kafa salladı.

—Raslantıları sevmem. Özellikle de işin içinde sen varsan... Ne arıyordun?

—Pat, hiçbir şey aramıyordum, sözüme inan. Sen bu iki herifi tanıyor musun?

—Hayır, ceplerinde de kimliklerini belirten herhangi

bir şey yok.

Önce morgun arabası, arkasından da adli tabip geldi. Herkes işine döndü. Yerdeki adama bir göz attım.

Hali feciydi. Yüzü korku ve acıdan kaskatı kesilmişti. Kırk beş yaşlarında olmalıydı. İyi giyimiyle delik ayakkabıları ve uzun saçları tam bir tezattı.

Morg arabasının şoförü cep lambasını cesedin üzerinde dolaştırırken:

—Gece kuşuydu, değil mi? diye sırıttı.

Kafamı çevirerek:

—Evet, dedim.

—Bu bir şey değil. Geçen hafta on beş tonluk kamyonla ezileni bir görseydiniz! Bütün tekerlekler üzerinden geçmiş, acınacak durumdaydı.

—Dostum, sen geceleri iyi uyuyabiliyor musun? diye sordum.

—Tabii. Ne diye sordun?

Böyle bir soru sormama şaşırmıştı beyinsiz.

—Neyse! Önemli değil. Işığı şunun yüzüne biraz daha tutsana.

Cesedi çevirip, her tarafına baktım. Pat trençkotuna sarılmış, şapkası kaşlarında, dikkatle beni izliyordu. Yüzüne dikkatle bakınca:

—Tanıyor musun? diye sordu.

—Önceden görmüştüm sanki.

—Adli tabip tanınmış. Charlie Fallon çetesinin eski üyelerinden biri. On, on iki yıl önceki bir soruşturmada tanıklık etmiş.

Sessizce onayladım. Ama bu herifin suratı bana hiç yabancı gelmiyordu. Fallon olayı yıllar önceydi. Aşağı yukarı büromu açtığım senelere rastlıyordu...

Nihayet:

—Hayır, onu nerede gördüğümü hatırlayamayacağım, diye mırıldandım.

Pat:

—Onunla ilgileneceğiz, dedi. Cebinde iki buçuk dolardan başka bir şey yok. Diğerinde ise dört bin dolar ve bir

anahtar bulduk.

—Bara girdiğinde bir doları daha vardı. Gitmeden önce iki kadeh içti, diye ekledim.

—Tamam! Oraya gidelim. Belki bilgi alabileceğimiz birisi çıkar.

—Boşuna. İçeri girdiğinde kimse ona dikkat etmedi. İki kadeh içip gitti.

Pat:

—Öyleyse seni çeken ne oldu? diye atıldı.

—Gidip, bir kadeh atalım. Bu şehirde olanlar midemi bulandırıyor. Ne zaman burnumu dışarı çıkarsam, eve dönünce banyo yapmam gerekiyor.

Bir süredir duran yağmur, yine başladı. Çevreye bir göz attıktan sonra kendi kendime yarın aynı saatlerde kaç ceset olacağını sordum. İki Lucky yakıp birini Pat'a verdim. Her ölüm olayında olduğu gibi, yine sinirliydi.

Pat'a dostça:

—Öfkelisin yine. Bu pisliği temizlemek için elinden bir şey gelmediğini itiraf et! Siz aynasızlar bu rezillikleri önlemek için her an hazırsınız, ama nerede ne olacağını kim önceden bilebilir ki? Haydi, boş ver! Dert etme! dedim.

*

* *

Herkes az çok kafayı bulduğu için barda kimse garibanı farketmemişti. Barmen ise çelimsiz bir herife iki kadeh içki verdiğini ve adamın gittiğini hatırlamıştı. Başka da bir şey bilmiyordu. Pat'ı salonun dibine götürdüm. Velet hâlâ koltukta uyukluyordu.

—Mayk, yine ne dolap çeviriyorsun? diye kaşlarını çatarak sordu.

Veleti alıp dizlerime oturttum. Uykulu olduğu için kafasını koyacak bir yer arıyordu. Pat şapkasını geriye itip, dudaklarını ısırdı.

Suratsız bir ifadeyle:

—Bu da nesi? dedi.

—Ölen adamın... Geldiği zaman çocuk kucağındaydı, herif de karı gibi zırlıyordu. Veleti giderken koltukta

bıraktığı için takip ettim. Önce onu doyuracak parası olmadığı için bıraktığını sanmıştım, şimdi fikrim değişti. Herif öldürüleceğini biliyordu. Onun için çocuğu buraya bıraktı. İyi, değil mi?

—Oğlum, bence çok çabuk sonuç çıkartıyorsun sen!

—Başka ne olabilir? Çocuğun hesabı ödemek için burada kaldığını söylemeyeceksin herhalde. Şehrin getirebileceği pisliklerin en büyüğü...

—Ağır ol, ağır ol, Mayk.

—Ağır ol mu? Bunu sen velete anlat. Onun için ne güzel bir gece! Babası vuruldu ve...

—Mayk, babası olup olmadığını bilmiyorsun ki daha!

—Kendi çocuğu değilse, ne diye öyle ağladı peki?

Pat gülümsedi.

—Öldürüleceğini biliyorsa, velet için değil kendi akıbeti için ağlıyordu belki de.

—Tanrı kahretsin! Peki, sence neler dönüyor?

—Çevredeki kişilere bakılırsa bir hesaplaşmaydı bu.

—Belki de katil senin öyle sanmanı istiyordur.

—Ama niçin?

—Sana Buick'teki herifin arkadaşını kasten ezdiğini söyledim. Bu izlenimi bırakmak istediyse, niçin böyle davrandı?

Pat kafa salladı.

—Duygusal davranmayı bırak da gözünü aç biraz.

—Tamam, tamam. Orada olan ben değil de sensin sanki. Her şeyi gördüysen anlat da öğrenelim, diye takıldım.

—Bak, kasten yaptığını zannediyorsun... Ama, bunun bir anlamı yok, Mayk. Yerdeki herifi almak için de araba böyle bir dönüş yapmış olabilir. Mesafeyi yanlış hesaplayıp adamı ezmiştir. Enselenmemek için de hemen tüymüştür. Olamaz mı yani?

Okkalı bir küfür savurdum. Anladı.

—Senin daha iyi bir fikrin mi var?

—Adam bacağından vurulmuştu, anlamıyor musun? Buick'in şoförüyse onun yakalanınca ötmesinden korktu

ve öldürdü, bu kadar basit.

Pat gülerek:

—Tamam, oldu. Sadece emin olup olmadığını öğrenmek istedim, dedi.

—Seni tımarhane paklar ancak, üşütük! dedim.

—Tamam, tamam. Haydi gidiyoruz. Bu veleti de yetkililere teslim etmem lazım. Bu gece de uyuyamayacağım.

—Olmaz!

—Ne olmaz?

—Bak, veleti hiç değilse bu gece için ben alayım. Yetkililer rahatsız olup yarın sabahtan önce onunla ilgilenmezler. Evimde daha rahat eder zavallıcık.

Çenesinin oynamasından ve omuzlarının dikleşmesinden anladığım kadarıyla ya Pat beni iyi tanıyordu, ya da ben düşündüklerimi gizleyemiyordum.

—Dinle Mayk, eğer bir şeyler tasarlıyorsan hemen vazgeç. Senin yüzünden mesleğimi ve postumu tehlikeye atamam.

Kısık sesle:

—Pat, bu adamın başına gelenler hoşuma gitmiyor, dedim ve devam ettim: Cinayet doğal bir şey değil. Hele de ortada büyük Buick'ler ve profesyoneller varsa. En ufak ayrıntısına kadar önceden hesaplandığı belli. Bu veleti tanımıyorum, ama büyüyünce babasının bir hiç uğruna ölmediğini ve katilinin de belasını bulduğunu bilmesini istiyorum. Yasal olarak birçok şey yapabilirim. Katili sıkıştırıp ateş eder ve meşru müdafaa derim. Adaleti engellediğimi söyleyebilirsin, ama bu şehirde olup bitenden bıktım. Scottoriggio'yu susmaya zorlayan herifleri buldunuz mu? Ya Binaggio ve onun Kansas'taki ortağını? Dosyalarınızda kaç tane faili meçhul cinayet var? Al da gazeteleri oku. Bu boktan şehirde polisin eli, kolu siyasetle bağlanmış durumda diyeceksin hemen. Ama ben bir veya iki katili mıhlama şansına sahipsem, sen de kalkıp onları vuramayacağımı söyleme sakın!

Nefes almak için biraz sustum, sigaramı yakıp devam ettim.

—Pat, bir adamı ağlarken görmek gülünç bir şey değil. Ya bu çocuğun kaderi?.. Pat, birisi bunun hesabını er veya geç bana verecek, bunu bilesin!

Pat tartışmaya kalkışmadı. Bir süre bana ve çocuğa baktı, sonra kafasını kaldırdı.

—Mayk, en azından şu an için, seni engellememi gerektirecek bir şey yok.

—Ne şimdi, ne de sonra. Çocuk benimle kalabilir mi?

—Zararı yok, kalsın. Sabah sana telefon ederim. Olaya karıştın, savcı tanıklık etmeni isteyecektir. Bu kez çeneni kapa, yoksa ruhsatını kaybedersin. Şu sıra, batakhaneleri ve at yarışlarını ellerinde tutan kodamanları sıkıştırmaya çalışıyor, ama bir şey elde edemedi... Bunun acısını da senden çıkarır.

Dalga geçmeden edemedim.

—Bana daha önce de caka satmaya çalıştı. O olayı her hatırlayışında dişlerini gıcırdattığına bahse girerim. Ama, ne hale geldi? Gariban bir bahisçiyi bile kıstıramayacak kadar beceriksizdir o...

—Mayk, o kadar komik değil.

—Palyaço o be! Gazeteler bile dalga geçiyor!

Pat kızardı.

—Ne diyorsun sen? Ed Teen gibi babalar, sadece aynasızlar ve savcıyla değil, bütün halkla alay ediyor... Ben vergilerimi öderken Ed Teen, Lou Grindle ve Charlie Fallon gibiler devlet kesesinden yiyerek lüks içinde yaşıyorlar...

Şimdi zehirini boşaltma sırası ona gelmişti. Onların yanında beni zemzemle yıkanmış gibi görüyordu. Bana "iyi geceler" deyip gitti. Pat'ın söyledikleri kafamda uğuldarken yumurcağı kucağıma aldım.

Lou Grindle! Kendi çöplüğünde, Broadway'in büyük kulüpleriyle Harlem'in yeraltı dünyasında iş gören ve zamanında paçayı kurtaran bir namussuz! Son gördüğümde, iki yamağından biri ceketini, diğeri de paralarını tutarken diz çökmüş barbut oynuyordu. Ceketini tutan hergele bu gece vurduğum herifti.

Çocuğu babasının ceketine sarıp dışarı çıktım ve döküntü taksilerden birini ıslık çalarak durdurdum. Kucağımdakini görünce şoför pis pis bana baktı.

Lou Grindle'i bulmak için batakhaneleri gezmeye başladım. Sonunda, sekizinci batakhanenin görmüş geçirmiş barmeni beni binadaki adamlardan biri zannederek Lou Grindle'i 57. Sokak'ta bir gece kulübünde bulabileceğimi söyledi. Bir dolar verip taksiye döndüm.

Dokuzuncu adresi verince şoför:

—Dostum, çocuğu yatırsan daha iyi olmaz mı? dedi. Böyle yanında taşımak bence hiç doğru değil...

—Haklısın, dostum. Ama, bebeği yatırmadan yapmam gereken acil bir işim var, dedim.

Çocuğu arabada bırakıp kaldırımı geçtim. Barmenin söylediği yer, gürültülü ve gelen hesabı umursamayan avantacı kişilerin uğradığı bir gece kulübüydü. Pistin kenarında bulunan birkaç düzine ayyaş, striptizcinin tamamen soyunması için piste banknotlar atıyorlardı. Kız da külotunu ve sütyenini sallayarak fırlattı ve paraları topladı.

Gösterinin etkisinden hâlâ kurtulamayan bir garsonu yakaladım ve:

—Lou nerede? dedim.

Sanki Lou ile uzun süredir arkadaşmışım gibi davrandım.

—Orada, içerde. Diğerleriyle beraber oyun oynuyor.

Salonun arkasına doğru bir el işareti yaptı. Bir masaya çöktüm ve yanıma gelen garsona:

—Git Lou'yu çağır. Orada olduğunu biliyorum, dedim.

Uzattığım beşliği gizlice aldı ve kafasını salladı.

—Lou'ya ne yapacağını kimse emredemez. Kendin git.

—Önemli bir iş dersin, gelecektir.

Garson parayı cebine attı ve mutfak kapısını açıp gözden kayboldu. Bir dakika sonra geri dönüp Lou'nun hemen geleceğini söyledi.

Piste başka bir striptizci çıkmış, avantasını toplamak

için yavaş yavaş soyunuyor, elinden ne geliyorsa yapıyordu. Çevremde konuşacak kimse yoktu.

Lou fazla gecikmeden içeri girdi. Garson beni kafasıyla işaret etti. Masama gelirken kim olduğumu düşündüğü halinden belli oluyordu. Kırkını geçmişti. Saçları kalıp gibi kafasına yapışmıştı. Gözlerindeki ifade buz gibiydi. Smokini ucuzca olmalıydı. Çünkü, yakından bakınca koltuk altında silah taşıdığı anlaşılıyordu.

Silahımı farkedince aynasızlardan biri zannetti beni herhalde.

Ayağımla masanın altından bir iskemle itip:

—Otur Lou, diye mırıldandım.

Dişlerini sıkarak:

—Konuş, dinliyorum. Bütün gece seninle uğraşamam, dedi.

—Eski arkadaşlarından biri bu gece vuruldu.

Bakışları iyice donuklaştı. Herhalde şaşkınlığını böyle ortaya koyuyordu.

—Kim? diye hırladı.

—Ben de bunu sana sormak için geldim. Geçen gece barbut oynarken senin ceketini tutan hergele. Hatırladın mı?

Hatırladıysa bile yüzünden anlaşılmıyordu.

—Kırk beş yaşlarında, orta boylu, iyi giyimli ve delik papuçluydu. Zamanında Charlie Fallon hesabına çalışmıştı. Bu gece senin için çalışıp çalışmadığını öğrenmek istiyorum.

Bu kez hatırladığı belli oluyordu. Yüzü gerildi. Nerdeyse boynundaki damarlar yakasını parçalayacaktı.

—Adın Mac mıydı?

—Mayk Hammer, Lou. Eğer sana bir şeyler hatırlatmıyorsa etrafındakilere sor.

Bakışlarını elime dikerek:

—Özel dedektif! diye haykırdı.

Elimi ceketimin içine sokarak 11.25'liği kavradım.

Lou Grindle'in o ilk cazgır tavrı yavaş yavaş siliniyordu. Ne de olsa eskisi kadar atik değildi ve tehlikeye

atılmaktan kaçınıyordu. Özellikle de yalnızken!

—Ne istediğini anlayamadım.

Güldüm.

—Zavallı arkadaşın... Hani şu ölen canım. Bacağından vurunca Buick üzerinden geçti. Oysa az önce bir herifi öldürmüştü şoförle birlikte.

Lou, herhangi bir yanlış anlamaya fırsat vermemek için cebinden yavaşça bir puro çıkardı.

—Hayır. Bu gece kimse benim adıma çalışmıyordu.

—Dilerim Lou. Bunu senin için dilerim.

Öldürmek istercesine bana baktı.

—Daha öğreneceğin çok şey var, aynasız. Bana böyle hitap edilmesinden hoşlanmam.

Gözlerimi gözlerine dikip:

—Dinle Lou, dedim. Eğer bu geceki olayla bir ilgin olduğunu öğrenirsem, suratının şeklini değiştirmek bana zevk verecektir. Bana oyun oynarsan, ölmeden evvel bağırsaklarının kaldırıma saçıldığını görürsün. Lou, sana söylediklerimi sakın unutma.

Sinirden dudaklarını ısırıyordu. Kalkıp kapıya doğru ilerledim. Birkaç adım attım, geriye baktığımdaysa Lou yoktu. Adam sinirli ya!..

*

* *

Velda'ya saat iki buçukta bekleme salonunda buluşalım, dememe rağmen saat üç olmuştu.

Sarsıntıdan korumak için çocuğu kucağıma alıp, şoföre:

—Pennsylvania Garı'na, dedim.

Kalabalıkta Velda'yı bulmak hiç de güç değildi. O kadar milletin içinde bile hemen göze batar. "Danışma" nın yanında durduğunu hemen farkettim. Kolay rastlanamayacak ender bir dişi. Üzerinde gri tayyör olduğu halde sanki bikiniliymiş gibi bakışları üzerine çekiyordu. Güzel olduğu kadar, çok da zeki bir kızdı.

Yanına iyice yaklaşana kadar bekledim ve:

—Geciktiğim için özür dilerim Velda, dedim.

Bana bakınca, gözlerinden neler demek istediğini anladım.

—Mayk, hayatında bir kez de dediğin saatte gelsen ne kaybedersin?

—Yavrum, kimsenin yardımına ihtiyacın yok senin. Valizlerini taşıyacak kadar büyüdün artık.

Kucağımdakinin ne olduğunu anlamak için dikkatle bana bakıyordu. Velet çığlık atıp tepinmeye başladı.

—Mayk... Bu ne?

—Yavrum, küçük bir erkek çocuk. Şirin değil mi?

Velda gülümseyerek gözlerini yuman çocuğun yanağını okşadı. Yüzü beş karıştı. Küfreder gibi bana baktı.

—Mayk, meşhur iş bu mu?

Bir kahkaha koyuverdim.

—Evet, bir süre için... babasının yerine ona ben bakacağım.

—Mayk... Önemli bir şey varsa bu Florida hikâyesini erteleyebiliriz.

Hoparlörden Miami yolcularının yerlerini almaları istendi. Karar veremiyordum. Bir miktar çalıntı elmasla şu anda Miami'de bulunan zeki dolandırıcıyı yüzüstü bırakalım demeli ve her şeyi anlatmalı mıydım? Velda diğerlerine benzemese bile, yine de bir kadındı. Yeni bir işin peşindeyken bana engel olmazdı. Bundan eminim, çünkü daha önce deneyip ne olduğunu gördüm. Bu kadar üstüme düşmese onunla birlikte olabilirdim.

—Gidelim, tren beş dakikaya kadar kalkacak, dedim.

Perona kadar ona eşlik ettim. Kapıdan bana öpücük yollarken inmesini söylemedim, zaten vakit çok geçti. Tren hareket etti. El salladıktan sonra gardan çıkıp bir taksiye atladım.

Evde çocuğu soyup delik deşik olan tulumunu çöpe attım. Divana yatağını yaptım. Düşmesin diye de iskemle dayadım. Kucağıma aldım. Kuş gibi hafifti. Bu berbat şehirde onun gibi milyonlarca çocuk vardı.

Gözlerini açıp uykulu bir sesle:

—Baba, dedi.

—Hayır yavrum, ben baban değilim. Sana başka bir baba bulunana kadar seninle ben ilgileneceğim, dedim.

Divana yatırıp üstünü iyi kötü örttüm.

Birisi bunun hesabını bana verecekti. Adım gibi bundan eminim.

II. BÖLÜM

Ertesi sabah saat ona doğru telefonun ziliyle uyandım. Aynı anda bir gürültü koptu. Pikeyi fırlatıp salona daldım ve okkalı bir küfür savurdum. Velet kırdığı porselen lambanın parçaları üzerinde çıplak ayakla durmuş, gece masaya bıraktığım 11.25'liği kılıfından çıkartmaya çalışıyordu. Tam tetiğe dokunmak üzereydi ki, elinden kaptım. Emniyetini bile kaldırmıştı. Telefonu açtım.

—Kimsiniz? dediğimde sol elimde silah ve sağ kolumun altındaysa sinirden gırtlaklamak için kendimi zor tuttuğum velet vardı.

Telefonun öbür ucundaki Pat durumu anlamış olmalı ki, dalga geçmeye başladı.

—Çocuk bakmak pek zevklidir herhalde, ne dersin?

Dalga geçmek için bana telefon ettiyse, bunu başka türlü de yapabileceğini söyledim.

İyice azıttı herif. Kahkahadan kırılıyordu.

—Haydi Mayk, toparla kendini. Sana söyleyeceklerim var.

—Babası hakkında mı?

—Evet. Öz babası. Hazırlan, sana bütün hikâyeyi anlatacağım.

—Tamam! Bir saat sonra oradayım. Veleti getireyim mi?

—Ee... doğrusunu istersen onu unutmuştum. Şimdilik bir yere bırakıver. Onunla sonra ilgilenirim.

—Hey! Bu çocuğu yüzüstü bırakacağımı mı sandın? Sen... Öf! Tamam! Görüşürüz! Bir çözüm bulurum.

Telefonu kapatıp ufaklığı dizimin üstüne oturttum. Tabancayla oynamak istiyordu. Yetişemesin diye silahı

divana koydum. Sonra kapıcıya telefon edip alışveriş için birini yollamasını söyledim. Beş dakika sonra on beş yaşlarında çelimsiz bir çocuk geldi. İki yaşındaki çocuk için giyecek bir şeyler almasını istedim ondan.

—Beyim siz dert etmeyin. Benim de sürü sepet kardeşim var. Gerekli olanları iyi bilirim, dedi.

Onu yolladıktan sonra bir şeyler atıştırdık. Sonra en alt kattaki emekli eczacıya telefon edip ondan çocuğa bakmasını istedim. Geceleri bende kalmak şartıyla, gündüzleri çocukla ilgilenebileceğini söyledi. Bu da benim için yeterliydi.

Çocuk istediklerimi alıp geldikten sonra ona beş dolar bahşiş verdim ve veleti alıp aşağı indim.

Parmağıyla gözümü çıkarmaya uğraşırken:

—Bana pahalıya patlıyorsun, ufaklık! dedim.

Eczacıya onu teslim ederken, dikkatli olmasını tembih ettim.

—Siz merak etmeyin. Nasılsa yapacak bir şeyim yok. Küçükle oyalanırım, dedi.

Velet elini ceketime sokarken zırlamaya başladı. Onu bırakacağımı anlayınca ağlaması daha da arttı. Bu kez gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı.

Eczacı:

—Üzerinizde ihtiyacı olabilecek herhangi bir şey var mı? diye sordu.

—Oh!.. Hayır, daha önce de ceketimle oynamıştı, herhalde onu hatırladı.

İzin isteyip, hızla tüydüm. Silahımı çocuğun eline verdiğimi bilseydi, sanırım beni bir güzel kalaylardı.

*

* *

Pat:

—Öldürülen adamın adı William Decker idi. Haneye tecavüz ve hırsızlıktan hapis yattı. Çıkalı dört yıldan fazla oldu. Tutuklanmadan önce sağlam kasalar yapan bir fabrikada namusuyla çalışıyordu. Sonra, işinden ayrılmasına rağmen bolluk içinde yüzmeğe başladı. Bu sırada kasa

soygunları da arttı. Birtakım kişilerin sayesinde başka kirli işlere de bulaştı, ama suçüstü yakalanana kadar hiçbir şey ispat edilemedi.

—Bu dostları kimlerdi?

—Şu anda aşağı yukarı hepsi hapiste olan küçük soyguncular ve gangsterler... Decker hürriyetine kavuştuktan sonra bu yolları bırakıp evlendi. Karısı bebeklerinin doğumundan bir, bir buçuk yıl sonra öldü. Bebeğin de babası gibi adı William... Şayet Riverside Drive'da, aynı gece on bir kırk beş sularında bir aylağın yangın merdiveninde dolaştığı haber verilmiş olmasaydı, olduğumuz yerde sayardık. Devriyelerden biri telsizden haberi alır almaz olay yerine gitmiş. Merdivende bir şey bulamayan polisler, tesadüfen bir pencereden bazı iniltiler duymuşlar.

İçeri girdiklerinde yerde boylu boyunca bir kadın yatıyormuş. Hırsız kafasına ağır bir şeyle vurarak bayıltmış, sonra da kasayı açıp içinde ne varsa almış. Kasada bulunan parmak izi William Decker'a aitti. Dosyasındaki izleriyle karşılaştırdık.

—Harika, dedim.

Pat gözlerini kaldırdı, yüzü donuktu. Rapora bir göz atıp şöyle devam etti:

—Büyük bir olasılıkla Decker, karısının ölümünden sonra eski dostlarıyla ilişki kurdu. İki arkadaşıyla soygunu düzenledi. Onlar gözcülük yaparken Decker kasayı açıyordu. Tahminimize göre Decker bütün ganimeti alıp kaçmak isterken, diğerleri onu bulup öldürdü.

—İyi bir varsayım. Ama nasıl kanıtlayacaksın?

—Decker kasayı açarken yalnızdı... Eve oğlunu almaya gitti... Bacağından vurduğun herif de Decker'ın üstünü aramaya çalışıyordu.

—Dalga mı geçiyorsun?

—Bana paranın nerede olduğunu soracaksın herhalde?

—Hayret! Eğer parayla kaçacak olsa, üzerinde olurdu. Decker bardan çıktığında başına gelecekleri biliyordu.

—Bu sorunun cevabı basit, Mayk. Decker soygundan

üç yüz on yedi dolar ve yirmi dolar değerinde suni inci bir kolye ele geçirdi. Başka bir şey olmadığını anlayınca suç ortaklarının kendine inanmayacağını sanıp kaçmaya uğraştı...

—Öyleyse para nerede?

—İncilerin olduğu yerde bulabiliriz sanırım... Tabii onları bize getirecek kadar namuslu birinin eline düşerse... Yani, rastlantı eseri şehirdeki çöp kutularının birinin üzerinde de bulunabilir...

—Evet, en önemli nokta bu! Bugün üç yüz dolar da fena para sayılmaz.

—Öfke ve tiksinti birçok şey yaptırabilir.

—O zaman niçin kendisini öldürmelerine izin verdi?

—Belki de çocuğu kaçırmalarından korktu.

—Her şeyi düşündün, ha! Öteki herif kimdi?

—Arnold Basil. Fallon'un hesabına çalıştığı sıralarda üç kere hüküm giydi. On dört kez de tutuklanmasına rağmen, delil yetersizliğinden serbest bırakıldı. Fallon öldükten sonra bir süre Los Angeles'da yaşadı. İki muhbirimiz geçen ay şehire döndüğünü haber verdiler, ama herhangi bir pisliğe bulaştığını sanmıyorum...

—Lou Grindle ile görülmüş mü?

—Bunu da nereden çıkardın?

—Bu geceki olaylardan... Haksız mıyım?

—Haber vermişlerdi.

—Ne yapacaksın?

—Emin olmak istiyorum.

—Yerinde bir karar!

Pat kalemini masanın üstünde yuvarladı.

—Mayk, kendini göstermene gerek yok. O rezili enselemeyi çok istiyorum, ama şu an imkânsız. Senin de bildiğin gibi Lou kendini tehlikeye atmaz.

—Böylelerini enselemek için her zaman bir yol bulunur!

—Emin misin? Dene de görelim!

Ayağa kalkıp şapkamı giydim.

—Onunla biraz dalga geçeceğim.

Pat ellerini masasına koymuştu.

—Dikkatli ol, Mayk! Günün birinde öyle bir batağa saplanacaksın ki, bir daha kurtulamayacaksın.

—Böyle düzenbazlıkları sevmem, Pat. Kaçan Buick'in şoförünü de unutma.

—Unutmadım. Bir haftaya kalmaz hapsi boylar.

—Senden önce onu bulmayı isterim. Şu rapora göz atabilir miyim?

Kabul etti. Daktiloyla yazılmış sayfaları karıştırıp iki, üç adresi ezberledikten sonra raporu Pat'ın masasına fırlattım.

Bana dikkatle bakarak:

—Mayk, her şeyi anlattın mı? diye sordu.

—Evet.

—Öyleyse kalanını da anlat.

Titremesin diye elimi cebime soktum ve devam ettim:

—Hoşuma gitmiyor, hepsi bu. Decker ağlıyordu. Ne halde olduğunu bilemezsin, çünkü onu ağlarken görmedin. Oysa ben gördüm. Bu da hiç hoşuma gitmedi.

—Kaçıksın, sen.

—Öyle diyorlar. Savcı beni görmek istiyor mu?

—Hayır. Olay çabucak aydınlandığı için paçanı kurtardın.

—Görüşmek üzere Pat. Seni gelişmelerden haberdar ederim.

—Ümit ederim.

İçin için benimle dalga geçiyordu, ama benim gülecek halim yoktu. Çocuğunu öpüp ölüme giden, ağlayan birisini görünce insanda gülme isteği kalmıyor.

Bu olayda hoşuma gitmeyen bir şey vardı. Hem de hiç hoşuma gitmeyen bir şey...

William Decker belediye tarafından er veya geç yerle bir edilecek harap mahallelerin birinde oturmuştu. Kaldırımları eski çocuk arabalarıyla doluydu bu mahallenin. Eşiklerde oturan büyükler çocuklara göz kulak olarak güneşte biralarını içip havadan sudan konuşurlardı.

Aradığım evin numarasını Pat'ın raporundan öğren-

miştim. Yolun kenarında eski bir fakirhaneydi burası. Külüstürü bıraktım, mahalle piçlerinin arasından bir yol açıp koşarak koridora daldım. Karanlığın içinden benden beş, altı santim uzun, kolları baldırlarım kadar kalın dev gibi birisi fırladı. Biraz yağlı olmasına rağmen, adaleleri oldukça güçlü görünüyordu.

İnsanı korkutan bir sesle:

—Ne istiyorsun? diye homurdandı.

—Bilgi, dostum. İstediğim bilgiyi vereceğine de iddiaya girerim.

Ellerine baktım. Yakama yapışacakmış gibiydi. Bana caka satmak isterse, ona ne yapacağımı gösterirdim.

Aniden gülmeye başlayıp:

—Sen ufak bir şakacıya benziyorsun, dedi.

—Dostum bana ilk kez "ufak" diyen sensin.

Tekrar dalga geçmeye başladı.

—Gel bir bardak meyve suyu içelim. Ama sözlerine dikkat et. Bugün bütün cins herifler gelip beni buluyor hep.

Koridorun öbür ucuna kadar onu izledim. Girerken bana yol verdi. İçerde, masada oturan bir rahip vardı. Bayat bir ayçöreğini yemeğe çalışıyordu.

—Peder, bu... Öf! Adın neydi senin? diye bağırdı yarma.

—Mayk Hammer. Merhaba aziz peder.

Rahip iri elini bana uzattı. Neşeyle sıktım.

Yarma:

—Adım Vileck. John Vileck, bu evin bakıcısıyım. Otur ve neden buraya geldiğini söyle, dedi.

Eski büfeden bir fincan daha çıkarıp önüme koydu.

Meyve suyumu yudumlarken konuşmaya başladım:

—Özel dedektifim. Düne kadar burada oturan bir herif hakkında görüşmeye geldim.

Rahip ile dev bakıştılar.

Rahip?

—William Decker mı? diye sordu.

—Tam üstüne bastınız.

—Size kimin hesabına çalıştığınızı sorabilir miyim?

—Kendi hesabıma. Biraz hırcım var, hepsi bu. Decker vurulduğunda oradaydım. Buna tanık olmak hiç de hoş bir şey değil. Masrafları da kendi cebimden karşılıyorum.

—Decker dürüst birisiydi. Sevimli bir de karısı vardı. Dün geceden sonra bu sabah da aynasızlar buraya geldi.

—Bu sabah mı? Niçin?

—Bir saat önce onları ben çağırdım. Birisi gelip Decker'in odasını karıştırmış ve her şeyi altüst etmiş!

Fincanını masaya bırakan rahip iskemlesinin arkasına rahatça yaslandı.

—Bay Hammer, belki siz bir şeyler anlarsınız.

—Belki. Polisin varsayımına göre, odayı karıştıran adam Decker'ın geçen gece çaldığını zannettiği büyük meblağı arıyordu. Soygundan ele geçirdiği ise az bir miktardı. Arkadaşları ona inanmayıp öldürdüler.

Vileck:

—İt sürüsü... diye söze girdi.

Sonra rahibe dönüp:

—Özür dilerim, peder, dedi.

Rahip hoşgörülü bir edayla gülerek:

—Bay Hammer, William Decker'ın geçmişinden haberiniz var mı? diye sordu.

—Hapis yattığını biliyorum... Size bahsetmiş miydi?

—Evet. Her şeyi anlatmıştı. Bu olayda beni şaşırtan William'ın örnek bir yaşam sürmek için sarfettiği çabaydı.

Vileck kendinden geçip konuşmaya başladı:

—Doğru! Burada yalnız benle peder onun hapis yattığını biliyoruz. Buraya taşınınca bize ilk söylediği şey bu oldu. Onun hakkında ben de size bir şey söyleyeceğim: Decker dürüst birisiydi. Kâğıtta hile yapmaz, kirasını veya faturalarını ödemekte asla gecikmezdi. Kimseyle takışmadı. Anlaşıldı mı? Buna ne diyeceksin?

—Ya sen?

Şaşkınlığı bakışlarından belli oluyordu.

—Ben mi? Bir şey yapmadığına eminim! Karısı öldüğünden beri yalnız çocuğu için yaşıyordu.

—Bu ölüm onu yıkmıştı, değil mi?

—Tabii! Karısını ameliyat ettirmesi gerekiyordu. Ama parayı bulana kadar iş işten geçti. Ameliyattan birkaç gün sonra da onu kaybetti.

—Kendini içkiye verdi mi?

—Hayır. Çocuğuna örnek olmak isterdi. Onun için deli oluyordu. Bu yüzden kirli işlere bulaşmıyordu.

Vileck konuşmasını bitirdikten sonra, rahip onun söylediklerini başıyla onayladı.

—Bay Hammer, bir hafta önce William kiliseye beni görmeye geldi ve çocuğu için sigorta poliçelerini saklamamı istedi. Kendisine bir şey olursa, çocuğunun hiçbir şeyden mahrum kalmasını istemiyordu.

Bir an şaşkınlıktan donakaldım. Sonra kendimi toparlayıp:

—Kaygılandığı herhangi bir şey var mıydı? diye sordum.

—Düşününce kafasının allak bullak olduğunu anladım, ama bunu karısının ölümüne yordum. Hikâyesi makuldü. Her gün işine gittiğinde evi boş kalıyordu. Bu kâğıtlar onun için önemliydi. Emin ellerde olmasını istemek hakkıydı. Onun böyle öleceğini hiç beklemiyordum.

Vileck yumruklarını sıkmış birbirine vuruyordu.

—Hırsızlık yaptığına inanamıyorum. Senin benim gibi namuslu bir adamdı, dedi.

—Namuslu adamlar da kötü işlere bulaşır. Paraya ihtiyacı yok muydu?

—Tabii ki, paraya ihtiyacı vardı. 51. Rıhtım'da haftada iki, üç gün çalışıyordu. O da iş olduğu zaman. Yaşayacak kadar kazanıyor, geçinip gidiyordu.

—Arkadaşları var mıydı?

Kapıcı omuz silkti.

—Arasıra gelen bir ambar işçisi, sokağın öbür ucunda oturan âmâ gazete satıcısı. Ve tabii, ben. İkimiz iyi arkadaştık.

—Hırsızlık yapması için hiç sebep yok mu?

—Karısı ölmeden önce tabii vardı, ama şimdi hayır!

Kahvemi içtikten sonra rahibe döndüm.

—Peder, çocuk bende. Çok iyi bakıldığından emin olabilirsiniz. Onun yüzünden bu olaya bulaştım. Babasını vuranı bulduğum zaman, mezarını kazmaları gerekecek. Bu şehrin pisliklerden temizlenmesi lazım, bunun yolunu da biliyorum.

—Yavrum, yalvarırım... Ciddi olamazsınız.

Vileck bana bir an bakıp:

—Aziz peder, son derece ciddi... Yardıma ihtiyacın olursa, çekinmeden gel dostum, olur mu? dedi.

—Unutmayın peder, çocuğu almaya hazır olunca bana bir telefon etmeniz yeter. Numaram rehberde var. Decker' in arkadaşının adı neydi... Hani şu depoda çalışan?

Vileck:

—Bekle biraz, Booker... Cooker... Yo, Hooker, evet tamam Mel Hooker, dedi.

—Teşekkür ederim. Hepsi bu kadar... Gitmeden önce Decker'ın dairesine bir göz atabilir miyim?

—Tabii. Yukarı çıkman yeter. En üst kat, soldaki ilk kapı. Yukarda oturan ihtiyar cadılara herhangi bir şey sormana lüzum yok. Çamaşır yıkıyorlarmış, bir şey duymamışlar.

—Bilgi ve kahve için teşekkür ederim.

—Bir şey değil, dostum. Her zaman emrindeyim.

—Hoşça kal, peder. Birkaç güne kadar beni ararsınız değil mi?

Üzgün bir havayla kabul etti.

—Evet... ama rica ederim... şiddet yok...

Aziz bir kişiye yalan söyleyerek günah işlemektense gülümsemeyi tercih ettim ve merdivenleri tırmandım. Vileck odanın darmadağın olduğunu söylemekle yanılmamış. Sertlikten çok kinle aranmıştı bu ev. Oraya buraya göz attıktan sonra izmariti yere fırlatıp kapıyı kapadım ve külüstüre bindim. Keyfim kaçmıştı, çünkü şu ana kadar her şey Pat'ın varsayımını destekliyordu. Decker bir hata yapmıştı ve kasadan umduğu kadar para çıkmamıştı. Oysa onun barda ağlayarak çocuğunu öpen hali bir türlü

gözlerimin önünden gitmiyordu.

Buick'li serseriyi yakalayana kadar bana rahat yoktu. Arabayı çalıştırıp şehre doğru yola koyuldum.

Merakımdan Riverside Drive'a doğru yöneldim. Kaldırımın kenarında Cadillac ve daha bir sürü lüks araba duruyordu. Ben de onların arasına park ettim. Gidip gökdelenlerin kapıcılarından birkaçıyla gevezelik ettim. Birisi, bir hafta önce Buick'le iki kişinin bölgede aylak aylak dolaşarak binaları dikizlediklerini hatırladı. El altından ona iki dolar vererek iç avluya girdim. Gördüklerim karşısında William Decker'ın işinin pek o kadar da zor olmadığını anladım. Çünkü her binanın yangın merdiveni vardı. Oraya tırmanmak için yüksek atlama şampiyonu olmaya gerek yoktu.

Sokağa çıktım, soygunun yapıldığı komşu binaya girip Marsha Lee yazan zile bastım ve dahili telefonu açarak bekledim.

Bir dakika sonra hafif bir tıkırtı duydum. Sanki cennetteki hurilerden biri konuşuyordu. Tanrım o ne sesti öyle! Kendimi tanıtıp geçen geceki soygunla ilgili olarak onunla konuşmak istediğimi söyledim. "Gelebilirsiniz" dedikten sonra asansöre binip dairesine çıktım. Kapıyı açan hizmetçi kız beni onun yanına götürdü.

Yüzünün sağ tarafı bir meleği andırıyordu, ama sol tarafında hiç iş yoktu. Gözü mosmor, yanağı ise çürük içindeydi.

Kafamı öyle garip bir şekilde sallamış olmalıyım ki, ağır başlı bir tavırla:

—Bay Hammer, ya neden bana acıdığınızı söyleyin, ya da hemen çekip gidin, dedi.

Kalmak istiyordum, ama yine de gülüşümü gizleyemedim.

Sırıtarak:

—Sağ taraftan baktığımda, hayatımda gördüğüm en güzel kız sensin, dedim.

—Teşekkür ederim... Ya sol taraftan? diye sordu. Bayan Ross, siz gidebilirsiniz. Saat beşe doğru gelir misiniz?

Hizmetçi olur dercesine mırıldandı, paltosunu alıp gözden kayboldu.

—Oturun, Bay Hammer. Size ne ikram edebilirim?

—Hayır, bana sadece içkilerin nerede olduğunu söyleyin yeter...

Ayağa kalkıp sabahlığının önünü iyice kapattı.

—Bu ikramla kendim ilgilenmeyi tercih ederim. Yeterince sakat muamelesi gördüm. Bayan Ross bana ricada bulunup bina yönetimine dava açmamamı istedi. İyi bir aşçı. Aksi halde onu kendilerine saklamalarını söylerdim.

Kalkıp masaya doğru gitti. Yürürken baştan aşağıya onu süzdüm. Kalçalarını kıvırıyordu, ama o bunun doğal haliydi. Gözleri, omuzlarına dökülen dalgalı kestane rengi saçlarıyla çok güzel bir uyum sağlıyordu. Yeni banyo yaptığı sabun kokusundan belliydi.

Sonra elinde iki kadehle geri geldi. Bardaklardaki içkileri dökmemeye dikkat ettiği için benimle ilgilenmediğini sanıyordum, ancak iki kokteylden birini bana verirken alaylı bir sesle:

—Evet, görüntü hoşunuza gidiyor mu? diye sordu.

—Efendim?

—Evet. Başarılı oldum mu? İncelemenizde.

—Tabii! Bu bukle modasında normal saçlı birisini görünce şaşırıyorum.

—Ne garip bir iltifat!

Güldü ve kadehini kaldırdı. Ben de ona eşlik ettim. Birer yudum içtik.

—Ve şimdi, Bay Hammer?..

—Bayanlar için, Mayk yeterli.

Güldü.

—Mayk... İsminiz kişiliğinize tıpatıp uyuyor. Benimle hangi konuda görüşecektiniz?

—Öncelikle seni daha önce nerde gördüğümü bilmek istiyorum. Gözündeki morluğa rağmen bana hiç de yabancı gelmiyorsun.

—Hâlâ hatırladığınız için teşekkür ederim.

Gözleri piyanonun üstündeki resme takılmıştı. Daha

yakından görmek için oraya gittim ve hayran hayran baktım. Resimde Marsha Lee, o günlerin modası olan ve nefis omuzlarını açıkta bırakarak iri göğüslerini ortaya koyan bir elbise giymişti. Fotoğraf seneler önce çekilmişti, ama bugünkü Marsha Lee'yi o günküne tercih ederdim. Zaman onu daha da güzelleştirmişti. Çerçevenin alt kenarı kısmen kapatmış da olsa, bu fotoğrafın Allerton Film Şirketi tarafından çekildiği küçük nottan anlaşılıyordu.

İşte, Marsha'nın bana tanıdık gelmesinin nedeni. Kim olursa olsun aynı duyguya kapılırdı. On yıl önce Hollywood için en büyük ümit kaynağıydı.

—İyi günlerdi, diye içini çekti.

Resmi yerine koyduktan sonra gelip karşısına oturdum. İnsanda kendine bakma isteği uyandırıyordu. Ayrıca dikkatleri çekmek için baldırlarını ortaya çıkaracak şekilde bacak bacak üstüne atmaya gerek duymuyordu. Bacakları ve her yanı çok güzeldi.

—Seni nasıl unutabildiğimi kendi kendime soruyorum, dedim.

—İnsanların çoğu sizin gibi. Halk eskiyi pek hatırlamıyor.

—Nasıl perdeden ayrıldınız?

—Oh! Hikâyem kısa, ama güzeldir. Belki gazetelerde okumuşsunuzdur. Mesleğinde ilerleyebilmek için gazetede adından söz ettirmek isteyen birisi bana kur yapmaya başladı. Ben de bu adama çılgınlar gibi aşık oldum. Sonra, bir gün boş zamanlarında sekreterimle seviştiğini öğrendim. Onu sıkıştırınca benden nasıl yararlandığını anlattı. Eğer o kızı görmeğe devam ederse onu Hollywood'un kara listesine aldırtacağımı söyledim. Bunu yapacak güce sahip olduğumu zaten biliyordu. Sekreterimden ayrıldı, ama iki gün sonra da kızcağız bir uçurumdan arabasıyla uçtu.

Bir an gözleri daldı, sonra devam etti:

—Hollywood'u bilirsiniz. Bu benim için çok kötü bir reklam oldu. Onlara kontratımı iptal etme fırsatını verme-

dim. İstifa ettim, kazandığım parayı istediğim gibi yaşamamı sağlayacak yerlere yatırdım.

Gelişigüzel etrafa göz attım. Bu salondaki her şey bir servet değerindeydi. Duvarlardaki tablolar da ucuz röprodüksiyonlar değildi. Ben de böyle yaşayabilseydim hemen işten ayrılırdım.

Aniden:

—Herhalde buraya hayat hikâyemi dinlemeye gelmediniz? diye sordu.

—Hayır. Buraya sizden soygun olayını dinlemeye geldim.

—Mayk, anlatılacak fazla bir şey yok. Saat yedi civarında birkaç gün önce kolunu kıran Küçük Sahne oyuncularından birini alıp evine bırakmak için çıktım. Daha sonra bir arkadaşıma uğradım ve gece yarısına doğru eve döndüm. Tam ışığı yakacaktım ki, odada bir fener yandı. Aptallaşmıştım, adamın gölgesini farketmemle suratıma yumruk yemem bir oldu. Bağırmak için ağzımı açarken ikinci yumruk da geldi. Ondan sonrasını hatırlamıyorum. Polis geldiğinde hâlâ döşemede yatıyordum.

—Yüzbaşı Chambers da böyle anlatmıştı. Sana katilin öldürüldüğünü haber verdiler mi?

—Hayır. Nasıl oldu?

—Suç ortaklarından biri vurdu.

—Parayı... buldular mı?

—Hayır. Bulunabileceğini de sanmıyorum. Ben de aynasızlar gibi, adamın onu bir çöp tenekesine incilerle beraber attığına inanmaya başlıyorum. Buraya üç yüz dolar için gelmiş olmamalı.

Dudaklarını ısırıp kaşlarını çattı.

—Mayk, siz gelmeden önce acaba hırsız gireceği katı şaşırdı mı? diye düşünüyordum.

—Devam edin.

—Marvin Holmes'u tanır mısınız?

—Şu, elinde sarışınlar ordusu bulunduran "Baba" değil mi?

—Evet. Dairesi benimkinin üstünde. Oda dağılımı ve

hatta kasalarımızın durduğu yer bile aynı! Her zaman elinde ufak bir miktar servet bulunur. Dün akşam da evde yoktu. Giderken ona rastladım. Bir gece kulübü hakkında bana garip şeyler söyledi.

—Daha önce evine gittiniz mi?

—Birçok kez. Değişik partiler vesilesiyle. Sarışın olmadığım için ondan bir şey bekleyemezdim değil mi? diye gülerek ilave etti.

Marvin Holmes'un numarasına rehberden baktım. Alman aksanıyla konuşan kâhya bana patronunu verdi. Ona sigorta şirketinden olduğumu ve sürekli olarak elinde nakit para bulundurup bulundurmadığını sordum. Adam hâlâ ayılmamış gibiydi. Bana hemen kasasında on bin dolar olduğunu ve geçen akşam alt kattaki kasayı açanın katı şaşırmış olacağını söyledi. Teşekkür edip telefonu kapattım.

Marsha'ya dönüp:

—Sizinle aynı kanıda. Geçen akşamki adamın yanılabileceğini söyledi. Aksi kanıtlanıncaya kadar ikiniz de haklısınız, dedim.

Olacakları kabul edercesine omuz silkti.

—Kolyenin benim için manevi bir değeri var. Çünkü ilk filmimde onu takmıştım. Bu yüzden bulmak istiyorum.

Sırıtıyordum, ama bu durum hiç de komik değildi.

—Marsha bu garip bir olay. Şu anda iki ceset var ve şüphesiz ki, kısa sürede bu sayı üç olacak. Sizi soyan adam arkasında iki yaşında bir bebek bıraktı. Öleceğini biliyordu. Önemli olan ne yaptığı değil, niçin yaptığıdır. Uzun süredir yasalara uyuyor ve oğluna da deli gibi tapıyordu. Çocuğunu sefalet içine atarak hapse girecek bir şey yapması imkânsız. Ölmeden önce ağlayarak çocuğunu öptüğünü gözlerimle gördüm! Bütün bunların arkasında bir sebep olmalı. Ben de bu sebebi bulmak istiyorum! Belki küçük, belki de çok büyük bir sebep, ama onu bulacağım, Mayk'ın sözü bu!

Marsha Lee kahverengi gözlerini benimkilere dikmişti.

—Mayk, çok tuhaf bir adamsın.

Şapkamı alıp ayağa kalktım. Elini uzattı.

—Mayk... Çocuk konusunda... yapabileceğim bir şey varsa... biliyorsun rahat yaşayacak kadar param var...

—Sen de garip bir insansın.

—Teşekkür ederim, Mayk.

—Çocukla ben de ilgilenebilirim... Bu resimden bir tane daha var mı?

Başımla piyanoyu işaret ettim.

—Niçin? Bu size yetmez mi?

Uzun uzun ona baktım. Tanrım ne kız! Vücudu gerilmişti, dolgun ve dik göğüsleri ince kumaştan belli oluyordu. Onu öpmeme engel olan tek şey ise, dudağına kadar uzanan o rezil darbe iziydi. Arzuladığım gibi onu öpseydim, canını acıtırdım. Yarasının iyileşmesini beklemek en iyisiydi...

—Mayk, tekrar gelecek misin?

Cevap vermek lüzumsuzdu. Sırıttım. Şapkamı alarak kapıya yöneldim.

III. BÖLÜM

Öğleden sonra büroma gittim. Velda masanın üstüne birkaç mektup bırakmıştı. Okuyup bir çekmeceye attım. İçlerinde önemli bir şey yoktu. Velda'sız büro, bir ölü evi gibiydi.

Telefonun zili beni hayallerimden çekip çıkardığında uzun süredir işyerimde olduğumu anladım. Silkinip ahizeyi kaldırdım. Bir erkek sesiydi.

—Alo! Mayk Hammer mi?

—Ta kendisi. Sen kimsin?

—Dostum, ben Johnny Vileck. İyi ki, ismini hatırlayabildim!

—Ne oldu?

—Dinle, sabah bana sorduğun konuda... Decker'ın paraya ihtiyacı olup olmadığı...

—Bütün bunlar da ne demek oluyor?

—Gazete almaya gidince o âmâ satıcıyla da gevezelik ettim. Zavallı ihtiyar çok şaşkındı. Decker ile çok iyi arkadaşmışlar. Her neyse, bir gece herifin biri Decker'a borcunu ne zaman ödeyeceğini sormaya geldiğinde o da oradaymış. Adam gittikten sonra gazeteciye karısının ameliyat parasını ödemek için yüklüce bir borç aldığını ima etmiş. Bu para da üç bin dolarmış.

Yeni bir soru sormadan önce bir süre adamın söylediklerini düşündüm.

—Bu kadar fazla parayı kimden almış olabilir?

Vileck:

—Herhalde yakın çevreden birisi değil, dedi. Bazen köşede tombalacılık yapan bir herif var. Aynı zamanda bahis de oynatır. Ama dostum bildiğim bir şey varsa, o da

bu adamın üç bin dolar borç vermeyeceğidir.

—Bilgiler için teşekkürler Johnny. Yardıma ihtiyacın olursa bir telefonun kâfi.

—Oh! Oldu, doğrusu da bu zaten.

—Bunlardan aynasızlara bahsettin mi?

—Hayır. Buraya geldiler, ama onları evimde her olandan haberdar etmem gerekmez, öyle değil mi?

Johnny Vileck'ten izin isteyip ahizeyi kapattım. Cinayet nedenini bulmuştum. Çok akla yakındı. Decker üç bin dolar borç aldı. Borcuna karşılık da bir kasa soymayı kabul etti. Arkadaşları yanlış kata girdiğine inanmadılar. Kasadan aldıkları arasında üç yüz dolar ve sahte inci bir kolyeden başka şeyler de olduğunu zannediyorlardı. Bunları ele geçirmek için de onu öldürdüler. Borcunu ödeyemediği gibi iki yaşındaki bir çocuk da yetim kaldı. İşte, burası böyle berbat bir şehirdi.

Yüksek sesle küfredip doğru depolara gittim. Decker'ın üye olduğu sendikadan adresini aldım. Bu adresi daha önceden de biliyordum zaten. Ödeme gişesindeki veznedara merhumun en iyi bir, iki arkadaşının adresini verip veremeyeceğini sordum.

Kuşkulu bir havayla:

—Bunu niçin bana soruyorsunuz? dedi.

—Ona borcum vardı. Geride bir oğlu kaldığını öğrenince onun için bir şeyler yapmak istedim.

—Oh! Hooker isimli bir tayfayla görülürdü. Mel Hooker. Yanağında yara izi olan zayıf birisi. Köşedeki barlardan birinde bulabilirsiniz. Bu sabah para aldığı için gece yarısından evvel evine dönmez.

—Tamam. Sen yine de onu bulabileceğim adresi bana veriver.

Dosyaya bakıp adresi bir kâğıda yazdıktan sonra uzattı. Teşekkür edip Mel Hooker'ın peşine düştüm.

Nihayet onu, ayyaşların ceplerinde kalan son dolarlarını da tüketmek için gittikleri berbat barların birinde buldum. Çok fazla içip ayakta duramayacak hale gelenler duvarın kenarındaki sıralara oturuyorlardı. İçlerinden

biri zilzurna sarhoş olmuştu. Bütün ceplerini dışarı çıkarıp bir duvara yaslanmış duruyordu.

Mel Hooker arka odadaydı. Oldukça sarhoş olduğu halinden belliydi. Sarı ampullerin çiğ ışığı alnından başlayıp çenesine kadar devam eden yara izini ortaya çıkarıyordu. Gidip yanına oturdum.

Bana dalgın dalgın bakıp:

—Defol! dedi.

—Mel Hooker sen misin?

—Sana ne?

—Gemici, çenenin öbür tarafını yarmam hoşuna gider mi?

Kalkmaya uğraşınca bardağını düşürdü. Onu hafifçe ittim.

—Otur Mel! Seninle konuşacaklarım var.

Nefes alırken burnundan garip sesler geliyordu.

—Sana söyleyecek bir şeyim yok!

—Mel, bana anlatacak birçok şeyin olduğuna inanıyorum. Hani şu ölen arkadaşın William Decker hakkında...

Yüzü kıpkırmızı oldu. Yarası iyice soluklaştı. İfadesi değişti ve bir an için ona bakanın olup olmadığını araştırdığını sandım. Sonra ayağa kalkıp karşı köşedeki boş bir masayı gösterdi.

—Oraya gidelim. Acele et, dedi.

Tezgâhtan iki kadeh içki alıp, arka salona getirdim. Mel kadehi alırken elleri titriyordu. İçkisini yarılamasını bekleyip konuşmaya başladım.

—Mel, Decker'ın kime para borcu vardı? diye sordum.

Bir kez daha bardağını düşürdü. Neyse, son anda yakalayıp masaya koydu ve ağzını sildi.

—Aynasız mısın? diye homurdandı.

—Özel dedektifim.

—Buradan hemen tüymezsen, biraz sonra ölü bir dedektif olacaksın.

—Sana bir soru sordum.

Dilini çatlak dudaklarında gezdirdi.

—Dinle biraz. Bir şey bilmiyorum. Bill arkadaşımdı,

ama onun işleriyle ilgilenmezdim. Şimdi beni rahat bırak.

—Mel, Decker'ın birisine üç bin dolar borcu vardı. Kendi muhitindeki bir kimseden bu kadar borç alamazdı. Fakat buradakilerin birinden almış olabilir.

—Kaçıksın.

—Sen de garip bir dostsun.

Hooker kafasını eğip ellerine baktı. Gözlerini kaldırdığında yüzü gerilmiş ve anlaşılmaz bir hal almıştı.

—Dinle biraz. Bill arkadaşımdı. Elimden gelse ona yardım ederdim. Ama öldü. Hiçbir şey onu geri getiremez. Çenemdeki yara izini görüyor musun? İyi, ben bunu ölüme tercih ederim. Şimdi git ve beni rahat bırak.

Ancak, kalkıp sendeleyerek kalabalığın içinde kayboldu. İçkimi bitirip garsona tazelemesini işaret ettim. Bana ters ters bakarak masaya bıraktığım doları kaptı.

Bu berbat yerde her şey çok sakindi. Garson da bir türlü paramın üstünü getirmiyordu!

Çok kolaydı... Bu aptallar beni acemi yerine mi koyuyorlardı? Tuvalete giderek işimi gördüm ve çıkıp ellerimi yıkamaya başladım.

Lavaboların girişinde beliren kruvaze ceketli adamın halinden, biraz sonra bir eğlence çıkacağı anlaşılıyordu.

Yan yan bakarak:

—Keleğin teki, değil mi? dedi.

—Hem de nasıl...

İkinci herifse iri adaleleri ve vücudundaki yağlarla bir ayıyı andırıyordu.

Barın sessizliğini bir radyo gürültüsü bozmaya başlamıştı. Bu sırada irisinin elindeki Amerikan muştası yetmiyormuş gibi ufak tefek olanı da belinden bir cop çıkardı.

Elimdeki kâğıt havluyu atıp sırtımı kapıya dayayıncaya kadar geriledim. Ufak tefek olan serseri keyiften salyalar saçıyor ve bir bando çavuşu gibi copunu döndürüyordu. Diğeri ise o aptal görünüşüyle insandan çok hayvana benziyordu. Konuştuklarını duymasaydım insan olduklarından şüphe ederdim.

Üzerime gelmelerine ses çıkarmadım. Tam beni lime

lime etmek üzerelerken 11.25'liğimi fora ettim. Anlayacakları tek dil buydu. Üzerlerinde tabanca olup olmadığını bilmiyordum, ama artık çıkarmaları için çok geçti. Ağzına tabancamı soktuğumda boğuk iniltiler koparark ayının ellerine düşen coplu herif, 11.25'liğimin namlusunu gırtlağına kadar itince sesini kesti. Onu kenara iten arkadaşı silahımı savuşturup kafamı büfeye soktu. Biraz acele ederek burnuna tekme atmaktan başka yapacak bir şeyim yoktu. Ben de öyle yaptım. Sırtüstü düşüp hareketsiz kaldı. Diş etlerine bir tekme daha salladım. Derhal copu ve muştayı aldım. Diğeri ise bir yandan döşemeye tükürüyor, bir yandan da lavaboya kadar sürünmeye çalışıyordu. Elinin üzerine copla yavaş, ama okkalı bir darbe indirince kemiklerinin çatırdadığını duydum. Elinin iyileşebilmesi epeyce uzun zaman alırdı.

Bara girince herkes geriledi. Adamlar kafalarını garip garip sallıyorlardı. Sanki bende kolera veya veba mikrobu varmış gibi bir halleri vardı. Barmen bana bakarken iri ellerini ovuşturuyordu. Copu ve muştayı tezgâha fırlatıp yaklaşmasını işaret ettim.

—Üç kadeh bir dolar yapmaz, evlat! Paranın üstünü ver.

Bana elli beş sent iade etti. Bardan çıktım. Yalnız olduğuma iyice kanaat getirince arabama atladım. Pat'ı görmeye gitmeden önce yapmam gereken bir şey daha vardı. Mel Hooker'ın oturduğu yer Decker'ın evinden fazla uzakta değildi, ama trafik o kadar yoğundu ki, adresi bulduğumda neredeyse gece olmuştu. Her kiralık evde olduğu gibi, burada da "kiralık oda" yazısı vardı. Mal sahibi ise perdenin arkasından pusuya yatmış müşteriysem gülmeye, ziyaretçiysem dik dik bakmaya hazır bekliyordu.

Mel Hooker'ın orada olup olmadığını sorduğum zaman bana öfkeyle baktı. Oda numarasını söyledikten sonra:

—Geleli on dakika bile olmadı. Gürültü yapmayın, yoksa kendinizi sokağın ortasında bulursunuz, dedi.

Biraz daha sevimli olsa ona para bile verirdim. Ama ne gezer! Teşekkür edip merdivenlere yöneldim. Hooker'ın odanın içinde dolaştığını duydum. Kapıyı vurunca ses kesildi. Bir daha vurdum. Pabucunu sürüyerek kapıya geldi. Kilidin açıldığını duydum. Kimi beklediğini bilmiyordum, ama kesin olan bir şey varsa o da beni beklemediğiydi. Kapıya bir omuz atıp içeri girdim ve masanın kenarına tünedim. Hooker kapıyı kapattı. Suratı asılmıştı.

—Tanrım!

—Beni görünce şaşırdın mı, Mel?

Bir sigara yakıp onu süzmeye devam ettim.

—Korkağın tekisin. Heriflerin bana ne yapmaya hazırlandıklarını bildiğin halde, orada kalıp kavgayı seyretmek istemedin. Mel, galiba sen eğlenceyi sevmiyorsun?

—Ne... ne oldu?

—Böyle tuhaflıklarla ilk kez karşılaşmıyorum. Artık beni unutmalarına imkân yok. Onları öyle bir benzettim ki, eski suratlarını hatırlamakta güçlük çekecekler. Mel, arkadaşların Decker'ı aramaya geldiği gün de tüydün mü?

Bir iskemleye yığıldı.

—Neden bahsettiğini anlamıyorum.

Eğilip suratına tükürürcesine:

—Yüklüce paraya ihtiyacı olan Decker adındaki arkadaşından bahsediyorum. Parayı bir tefeciden almıştı. Vadesi geldiği zaman ödeyemeyince, çocuğunu kaçırmakla tehdit edip onu zor durumda bıraktılar. Bunun üzerine bir kasa soymaya kalktı. İşi beceremeyince de onu öldürdüler! Şimdi neden bahsetmek istediğimi anladın mı? dedim.

—Tanrım!

Koltuğun dirseklerine sımsıkı yapıştı:

—Defol! Beni rahat bırak. Sana söyleyecek bir şeyim yok. Niçin beni rahat bırakmıyorsun?

—Mel, neyin var? Bu gece kahvede rastladığımda dayılık taslıyordun. Seni böyle aniden yumuşatan ne?

Öfkeden suratı değişti. Sonra boğuk boğuk hıçkırarak ellerini yüzüne kapattı.

—Tanrım, defol! Defol buradan!

—Elbette gideceğim, dostum. Bölgenin kimin denetiminde olduğunu söyleyince!

—Tanrım, yapamam! Sana beni rahat bırakmanı söyledim.

—Mel, kabadayılar değil mi? Bu gece üstüme yolladıklarından daha mı belalı bunlar?

—Sana...

—Tayfa, abartma! O iki herif orada şansa bulunmuyorlardı. Benim için de gelmemişlerdi. Tanıdın değil mi?

Cevap vermedi.

—Senin için oradalardı, değil mi? Önlerine beni sürmenin onlardan kurtulmak için iyi bir fırsat olduğunu sandın. Doğru mu?

İşaret parmağını yarasının üzerine dolaştırdı.

—Dinle, çenemi daha önce bir kez dağıttılar. Bu heriflerle dalaşmak istemiyorum. Sana onları ben saldırtmadım. Bunu içtenlikle söylüyorum, inan. Niçin olduğunu bilmiyorum, ama oradaydılar. Bütün bildiğim de bu, diye mırıldandı.

—Öyleyse seni de sıkıştırdılar!

—Hayır!

Beti benzi atmıştı.

—Benim hiçbir suçum yok. Niçin peşimde olduklarını bilmiyorum! Ya sen? Niçin evime kadar geldin? Yakamı niçin bırakmıyorsun?

—Çünkü arkadaşın Decker'ın niye paraya ihtiyacı olduğunu bilmek istiyorum.

—Tanrım! Karısı ölüm döşeğindeydi. Paraya ihtiyacı vardı! Geri veremeyeceğini nereden bilebilirdim ki?

—Kime ne kadar ödeyecekti?

Olduğu yerde büzülmüş kalmıştı.

—Bu tür durumlar için bir yardım sandığınız mı var?

Bu kez yere tükürdü.

—Mel onu kime götürdün?

Cevap vermedi. Ayağa kalktım. Yakasına yapışarak onu kaldırdım.

—Mel onu kime götürdün? Yoksa kahvedeki iki kabadayıya neler yaptığımı sana da mı tekrarlayayım?

Kaçıp kurtulmaya çalışmadı. Kollarının ucunda bir insan enkazı gibi durmakla yetindi...

—Bill'in paraya ihtiyacı vardı. Bir at yarışı için bir tüyo aldık... Etraftan bilgi de topladık... dedi.

—Ee?

—Kazandık. Sonra bütün kazandığımızı başka bir yarışa yatırdık, ama Bill daha fazla bahis oynayabilmek için bir tefeciden birkaç yüz dolar borç aldı. Tekrar kazandık ve ben payımı çektim. Bill büyük parsayı toplama zamanının geldiğini sandı: Bin dolar daha alıp elindekine ekledi, ama kazanacağına hepsini kaybetti.

—Tamam! Öyleyse Bill bin dolar borçluydu...

Mel kafasını üzgün üzgün salladı.

—Hepsi bu kadar olsa iyi... Bir de haftada yüzde yirmi faizi var ve bu tarife çok çabuk yükseliyor.

Yakasını bıraktım. İskemleye yığıldı.

—Mel, şimdi de tefecinin adı!

Mırıldandığını zar zor duyuyordum.

—Dixie Cooper. Sekizinci Cadde'deki Glass Bar'da bulunur.

Kapıyı açık bırakarak çıktım. Mal sahibi beni holde karşıladı. Mel kapıyı kapatana kadar sesini çıkartmadı. Homurdanıp yolumdan çekildi. Yakında bir sağnak başlayacaktı. Bir eczaneden Pat'ı aradım, bürosundaydı. Beni beklemesini söyledikten sonra arabama atladım.

*

* *

İçeriye girdiğimde Merkez bomboştu. Kapıda bir tek ekip arabası vardı. Asansörcü kabinde gazete okurken, diğer gece servisi görevlileri de bir uğraş ararcasına başıboş dolaşıyorlardı.

Asansörden Pat'ın katında indim. Yakınlarda bir yerde daktilo tıkırdıyordu. Kapıdan girdiğimde Pat elindeki bir dosyayı bıraktı.

—Otur Mayk, bir saniye, dedi.

Bir koltuğa çöktüm. On dakika kadar çalışmasını seyrettim. İşini bitirdiği zaman niçin geceleri bu kadar çalıştığını sordum.

—Savcının yüzünden. Bu çetelerin yaptıkları yüzünden. Savcı herkesi canla başla çalıştırıyor, diye cevap verdi.

—Seçim yılı olmamasına rağmen onu böyle davranmaya zorlayan nedir? Ayrıca heriflerin oyununu engelleyecek olan da o değil. Bu herifler hep varoldular. Olacaklar da.

Pat karşıma oturdu.

—Bazı tereddütleri var. Ed Teen ve çetesini enselemek istiyor.

—Ed Teen'i yakalayamayacak!

—Ama deneyecek.

—Ya sen? Bu işe niye bulaştın?

Pat omuz silkti.

—Yıllardır, yeni gelen her savcı bu müşterek bahis tröstlerini ortadan kaldırmaya uğraşıyor. Fakat hiçbiri başaramadı... delil yokluğundan. Polis onlarla uğraşmaya başladığından beri yapılan aramalarda hiçbir şey bulunamadı.

—Bir açık kapı vardır.

—Ne diyorsun?

—Haber mi sızıyor?

—Tabii. Savcının bürosunda bile Ed Teen'in bir adamı var, bu yüzden de onu enselemek istiyor. Bunu onur meselesi yaptı. Bir şeyler yapmak istiyor. Ed Teen'i yakalaması zor olduğu için şimdi geçmişini araştırtıyor. Teen ve Grindle'in birçok yasadışı iş yaptığı biliniyor. Onlara büyük bir suç yamayabilirsek enselememiz kolaylaşır.

—Ne diyorsun? Ama savcı haber sızmasına niye engel olmuyor?

Pat'ın dudakları acayip bir şekil aldı.

—Etrafında ikimizin de güvendiği herifler var. Ama şimdiye kadar anormal bir şey bulamadık. Herkesi dikkatle inceliyoruz. Herhangi bir yerde dinleme cihazı olup

olmadığını bile araştırdık! Yapılan baskınlardan kaçmaları imkânsız. Savcı bir saat önce kararlaştırdığı baskını aniden gerçekleştirse bile olay yerine giden arabalar bir tek kedi bile bulamıyorlar. Bu korkunç bir şey!

—O da bir şey mi? Savcı kendisinden daha kurnaz heriflere bulaşıyor. Onlar uzun süredir bu işin içindeler. Bu akşam erken çıkabilecek misin?

—Mayk, imkânsız bu.

Masanın üzerindeki kâğıt yığınını gösterdi.

—Daha en az üç saatlik işim var.

Yan odadaki yazı makinesi aniden durdu, birkaç saniye sonra tombul, kısa boylu, esmer bir kız elinde evrak dosyasıyla Pat'ın bürosuna girdi. Arkasında yine esmer, ama uzun boylu ve zayıf bir kız daha vardı. Ötekinde olmayan her şey onda mevcuttu.

Esmerlerden şişman olanı kapıya doğru giderken Pat:

—Bayan Scobie, size Mayk Hammer'i tanıştırayım, dedi.

—Memnun oldum. Savcı sık sık sizden bahsediyor.

Güldüm.

—Herhalde pek iyi şeyler söylemiyordur.

—Tabii.

Bir yandan katıla katıla gülüyor, bir yandan da Pat'ın masasındaki kâğıtları düzenliyordu.

Pat bıyık altından gülerek bana:

—Bayan Scobie, savcının sekreterlerinden biridir, dedi. Bu dosya işlerinde üç sekreterini bana yardımcı verdi.

—Bu işleri iyi bilirim.

Scobie koyu mavi gözleriyle ateşli ateşli bana bakarak:

—Ben de bundan bahsedildiğini duydum, dedi.

—Bilgileri kaynağından öğren.

Son birkaç kâğıdı düzenleyip bir iğneyle tutturdu. Çıkış kapısına doğru giderken:

—Belki, dedi.

Ses tonu baştan aşağı beni ürpertti.

Kız kapıyı kapattıktan sonra Pat:

—Sen ve seks... diye içini çekti.

—Of!.. Tabii ki, gerekli bir şey.

Pat nazikçe:

—Bayan Scobie'nin kalabalık bir sokakta karşıdan karşıya geçmek için sana ihtiyacı yok, dedi. Adı sana bir şey hatırlatmıyor mu?

—Hayır. Hatırlatması mı lazım?

—Yok canım. Ailesi Texas'ın ensesi kalınlarındandır. Babası çiftliğinde petrol bulunmadan evvel at yetiştiriyordu. Şimdi hayatın keyfini çıkarıp zevk için yarış atları yetiştiriyor.

—Scobie Ekürisi mi?

—Ta kendisi! Ellen kızıdır. On sekiz yaşındayken babasıyla tartışmış, evini terketmiş. O zamandan beri bizde çalışıyor. Takriben on iki yıl oldu. Yarış sahalarında hiç sevilmez. Bir ata oynadığı zaman kazanır!

—O zaman niçin burada sürünüyor?

—Bunu ona sor.

—Şimdilik sana soruyorum.

—Babası en yakın arkadaşının oğluyla evlenmesini istemiş. O bunu kabul etmeyince de mirasından mahrum etmiş. Scobie Ekürisinin arap atları yarışa girdiğinde, altılı ganyan oynar. At yarışları hakkında o kadar şey biliyor ki! Bu yüzden kolay kolay yanılmaz. Her kazandığında ise babasına son hesap durumunu yollayarak onu hasta eder. Ama ondan tüyo almak istersen yanlış kapı çalarsın. Çünkü hiçbir şey söylemez.

—Ya savcı? Bahisçilerin örgütünü bulmak için ondan yararlanıyor mu?

—Birkaç yıl önce bir haftalık dergide çıkan yaşam öyküsünden sonra bu konuda ondan yararlanmak imkânsız.

Koltuğuna gömülüp tavana bakıyordu.

—Texaslı bir kız. Vücutlarına bayılırım, diye iç geçirdim.

—Ben de, ama ayağımızı yere basalım. Yeni ne var?

—Decker.

—Yeni bir şey değil. Buick'in şoförü aranıyor. Arabayı bulduk.

Yerimden doğruldum.

Pat:

—O gece bütün kurşunlarını boş yere harcamışsın, diye devam etti. Biri arka camı patlatmış, bir diğeri de benzin deposunu delmiş. Arabayı Brooklyn'de terkedilmiş olarak bulduk.

—Çalıntı araba mı?

—Sorun da bu ya! Mermiler senin silahından çıkmıştı. Tekerlek izleri de cesedin üstünden geçenin aynı. Ama arabada herhangi bir parmak izi bulunamadı.

—Harika!

—Şoförü kısa sürede yakalarız.

—Harika!

Pat bıkkın bıkkın baktı.

—Başka ne bekliyorsun?

Bir sigara yaktım.

—Dinle Pat, bu işin bu kadar basit olduğunu sanıyorsan yanılıyorsun. Decker'ın bir tefeciye binlerce dolar borcu vardı. Gırtlağına kadar borca battığı için bu soygunu yaptı. Oğluna tapıyordu. Eğer onların istediklerini yapmazsa çocuğunu kaçıracaklardı.

—Ee?

—Tanrım! Sen de diğer aynasızlar gibi ahlaksızlaşıyor musun? Böyle olayların devam etmesini mi istiyorsun? İtin teki parasını istiyor diye sabahları cesetlerin kaldırımdan toplanmasını mı istiyorsun? Böyle olaylarda kınanması gereken kim? Decker gibi istenen parayı ödeyemeyen mi, yoksa onu öldürten it mi?

—Tefecilikle ilgili bir yasa var!

—Ya, ne demezsin. Kumara karşı da bir yasa var.

Pat'ın yüzü sinirden kıpkırmızı oldu. Nefes almasına fırsat bırakmadan ikinci bir soru yönelttim.

—Şu anda çeteyi kim yönetiyor?

—Mayk, senin de iyi bildiğin gibi bu benim sorumluluğum dışında.

—Bilmem lazım. Şu ana kadar... bu yüzden iki kişi öldü. Ve bilmek istediğim şey de, kendi adlarına mı yoksa bir örgüt için mi çalıştıkları.

—Fallon, çeteyi ölünceye kadar idare etti. Ama sonra kimliğini bilmediğim birisi dizginleri eline geçirdi.

—Fallon? Fallon? Herif 1940'ta öldü. Hâlâ ondan mı bahsediyorsunuz?

—Bana soru sordun. Ben de cevapladım.

Kabul ettim.

—Peki, Cooper kim?

Yüzü buruştu.

—Mayk, bu bilgileri nereden ediniyorsun? Senin de her yerde kulağın var!

—Cooper kim?

—Bir açıdan muhbir. Ama, diğer açıdan da gelirlerinin kaynağı belli değil. Aracı olabilir. Neyin nerede olacağını bildiği için, alıcıyı satıcıya götürüp her ikisinden de yüzde alır. En azından kendisi öyle diyor!

—Evet, yapacak bir şey yok! Bu herif açgözlünün teki. Decker ona borçluydu.

—Kanıtlayabilir misin?

—Niçin soruyorsun!

—Böyle olduğunu bana kanıtla, onu içeri tıkayım.

Kalktım ve şapkamı giydim.

—Bunu sana kanıtlayacağım. Onunla işim bittikten sonra, bir üniformalı aynasızla çene çalmak hoşuna gitmeyecektir... kolları burulmuş vaziyette.

Pat:

—Devam et Mayk, diye emretti.

—Hay hay! Decker'a yaptıklarından fazla bir şey yapmayacağım. Sen beni kafana takma.

Kapıdan çıkarken arkamdan kaygılı kaygılı beni seyrediyordu. Kapıyı kapatırken telefona uzandığını gördüm.

Tıknaz kız bitişik odadan çıkıyordu. Karşılıklı gülümsedikten sonra asansöre doğru yoluna devam etti. Kabinin içine dalınca aklım başıma geldi. Kapattığı asansör kapı-

sını açıp aralıktan kafamı soktum. Ellen Scobie ayağını bir iskemleye koymuş, eteğini yukarı sıyırmış çorabını düzeltiyordu.

—Ne güzel bacak, dedim.

Diğer kadınlar gibi eteğini indirmedi. Bana baktı.

—Öteki de aynı, dedi.

—Görebilir miyim?

Doğrulup elbisesini yukarı çekti. Haklıydı, öbürü de çok güzeldi. Ama, hiçbir şekilde ikisini kıyaslamaya kalkışmadım.

—Esmerlere bayılıyorum, diye iç geçirdim.

—Sen bütün kadınlara bayılıyorsun.

Elbisesini indirdi.

—Özellikle esmerlere. Bu gece ne yapıyorsun?

—Seninle çıkacağım herhalde? Bana dosya işleri hakkında öğretecek bazı şeylerin yok mu?

—Yavrum öğrenecek bir şeyin olduğunu sanmıyorum, diye karşılık verdim.

Bunun üzerine bir kahkaha koyuverdi ve koluma girdi.

—Kaba adamlara bayılırım. Gidelim.

Pat'ın bürosunun önünden geçtik. Telefonla konuşuyordu, sesini duymama rağmen dediklerini anlayamadım.

Arabama binince Ellen:

—Patronum seninle olduğumu öğrenirse başaramazsın. Çünkü seni tepeden tırnağa inceler, dedi.

—Seni görevlendirirse dert değil!

—Ne demek istediğimi iyi biliyorsun. Artık kendine bile güvenmemeye başladı.

—Bebeğim, benim için meraklanma. Mevki sahibi olduğum günden beri beni tanır. Sık sık hakkımda araştırma yaptırır.

—Bu kadar önleme rağmen... dışarı bilgileri kim veriyor ki?

—Bir bulabilsem terfi ederim! Ne düşündüğümü biliyor musun?

—Hayır, ama öğreneceğim.

—Karşıki binada pusuya yatan birisi dürbünle dudak hareketlerinden anlıyordur.

—Bundan savcıya bahsettin mi?

—Gırgır geçerek söyledim. Ne yaptığını biliyor musun? Bütün güneşliklerin kapatılmasını emretti! Şimdi, büromda kimse beni göremez.

Dışarı bir göz attıktan sonra bana garip garip baktı.

—Nereye gidiyoruz?

—İtin tekini ziyarete.

Arabayı 52. Sokak'taki park yerine bırakana kadar hiçbir yorumda bulunmadı. Ancak Glass Bar'a yönelince somurtmaya başladı.

—Bebeğim, buraya daha önce geldin mi? diye sordum.

—Evet. Son gelişimde üç kadın bana asılmıştı. Yanımdaki alık da benimle dalga geçmeye kalkışmıştı!

Kasılarak:

—Orada olsaydım hepsini tek başıma hallederdim, dedim.

Son derece doğal bir tavırla:

—Ama biraz sonra bunu kanıtlaman gerekecek, dedi.

Ürperdiğimi hissettim.

Vestiyerdeki kızıl saçlıya şapkamı verdim.

—Dixie Cooper geldi mi?

Tezgâhına yaslanarak bara doğru baktı.

—Göremiyorum. Arka salonda olmalı. Geleli yarım saat bile olmadı.

Arka salonda yalnız dört masa doluydu. Etrafında oturan kişiler Dixie Cooper hakkındaki sorularıma hiç karşılık vermiyorlardı. Boyalı saçlı bir esmerin tadını çıkarırken bir taraftan da akşam gazetesi okuyan herifi tanıdım. Dağınık saçları neredeyse kaşlarıyla bitişmişti. Dişlekti. Karşısında ise konuşma konusu bulmaya çalışan saçlarını oksijenle açmış bir homoseksüel oturuyordu. Yanına çökünce mutluluk dolu bir gülücük sundu. Ellen'ı görüp yüzünü buruşturdu.

Ona:

—Uç Josephine, dedim.

Kaşlarını çattı ve gitti.

Dişlek olan gözlerini bile kaldırmadı.

Ellen yanıma oturup dirseklerini masaya dayadı ve gülümseyerek olacakları seyretmeye koyuldu.

Dişlek:

—Ne istiyorsunuz? diye gürledi.

11.25'liğimi çekip gazetesinin altından onu dürttüm. Amacım herifin gözünü korkutmaktı. Sonra silahımı yine ceketimin altına yerleştirdim.

—Dixie Cooper mısın?

—Ne var?

Tüyleri diken diken olmuş gözünü ceketimden ayıramıyordu. Söylevime başladım:

—Bir zamanlar William Decker diye bir herif vardı. Kısa bir süre önce senden ödünç para almıştı. Öldü.

Cooper dudağını yalayıp yavaşça kafa salladı.

—Dinle... ben...

Birkaç dakika önündeki içkiye baktı.

—Onu kim öldürdü? diye sordum.

—Hey Tanrım! Hiçbir şey bilmiyorum... Onu vuran ben değilim... Seni temin ederim ki...

—İt herif! Bıçağı gırtlağına dayayıp borcunu ödemesini istedin ve onu kasa soymaya zorladın.

Aniden kafasını kaldırdı.

—Eh! dinle. Sana her şeyi anlatayım. Ona bin dolar borç vermiştim. Bunu bana iki gün sonra iade etti. Yemin ederim, şaka etmiyorum...

—Bir dakika! Ertesi gün sana borcunu ödediğini söylüyorsun ha!

Var gücüyle onayladı.

—Parayla ne yaptığını biliyor musun?

—Tabii, bir yarışta tüyosu vardı.

—Doğru. Ama kaybetti. Bu da parayı başka yerden bulduğu anlamına gelir. Nereden?

—Nereden bileyim? Bütün bildiğim bana olan borcunu ödediği.

Sırıttım. Titremeye başladı.

—Dixie, eğer bana yalan söylediğini anlarsam başına gelecekleri tahmin edersin herhalde?

Dişlerinin tıkırdamasına bakılırsa, gerçeği biliyordu. Üzerindeki elbiselerle çok komik bir hali vardı.

—Her neyse, kanıtlayabilirim. Bana... parayı barda... Bernie Herman'ın yerinde verdi. Bernie'ye sor, oradaydı. Parayı aldığımı gördü, hatırlaması gerekir. Çünkü yüklü bir miktar hesap ödedim. Ona sorman yeterli.

Alay etmeye başladım ve masanın altından silahımı Ellen'a verdim. Dixie bitkin bir haldeydi.

—Dostum, şimdi oraya gidiyorum. Ellen, kaçmaya kalkarsa bacağına ateş et!

Çok iyi rol kesiyordu. Buz gibi sırıttı. Aslında ateş etmeyi düşünmüyor, ama deliler gibi eğleniyordu.

Rehberde Bernie Herman'ın telefonunu buldum. Herif bana Dixie'nin anlattıklarını aynen tekrarladı. Birbirlerine sıkı bir şekilde bağlı olduklarını anladım.

Ellen silahımı iade edince kılıfına koydum ve tam garson ne içeceğimizi sormaya gelirken, "gidelim" diye işaret ettim.

—Dixie, arkadaşın seni temize çıkardı. Eğer canın kıymetliyse, attığın adıma dikkat et. Anladın mı?

Gözüne bir damla ter aktı ve göz kapağını içgüdüsel olarak kapattı. Tek cevabı buydu.

Garsona:

—Dostum, ona bir viski getir. İhtiyacı var... Hatta bir duble, dedim.

Salondan çıkarken Ellen'ın önüne geçip yolu açtım. Bar her an daha da kalabalıklaşıyordu. Yolumun üstüne uzattığı ayağına basmasaydım belki de Lou Grindle'i görmeyecektim. Karşısında ise Wall Street'in bankerlerine benzeyen birisi oturmuştu. Ancak bu adam banker filan değil, New York'un en büyük müşterek bahis yazmanıydı.

—Lou küçük dostun hâlâ morgda. Ulusal bir cenaze töreni yapmak için ne bekliyorsun?

Ed Teen kibarca:

—Lou, bu adam arkadaşın mı? diye sordu.

—Lou, iyi dost olduğumuz bir gerçek değil mi? Bir gün dişlerini yutturacağım, dedim.

Lou beni göz hapsinde tutuyordu. Şaklabanlıklarım onu korkutmuyordu. Tam devam edecektim ki, Ellen sırtıma dokundu, vestiyerden şapkamı alıp arabama gittik. Ellen, bana sanki onu ısırmamdan korkmuş gibi bakıyordu.

—Tanrım! Mayk şaka şakadır, ama fazla uzatmamalı! Bu iki herifin kim olduğunu biliyor musun?

—Ne yani! Ayaktakımı. Onları tanımlayacak birkaç kelime söylememi ister misin?

—Ama... tehlikelidirler.

—Öyle söyleniyor. Niçin? Onları tanıyor musun?

—Tabii. Patronum onları mahkemeye çıkarmak için hayatının on senesini vermeye razı. Mayk, yanında ben varken rica ederim ölçülü ol. Dalga geçmeyi severim, ama bu iki herif...

Omuzlarından tutup kendime doğru çektim.

—Dinle Ellen, bu tip herifler beni delik deşik edene kadar işimi bırakmam. Bu herifler kabadayı, çünkü silahları var. Parayla kiralık katil tutabiliyorlar. Ama bir kez ellerinden silahları ve paraları alındı mı, çamurda kaçacak delik arayan solucanlara benzerler. Tıpkı onlar gibi sürünürler.

—Mayk, sana inanmak isterim, ama şimdi bir kadeh içkiye ihtiyacım var. Midem altüst oldu.

Elimi midesine koyar koymaz gülerek böğrüme dirsek attı. Onu içki içmesi için başka bir bara götürdüm. Daha sonra isteği üzerine onun evinin yolunu tuttuk. Evin önünde, bir, iki sandviç atıştırmak ve bir şeyler içmek için yukarı çıkıp çıkmayacağımı sordu.

—Böyle bir öneriyi benim yapmam gerekmez miydi? diye kahkahayı bastım.

—Zaman değişti. Özellikle de benim yaşıma gelince.

Dairenin içini görünce gözümü Ellen'a dikip:

—Sekreterlikten ayda ne kazanıyorsun?

Gülmekten katılıyordu.

—Tabii ki, burada gördüğünden az. Ama evi iki meslektaşımla paylaşıyorum, bütün masrafı üçe bölüyoruz. Birini bu gece gördün.

—Tıknaz esmer mi?

—Evet. Patty. Erkekleri cezbeden başka yönleri var.

—Para mı?

Ellen onayladı.

—Öyleyse niye çalışıyor?

—Erkeklerle tanışmak için.

—Tanrım! Bütün kızlar erkeklerin peşinden mi koşar?

—Öyle de denebilir. Sen otur, ben de bu arada sandviçleri hazırlayayım. İçecek bir şey ister misin?

—Varsa, bira.

"Tamam" gibi bir işaret yapıp mutfağa daldı. Birkaç dakika sonra bira ve bir tabaktaki üç sandviçle geri geldi. Patty daha gelmemişti. Ama Ellen'ın buzdolabında yaptığı gürültüler üçüncü kiracıyı uyandırmıştı. Kısa bir gömlek giymiş iriyarı kadın beni farketmeden odasından çıktı ve sandviçlerden birini kemirmeye başladı.

Beni görünce de:

—Selam, dedi.

"Hımm", deyip sandviçinden büyükçe bir lokma aldı. Gömleği çok kısaydı. Kolunu hafifçe kaldırınca her tarafı görünüyordu. Ellen bira bardağını vermek için aramıza girdi. Ona:

—Ya bir sabahlık giy ya da hemen yat, dedi.

Diğeri ise ağzı doluyken:

—Sen yanımdayken, işime engel oluyorsun, dedi.

Ama yine de odasına çekildi.

Sandviçlerimizi yiyip, biralarımızı içtik ve gevezelik ettik. Artık gitmem gerektiğini söyleyip ayağa kalktım. Ellen'ın bakışları ise, "istemiyorsan evine gitmene gerek yok" der gibiydi. Ona çocuk için eczacıyla yaptığım anlaşmayı anlattım ve çocuğu yatağından kaldırmak için de bir hayli geciktiğimi belirttim.

—Ama Mayk, beni yatağıma yatırmak için geç kalmadın, dedi.

Vahşi bir kediye benziyordu. Aniden kalktı. Gözgöze geldik.

Bir dakika sonra bana seslendi. Odasında, yan odadan gelenin dışında hiç ışık yoktu. Hızlı nefes alışlarını hissettim. Sigarayı dudaklarının arasına yerleştirirken ellerim titriyordu.

—Mayk, dedi.

Bir kibrit çaktım.

Bir an saçları dikkatimi çekti. Öylesine göz alıcıydı ki! Düzgün beyaz dişleri, kırmızı güzel dudaklarının arasından parıldıyordu. Sarındığı çarşaf göğüslerinin bütün diriliğini ortaya koyuyordu. Ellen'ın güzelliği olgunluğundan, cinsel hazları ise mutlu yaşamından kaynaklanıyordu. Vay anasını be! Scobie'lerde sadece safkan at yokmuş.

—Mayk, beni yatağıma yatır.

Kibrit sönünceye kadar onu seyrettim ve dediğini yaptım. Gülümsüyordu.

—Esmerlere bayılıyorum.

-Mayk, sen bir delisin.

—Bu gece bir defa daha söylemiştin.

Geri geri giderek odasını terkettim.

—Düşündüğümden de büyük bir delisin, diye bağırdı.

Gülmekten katılacaktı neredeyse. Omuriliğimde bir ürperme hissettim.

*

* *

Anahtarı kilidime sokarken yalnız onu düşünüyordum. Bir türlü aklımdan çıkaramadığım için hiçbir şeye dikkat edemiyordum. Ancak anahtarı çevirince içerden karşı konulduğunu anladım. Küfrederek bir omuz darbesiyle kapıyı açtım ve kendimi yerde dört ayak üstünde buldum. Kafamın üzerinden bir şey ıslık çalarak geçti. Kolunu yakalayıp herifi tepemde aşırıp düşürdüm.

Silahımı çekebilseydim midesini kurşunla doldururdum! Göbeğine bir tekme indirecektim, ama hedefi ıskaladım. Elindeki dava omuzuma inince kolumun uyuştuğunu

hissettim. Diğer eliyle de gırtlağımı sıkıyordu.

Ayaklarımdan birini kurtarıp karnına tekme atmayı başardım. Boğuk bir inilti koyuverip üstümde iki kat oldu.

Tam işini bitirdiğimi sandığım anda karşı saldırıya geçti. Elindeki dava şakaklarıma indi. Herifin üzerimden kalkarak paldır küldür merdivenlerden indiğini duydum. Ellen'ı yatakta düşleyeceğime kilidin zorlanıp zorlanmadığını gösteren alarma baksaydım bunların hiçbiri başıma gelmeyecekti.

Ama, geldi işte.

IV. BÖLÜM

Gemi batıyordu. Uyandığımda yakalamaya çalıştığım küpeştenin masanın kenarı, işittiğim sirenin de telefon zili olduğunu anladım. İnimde, yerde iki seksen uzanmıştım. Bu arada kapı vuruldu.

—Tanrım!.. Başım!

Zar zor doğruldum. Kapı kilitlenmemişti. Tokmak tek elle açamayacağım kadar ağır geldi.

Halim çok garip olmalı ki, çocuğu bağrına basan eczacı kadın geri kaçtı. Velet sakallı yüz görmeye alışık olmalıydı, beni görünce güldü.

—Gir, dedim.

Çekine çekine girdi. Öfkeliydi.

—Bay Hammer...

—Tamam, kısa kes! Akşamdan kalma değilim! Az kalsın kafam patlıyordu, anladın mı?

Cama doğru bakıp:

—Dün akşam... bütün gece çocuğu sende bıraktığım için üzgünüm, dedim. Ama borcumu öderim... Rezil telefon... Alo! Alo!

—Mayk, sen misin?

Pat'ın sesiydi.

—Tabii, benim. Ya da benden geriye kalan!

—Ne?

O da sinirli gibiydi.

—Hiç. Dün gece evimde kafamı kırıyorlardı. İt! Öyle bir darbe indirdi ki!

—Dinle Mayk. Mümkün olduğu kadar çabuk buraya gelmen gerekiyor. Anladın mı?

—Yine ne oldu?

—Kavga, dostum. Sen de işin içindesin... Tanrım! Mayk, aynasızların işine burnunu sokmaman için daha kaç kez söz vermen gerekecek?

—Şey! Bir dakika...

—Kaybedecek zamanın yok. Savcı aratmadan çabucak gel. Karşımıza bir cinayet daha çıktı. Sen de bu işin içindesin.

Telefonu kapatıp başımı ellerimin arasına aldım. Öyle çok ağrıyordu ki...

Eczacı bir çığlık attı. Yere bıraktığı çocuk düşmüş, masanın altında duran tabancamın üstüne elini koymuştu. Silaha bir tekme atıp uzaklaştırdıktan sonra yumurcağı dizlerine oturttu.

Sakin bir gün olacağa benziyordu.

Birisi kapıyı çaldı. Açar açmaz bir postacıyla karşı karşıya geldim.

—Mayk Hammer siz misiniz?

—Ne var?

Bir kâğıt uzattı, imzalayıp yirmi beş sent verdim. Paket "Bambin Cenneti" adlı bir butikten geliyordu. İçinde garip bir şeyler vardı. Üzerine bir not iliştirilmişti.

"Sevgili Mayk,

Elimden bir şey gelmiyor, ama himayenizdeki çocuğa bu elbiseleri yollama cesaretini kendimde buluyorum. Bedenine göre olup olmadığını bana söylersiniz.

Marsha"

Eczacı kuşkulu kuşkulu bana bakıyordu. Kartı uzatıp koltuğuma oturdum.

—Beni dinle! Çocuğun babası öldürüldü! Canına okundu da diyebilirsin. Bu çocuk artık yetim. Onu bu hale getiren iti bulmaya çalışıyorum. Bu fikrimi beğenmeyenler var. Özel yöntemlerini kullanıp bunu kafama sokmak istiyorlar. Tekrar deneyebilirler. Ama bütün bu olanlar beni durduramayacak. Bana ve çocuğa bir iyilik yapmak istiyorsan bu kargaşa bitene kadar onunla ilgilen. Anlaştık mı?

Birkaç saniye şaşkın şaşkın baktı. Sonra gülümsedi.

—Anlamaya başladığımı sanıyorum, dedi.

—Çok iyi. Bütün bunlar çocuğun geleceğiyle ilgili. Çok uzun sürmez.

Şakağımı yoklayıp ona teşekkür ettim.

Eczacı:

—Belki bir göz atmam iyi olur, dedi.

O alnımdaki şiş ile uğraşırken veleti kucağıma oturttum. Kafamda bir delik bulsaydı şaşırmazdım.Nihayet doğrulup veleti kucağına aldı.

—Önemli bir şey olduğunu sanmıyorum, ama bir doktor baksa daha iyi olur.

—Anlaştık.

—Bay Hammer, hayatım boyunca böyle olaylara çok tanık olduğumu bilirsiniz. Bu benim için yeni bir şey değil. Sizden istediğim... Çocuğa bir kötülük gelmemesi.

—Küçüğe hiçbir kötülük gelmeyecek. Dikkatli olacağım. Sen onunla... bir süre ilgilen.

—Evet. Ona bakacağım.

Sözünü yarıda kesti ve alnı kırıştı.

—Bu şehirde böyle sürüyle kuduz köpek var. Hiç de yakalanmıyorlar, dedi.

—Kuduz köpekler! Onları öldürmek benim işim!

—Evet, öyle söylendiğini duymuştum, Bay Hammer. İyi şanslar.

Çocuğu ve kartı aldı. Onları kapıya kadar uğurladım.

Bir kahve aklımı başıma getirmeye yetti. Üzerine de sucuklu yumurta yiyince eski enerjime kavuşmuştum. Pat, benim de bulaştığım yeni bir cinayet olduğunu söylemesine rağmen cesedin kim olduğunu sormak aklıma gelmedi.

Marsha'yı arayıp teşekkür etmek istedim. Ama erkekten bozma hizmetçisi, Bayan Lee'nin dışarı çıktığını bildirdi. Küçük Sahne'de provası olduğunu ve öğleden sonra geleceğini söyledi.

Hay kör şeytan! Merkez'e gidip yeni bir soruşturmaya tabi olmaktan başka seçeneğim yoktu. Külüstürü Merkez'in önüne bıraktığımda işler yoluna girmiş ve temiz hava kendimi toparlamamı sağlamıştı.

Bana üvey evlatmışım gibi davrandılar. Onları kızdıran tek şey, kendi ayağımla gelmemdi. Mosmor gözlerimle iki aynasızın arasında olmamı tercih ederlerdi. Yanıma çok ciddi bir savcı yardımcısı verdiler ve başka bir odaya aldılar.

Koridorda Pat'ın sesini duyduğumda kinlerini niçin gözler önüne sermediklerini kendi kendime soruyordum. Pat'ın kimi azarladığını bilmiyordum, ama ölçüyü kaçırmıştı! Sonra kapıyı açıp benim bulunduğum yöne bakmaksızın aptal gencin önünde dikildi ve:

—Ne zamandan beri cinayet masasının sorumluluk alanına tecavüz ediyorsunuz? diye sordu. Hoşunuza gitse de gitmese de size söyleyeceklerim var, burada olduğum sürece cinayetlerle ben ilgileneceğim, anlaşıldı mı? Bana böyle davrandığınız halde kulaklarınızı çekmeme neyin engel olduğunu bilmiyorum, dedi.

Çaylak kızarıp iskemlesinden kalktı.

—Dinleyin yüzbaşı, savcı bana bu iş için tam yetki verdi.

—Arkadaşlarımın birinden şüpheleniliyor bahanesiyle işlerime burnunuzu sokuyorsunuz, değil mi?

—Tastamam!

Pat'ın sesi iyice sinirlendiğini belli ediyordu.

—Sille tokat dışarı atmadan, defolun! Savcıya da söyleyin, birazdan onu ararım.

Oğlan tavşan gibi kaçtı.

—Eski dostun ne yaptı sana?

—İt herif! Eski arkadaşım olduğun için onları yüzüstü bırakacağımı düşünüyorlar! Sana telefon ettikten sonra bir mazeret uydurup beni dışarı çağırttırdı.

—Bundan böyle savcının gözbebeği olamayacaksın.

—Bu dostlardan zaten bıktım. Dün akşam Ed Teen'in kumarhanelerinden birine yeni bir baskın düzenlediler.

—...Ya da öyle sandılar.

—Evet. Ne bulduklarını biliyor musun? Koskoca bir hiç! Duvardaki deliklerden ve bir karatahtadan başka... İşte bu sebeple de savcı en küçük memurdan belediye

başkanına kadar herkesi bu işe karıştırıyor! Ancak bana caka satmaya kalkarsa gazetelere öyle haberler veririm ki, bir dahaki seçimlerde oy moy alamaz.

—Şu anda nerede?

—Seni bekliyor.

—Öyleyse gidelim.

—Bir dakika Mayk. Mel Hooker adındaki herifi sen mi öldürdün?

—Tanrı aşkına!

Pat kaşlarını çattı.

—Ne oldu?

—Ölen William Decker'ın arkadaşıydı. İkisi müşterek bahis oynuyorlardı. Onu tefeciye tanıştıran da Mel idi. İşin tuhaf yanı şu: Mel, Decker'ın gömleğine kadar her şeyini kaybettiğini açıklamıştı. Oysa, geçen gün sana bahsettiğim şu Dixie Cooper ise borcunu ödediğini söyledi... Ve bunu kanıtladı!

Pat ağzında bir şeyler geveledi, onu takip etmemi işaret edip kapıya yöneldi. Çok sinirliydi.

Savcının odası iyice kalabalıktı! Başta kendisi olmak üzere iki yardımcısı ve odanın değişik yerlerinde duran dört sivil aynasız. Ufak bir aile toplantısı!

Savcı:

—Oturun Hammer, diye emretti.

Ona doğru yürüdüm ve ellerimi masasına dayadım. Onu sevmiyordum, o da beni sevmiyordu. Yani karşılıklı olarak birbirimizi sevmiyorduk. Yine de bugün benimle böyle konuşmasına izin vermeyecektim.

—Bay Hammer! dedim. Bugün buraya kendi isteğimle yanlış bir tutumu ortadan kaldırıp olayı aydınlatmaya geldim, ama bana bir oyun oynamaya kalkmayın. Yakamı çabucak kurtarmayı başarırım. O zaman ne yapacağınızı seyretmek beni eğlendirir. Olaylardan emin olana kadar seçmenlerinize karşı saygılı davranmalısınız. Bunu çoktan öğrenmeniz gerekirdi.

Savcı kızardı. Yardımcıları da. Dört muhafazakâr aynasız olanları izliyordu. Oturdum.

Savcı kendinden emin bir tavırla:

—Bay Hammer, olaylardan eminiz, dedi.

—Peki! Dinliyorum.

—Kesin olan, Mel Hooker'ın ölü bulunduğudur. Mermi de 11.25 kalibrelik.

—Yani benim silaha ait, değil mi?

Savcının yüzü mosmor olmuştu.

—Mermi, kurbanın vücudunu geçtikten sonra açık pencereden dışarıya çıkmış. Henüz bulamadık.

Onu tam yanıltacaktım ki, elini kaldırdı.

—Ne olursa olsun, dairede bol bol ipucu bırakmışsınız. Ev sahibi de resminizden sizi teşhis etti. Hooker'ı tehdit ettiğinizi duyduğunu söyledi. Gerisi çok basit.

—Tabii, geri dönüp onu vurdum, değil mi? O kadar enayi miyim?

—Öylesiniz.

Gözleri kin doluydu.

—Siz de zırdelisiniz, dedim.

Ayağa kalkmak istedi. Onu altetmiştim. Ellerimi masasına dayayıp önüne dikildim.

—Şüphesiz, büyük bir uzmansınız! Size son seçimde oy veren herifler de çok mutludurlar sanırım. Tanrım! Ahlak şubesi haybeye uğraştığı için kim olursa olsun birini yakalayıp şamaroğlanı yapmak istiyorsunuz! Bu gözünüzü öylesine döndürmüş ki, cinayet saatinde başka bir yerde olduğumu kanıtlayabileceğimi hiç düşünmüyorsunuz. Dün akşamdı, değil mi? Cinayetin saat kaçta olduğunu bilmiyorum, ama nerede olduğumu söyleyeceğim. Sonra ne yaparsanız yapın!

Dahili konuşma aygıtını gösterdim.

—Ellen Scobie'yi çağırın.

Savcı boncuk boncuk terledi. Bir, iki düğmeye bastıktan sonra Ellen Scobie'nin sesi duyuldu. Ona hemen gelmesini emretti. Pat'a baktım. Kafasını hafifçe sallayıp sakin olmamı söyledi. Sonra Ellen girdi. Şaşkın şaşkın bana baktıktan sonra, soru sorarcasına patronuna döndü. Savcı konuşmama izin vermeye hiç de niyetli değildi.

—Bayan Scobie dün akşam bu... Bay Hammer ile on bir buçuk sularında beraber miydiniz?

Cevap vermek için düşünmedi bile.

—Tanrım! Evet, onunlaydım.

—Neredeydiniz?

—O saatte 52. Sokak'taki bir bardaydık herhalde.

—Tamam, Bayan Scobie hepsi bu.

Çıkana kadar bütün gözler onun üstündeydi.

Kapıyı kapatınca savcı:

—Siz de gidebilirsiniz, Bay Hammer. Saygısızlığınız beni üzdü, dedi.

Rengi solmuştu. Dişlerinin arasından konuşmaya başladı.

—Ruhsatınız kısa bir süre sonra iptal edilirse hiç şaşırmam.

—Ben de! Bir kez deneyip neler olduğunu gördünüz. Hatırladınız mı?

Dışarı çıkarken odada kimse nefes bile almıyordu. Asansöre binerken Pat yetişti. Louie'nin Yeri'nde yanyana taburelere oturana kadar tek kelime etmedik.

—Mayk, kendini şanslı say. Eğer gazeteciler bugün olduğu gibi savcıyla uğraşmasalardı, gelecek seçimlerde sandalyesini kaybetmeye bile mal olsa ruhsatını alırdı.

—Öf! Bu herif canımı sıkıyor! Tamam, bana diş biliyor, ama deminki gibi bir şeye bulaşmadan da hata yapmamayı öğrenmeli! O ve soruşturmaları yüzünden polis enayi yerine konuluyor! Küçük bir çocuk değilim.

—Mayk sinirlenme! Ben senden yanayım.

—Biliyorum, ama her zamanki gibi elin kolun bağlı. Ona göre bir olayın çok önemli olması için kaç ceset gerekiyor? Şu ana kadar bu olayda üç ceset oldu. Polisin ne yaptığını söyler misin?

—Zannettiğinden çoğunu.

Biramdan bir yudum aldım. Karşımızdaki aynada Pat'ın yüzünü gördüm. Açıklamaya başladı:

—Decker ve Hooker'ın birbirlerini tanıdıklarını biliyoruz. Laboratuvarın adamları Decker'ın dairesinde bazı

izler buldular. Aralarında Hooker'ınkilerde vardı.

—Bunlar fişlerinizde var mıydı?

Pat kafa salladı:

—Yo, Hooker hiç hapse düşmemiş... Ancak devam etmeden önce, olayın bütün akışını senden dinlemek istiyorum.

İkinci birayı da ısmarlayıp bir sigara yaktım.

—Decker'ın karısını ameliyat ettirmek için paraya ihtiyacı vardı. Mel Hooker ile beraber bir bahis için tüyo almışlardı. Hooker zamanında çekilmeyi bilmiş. Ama o, voli vurmak için Dixie Cooper'dan bin dolar borç almış. Hooker'a bakarsan her şeyini kaybetmiş, ama Cooper'i sorgulayınca herif Decker'ın parayı ödediğini kanıtladı.

—Öyleyse? Bir yerden para bulmuş olmalı. Ambarlarda çalışmakla bu kadar kazanılmaz. Bunun tek bir çözümü var. Ya çaldı, ya da başkasından borç aldı. Eskiden olduğu gibi o adamlardan yararlanmayı istemiş sonra da saygın hayatına dönmeyi arzulamış olabilir. Böyle ise yanlış daireye girdiğini anlamış, ortaklarının kendine inanmayacağını sanarak kaçmaya uğraşmış ve vurulmuştur.

Pat bira bardağına bakıyordu:

—Peki bütün bunlarda Mel Hooker'ın rolü neydi?

—Arkadaştılar değil mi? Decker öldürülünce arabanın şoförü kendisini ele vermesin diye diğer arkadaşının üzerinden geçti. Sonra Mel'e gelip Decker'ın her şeyi anlatıp anlatmadığını sordu. Huzurlu olabilmek için onu da öldürdü.

Pat:

—Ben de olayları böyle yorumluyorum, diyerek söylediklerimi onayladı.

—Ben de ancak böyle görerek sana yaklaşabiliyorum, diye dalga geçtim.

Pat bana ters ters baktı ancak cevap vermekten kaçındı. Devamını bekliyordu.

—İşin püf noktası da bu olaya kadar William Decker'ın namuslu olmasıydı. Yalnız burnunun dibindeki tehli-

keyi görmüş olmalı. Kendine bir şey olursa çocuğunun geleceğini sağlama alacak önlemler almıştı. Dixie Cooper'a parayı hırsızlık yapmadan ödediğine göre, başkasından borç almış ve bu kişi de onu tehdit etmiş olmalı. Büyük bir ihtimalle de paranın nerede olduğunu önceden araştırıp öğrenmişlerdir. Decker'a da sadece yangın merdivenine tırmanıp kasayı açmak kalmıştır.

—Ancak Decker katı şaşırmıştı. Yanlış kasayı açtığını farkettiği zaman hatasını gidermeye uğraşmadı. Çünkü Marsha Lee her an gelip alarm verebilirdi. Bu hikâyeye kimsenin inanmayacağını ve diğerlerinin parayı ilerde gelip almak üzere bir yere sakladığını sanacaklarını iyi biliyordu.

—Maalesef evine çocuğunu almak için geri dönmesi gerekiyordu. Diğerleri kaçtığını anlayınca palaspandıras Decker'ın evine gittiler. Çoktan gitmişti. Ancak çabucak izini buldular. Kıstırıldığını anlayınca da çocuğunu öpüp kendini kurşunların önüne attı. Buick'in şoförünün, arkadaşının üzerinden geçmeden evvel paranın Decker'ın üzerinde olmadığını anlayacak kadar vakti oldu. İşte bu yüzden Decker'ın parayı evinde saklayıp saklamadığını öğrenmek için eve gidip her şeyi altüst etti.

Pat'ın dişlerini gıcırdattığını duydum.

—Sonuç: Buick'in şoförünü istiyorsun.

Sırıtışım pek içaçıcı değildi.

—Hayır, Pat. Bu işi sana bırakıyorum. Benim istediğim bu işi tezgâhlayan it! Zevk için çenesini kırmayı dört gözle bekliyorum.

—Nerede, Mayk?

—Bilsem bile söylemezdim, dostum. Onunla şahsen ilgilenmek istiyorum. Bacağından şişledikten sonra karşısına geçip kahkahalarla güleceğim.

—Tanrım! Mayk, bazen benden çok şey istiyorsun.

—Hayır, Pat. Bu şehirde oturan birisi olarak olanlarla ilgilenmek benim de hakkımdır. Çocukları öksüz bırakan bir it karşıma çıktığı zaman ona bazı şeyler yapmaya hakkım var.

—Mayk, kim bu?

—Henüz bilmiyorum.

—Nerede bulacağını biliyor musun?

—Elbette. Kafanı dağıtmayı göze alırsan zor bir şey değil!

—Dün akşamki gibi mi?

—Tıpatıp. Bunu da o hayvana ödeteceğim! Ne için ve nasıl olduğunu bilmiyorum, ama tahmin ediyorum!

—Lou Grindle ile alakalı olabilir mi? Hani, Decker'ın ölümüyle ilgin olduğunu anlarsam canına okurum diye tehdit ettiğin adam.

Ağzım açık kaldı:

—Şeytan, bunu nereden öğrendin?

—Mayk, bu kez de sen beni enayi yerine koyuyorsun. Pestili çıkmış Arnold Basil ile Lou Grindle arasındaki ilişkiyi baştan sona araştırdım. Lou'nun bana söylediklerinden dolayı benden önce başka birisinin de konuşturtmak istediğini anlamam zor olmadı. Lou çok sinirlenmişti ve bana olanları anlattı. Mayk, sana öğüt vermeme izin ver. Lou Grindle'i bırak. Savcının adamları bir hatasını yakalamak için gece gündüz onu izliyorlar.

—Öyleyse dün gece neredeymiş?

—İt avucumuzun içinden kaçtı. Ama, on bire doğru evine döndü. Şayet Hooker'ı onun öldürdüğünü sanıyorsan yanılıyorsun. Hiçbir şekilde o saatte dönemezdi...

—Bir şey zannettiğim yok. Söylemek istediğim saat on civarında Ed Teen adlı bir herifle 52. Sokak'ta Glass Bar diye bir kulüpte olduğu! Savcıyı şahsen arasa iyi olacak, o zaman o herif bu kadar rahat davranmazdı.

Pat ağzında bir şeyler geveledi.

—Ne demek istiyorsun?

—Ne mi diyorum?

—Pöh! Lou ile Hooker arasında bir bağ kurmak da ne oluyor?

—Lou ve Hooker arasında bağ kurmadım. Sadece söyledim.

—Dostum, kafanı kurcalayan bir şeyi söyledin.

Grindle, Hooker ve Decker birlikte değillerdi. Birbirlerine çok uzaktılar.

Kadehini sert bir şekilde tezgâha koydu.

—Mayk, benimle dalga mı geçiyorsun? Grindle'in birkaç bin dolar için kendini tehlikeye atıp atmayacağını ya da işi bozmak için adamlarını salıp salmayacağını bilmek için para aldığını unutuyorsun galiba! Bana bütün bunları da anlatan sensin!

—Tamam Pat, sinirlenme.

—Tanrım! Kim sinirleniyor? Dinle, Mayk...

Başka bir şey düşünmeme rağmen, ses tonu kafamı çevirmeme sebep oldu.

—Mayk, bu işe eğer Grindle'i bulaştırırsan ikimiz de yanarız, anlıyor musun? Adamlarından biri cebinde birkaç kuruşu olsun diye bazı şeyler yaptıysa da bütün cinayetleri onun üstüne yıkamazsın. Bu iti ve patronunu enselemek için uzun süredir uğraşıyoruz. Yapılanları bir anda yok etmene müsaade etmem. Teen ve Grindle'i yakalayacağız, ama onlara kazık atarak değil. Onun için boş ver!

—Pat, eğer bulaşmadıysa onu bu işe sokmaya niyetim yok.

Pat parmaklarıyla tezgâha vuruyordu.

—Seni uzun süredir tanırım, dedi.

Beş dakika sessizce bakıştık. Pat bardağını bitirip itti ve "Tanrı adına" diye mırıldanıp gitti. Küfrederek uzaklaşışını seyrettim. Aynasız olmak sanıldığı kadar kolay değil. Özellikle de New York gibi bir şehirde.

Louie'nin Yeri'nden çıkmadan önce rehberde Küçük Sahne'nin telefonunu ve adresini aradım. Telefonu çevirince karşıma fare sesini andıran bir ses çıkarak Bayan Lee'nin provada olduğunu ve eğer arkadaşıysam oraya gidip görebileceğimi söyledi.

Küçük Sahne, Greenwich Kasabası sınırında ambardan bozma ve cephesi afişlerle dolu bir yerdi. Telefonda konuştuğum kız beni salona götürdü. Marsha sahneden inip yanıma geldi. Elimi sıkarken:

—Mayk, paketim eline geçti mi? diye sordu.

—Evet. Teşekkür etmeye geldim.

—Ufaklık nasıl?

—Harika. Bana nasılsın diye sorma, çünkü aynı cevabı veremem. Suratımı dağıtmak için dün gece birisi elinden ne geliyorsa yaptı.

—Mayk!

—Pöh! Taş kafalıyımdır.

Yaklaşıp şişi okşadı.

—Kim olduğunu biliyor musun?

—Hayır. Bilseydim herif şimdi hastanede olurdu.

Koluma giren Marsha beni salonun bir köşesine götürdü.

—Senin için üzüldüm Mayk, biraz oturalım.

—Benim için üzüldün mü? Niçin üzülüyorsun?

Şişten dolayı gözü hâlâ kapalıydı. Fakat bu hali, bakışlarına hayatımda hiç görmediğim anlaşılmaz bir ifade veriyordu.

—Mayk, bir aptal gibi davranıp sana üzüntümün sebebini söyleyebilirim. Öyle davranmamı ister misin?

Etrafta o kadar kişi olmasaydı onu öperdim.

—İstersen, bu gece.

Dudaklarındaki tebessümden söz verdiğini anladım.

İkimiz de birer sigara yakıp içmeye başladık. Bir süre de konuşmadık. Sessizliği ben bozdum.

—Marsha, ortada yeni bir cinayet daha var.

Sigarasını söndürdü ve bana doğru döndü.

—Başka bir cinayet mi? Yo, olamaz!

—Evet. William Decker'ın en iyi arkadaşı olan Hooker. Marsha, bu olay başta düşündüğümüz gibi değil, daha eskilere dayanıyor.

Yüzünde kuşkulu bir ifade vardı. Onayladı.

—Üst kattaki komşum parayı evinde saklamaktansa bankaya yatırmaya karar verdi. Diğer kiracılar da olanları öğrendiler. Bir an kasayı şaşıran bir hırsız tarafından dövülebileceklerini düşünmek hiç de hoşlarına gitmedi.

—Ucuz atlattın. Seni öldürebilirdi.

Sinirli sinirli omuz silkti.

—Mayk, şimdi ne yapacaksın?

—Aramaya devam edeceğim. Bana saldırmaları için ortalığı karıştıracağım. Bazen en iyi yol budur.

—Şart mı?

Eliyle yavaşça kolumu sıkıyordu. Tedirgindi.

—Muhakkak, Marsha. Katillerden nefret ederim.

—Böylesine tehlikeye atılman şart mı?

—Evet... Evet... Ancak beni enselemek istediklerinde onları öldürme zevkini tadabilirim.

—Of! Tanrım! Mayk, rica ederim...

—Dinle Marsha, karşında böyle itler varken ihtiyatlı davranamazsın. Olaylar somutlaştıkça bu işe bulaşan itlerin de sayısı çoğalıyor. Teen ve Grindle'in yanı sıra, uzun süre önce ölmesine rağmen adı sık sık gündeme gelen birisi var... Charlie Fallon! Her an ondan bahsediliyor.

Birisi:

—Charlie Fallon mu? diye bağırdı.

Artistlerin çoğu sahneden ayrılmıştı. Yanımızda duran kadın neşeli bir yüzle bana bakıyordu. Tutulan yıldızlardan biri olan Kay Cutler idi. Küçük Sahne çok sıcak olduğu için kısa ve dekolte bir elbise giymişti. Onun üne kavuşmasının nedenini anlamak hiç de zor değildi.

Marsha bizi tanıştırdı. Kay elimi sıktı ve bir süre bırakmadı.

Bana:

—Şaşırdın mı? dedi.

—Tabii. Böyle bir pislikte bu kadar çok şöhrete rastlamayı beklemiyordum.

İkisi de kahkahayı bastı.

Kay:

—Burada toplanmamız bizim için iyi bir reklam oluyor. Aynı zamanda boş zamanlarımızı da değerlendiriyoruz. Hiç halk önünde oynamıyoruz, isteğimiz diğerlerinin bizim yorumlarımıza göre oynamaları. Belki inanmayacaksınız, ama Küçük Sahne'nin işleri çok iyi. Nasılsa müessese bütün giderleri karşılıyor, bu da hiç yoktan

iyidir, dedi.

—Bedava mı çalışıyorsunuz?

Bana ters ters bakan bir herife göz attıktan sonra cevap verdi.

—Tanrım!.. Tam anlamıyla değil.

—Demin Charlie Fallon'un adını söyledin. Tanıyor muydun?

—Eğer zannettiğim kişiyse onu tanıyan tek ben değilim. Şu gangsterden mi bahsediyorsun?

—Evet.

—Yaptığı tek şey yıldızlara mektup yazmaktı. Hatta figüranlara bile ondan kart ve çiçek gelirdi. Şu veya bu film hakkında bana iltifat etmek için en az yirmi mektup yazdı.

Gülüp omuz silkti.

—Geçmişten böyle bahsetmemek gerekir. Her zaman otuzumu geçtiğimi öne sürerim. Marsha, sen Charlie Fallon'dan hiç mektup almadın mı? diye sordu.

—Almış olabilirim. Ama o zamanlar yazışmalarımla ben ilgilenmiyordum.

Şaşırdı ve kaşlarını çattı.

—Düşününce hatırladım. Bir gün sekreterimle ondan bahsetmiştik.

Sigaramdan bir nefes çekip üfledim.

—Bol miktarda para kazanıyor ve ne yapacağını bilmediği için aktrislere yediriyordu. Hiçbir zaman mektuplarının devamını getirmeye çalışmadı mı? diye mırıldandım.

Kay Cutler:

—Hiçbir zaman, dedi. Ateşli mektuplar yazardı, ama kimse onu Hollywood'da görmedi. Hâlâ niçin ondan bahsediliyor?

—Ben de bunu bilmek istiyorum. Bir ölü için ancak unutulmadığı anlamına gelebilir.

Marsha:

—Kay, Mayk özel dedektif. Bazı cinayetler işlendi, Mayk soruşturma yapıyor... dedi.

—Doğru mu?

Albenili bir şekilde bana baktı.

—Bir dedektif! Ne kadar tahrik edici.

Marsha ilerde duran iri herifi işaret ederek:

—Tahrik olan başka birisi daha var. Eğer başına bela açmak istemiyorsan, tüy, dedi.

Kay surat asıp, uzun uzun elimi sıktıktan sonra uzaklaştı. Marsha koluma girdi.

—Kay harika bir kız. Ama kimin yanında bir erkek görse, ona sahip olmak ister.

—Canım Kay! diye dalga geçtim.

—Neyse ki, onu iyi tanırım!

—Civarda ona benzer başkaları da var mı?

—Eğer sadece ünleriyle ilgileniyorsan, sana bir televizyon artistini, en ünlü Amerikan komedyenini ve Hollywood'un iki yıldız adayını tanıştırabilirim.

—İstemez. Bana fazlasıyla yetiyorsun.

Bir yandan gülüyor, bir yandan da kolumu sıkıyordu. Onu öpmek için korkunç bir arzu duydum. Boynunda atkı olan bir genç gelip omuzuna dokundu ve:

—Marsha prova başlıyor, dedi.

Her halinden neler hissettiğimi anlamışa benziyordu.

—Marsha bu herif sana aşık, diye mırıldandım.

—Biliyorum. On dokuz yaşında. Geçen ay da Helen O'Roark'a çılgınca aşıktı. Evli olduğunu öğrenince neredeyse açlık grevinden gidiyordu! William Decker daireme girdiği gün onu hastaneye götürmüştüm.

—Ne olmuştu?

—Dekorları yerleştirirken merdivenden düştü.

Adamın teki piyanonun üstüne vurunca herkes sahneye doğru ilerledi.

Marsha:

—Akşama görüşürüz Mayk, dedi.

Bana sırıtırken eli elime değiyordu. Boğuk bir sesle:

—Akşama Marsha, diye mırıldandım.

V. BÖLÜM

Küçük Sahne'deki alacakaranlıktan sonra, güneş kör edici gibiydi. Külüstüre atlayıp gazladım. Gözlerim yolda, ama kafam başka yerdeydi. Dışardan bakıldığında her şey çok basitti. Decker kaldırımda, Arnold Basil yolda, Hooker da evinde öldü. Bunların hepsi, sahibinin kasasından hiç çıkmamış olan bir servet içindi. Niçin başka bir şey aramakta inat ediyordum? Basil'in Lou Grindle hesabına çalıştığı için mi? Önümdeki herif kağnı gibi gidiyordu. Korna çalıp küfrettim. Yolumdan çekilince bu işi güçleştiren küçük teferruatları lanetleyerek onu geçtim. Oyunu oyun yapan bu küçük ayrıntılardı ve gerçek onlarda saklıydı.

Hooker'ı sorgulamaya kalktığımda beni haşlamak isteyen iki herif, Decker'ın Dixie Cooper'a borcunu ödemek için başkasından borç alması ve ölüme gitmeden önce işlerini yoluna koyması gibi. Hikâyenin geri kalanına bitiştirilemeyen küçük ayrıntılar.

Bir Lucky yakıp gazladım. Nereye gideceğimi biliyordum. Millet ambarlardan ayrılmadan önce orada olmalıydım. Acele etmekle de iyi etmişim, zira barmen bu rezil yerde henüz yalnızdı.

—Dostum, beni hatırladın mı?

Tam içecek bir şey isteyip istemediğimi soracakken, aklı başına geldi.

—Tabii.

Ceketimin aralığından kılıfında duran silahımı görebilsin diye öne eğildim.

—Dostum, o iki herif kimdi?

—Dinle, ben...

—Daha kaba mı sorayım? Onu mu istiyorsun?

Dudaklarını yalayıp kapıya bir göz attı. İlk müşterilerin en az on beş dakika sonra gelebileceğini o da gayet iyi biliyordu.

—Ben... o heriflerin... kim olduğunu bilmiyorum.

—Dinle büyük soytarı, Hooker öldü. Dün akşam öldürüldü. Sen de bu iki herifi tanıyorsun. Bu adamlar kendilerini emniyette hissedebilmeleri için seni de öldürebilirler. Neyi tercih edersin? Ağzını burnunu dağıtıp heriflerin adını mı öğreneyim, yoksa seni onların eline mi bırakayım?

Boncuk boncuk terledi, ellerini dudaklarında dolaştırıp yutkundu.

—Özel dedektiftiler!

—Emin misin?

—Rozetlerini gördüm.

—Devam et. Hoşuma gidiyorsun.

—Buraya Hooker'ı aramaya geldiler. Sendikanın aleyhinde çalıştığını ve dürüst olmadığını söylediler. Ben de sendika üyesiyim. Eğer öyle birisiyse iyi bir zılgıt yemesi gerekiyordu. Bana rozetlerini göstererek sendika adına çalıştıklarını söylediler. Ben de istediklerini yapmaları için onları rahat bıraktım.

—Adamları daha önce de görmüş müydün?

—Hayır.

—Onları tanıyan var mı?

—Evet.

—Öt öyleyse!

—Onların kabadayı ve grev kırıcı olduğunu söyleyen bir herif var... Sonra iri olan diğerine Nocky diye hitap etti...

—Başka?

—Hepsi bu. Daha fazla bir şey bilmediğime yemin ederim.

—Peki!.. Sana bir öğüt vereyim. O herifler buraya gelirse, telefon edip bölge emniyetine haber ver.

—Çok iyi. Suratımı dağıtsınlar diye mi?..

—Dostum, aynasızlara haber verecek zamanın olmazsa sana yapacakları şey zaten o. Hooker'ın peşindeydiler, belki de katil onlardır. Söylediklerimi unutma. Sana bir dost öğüdü.

Suratından ter boşalıyordu. Sırtımı dönüp kapıya yöneldim.

Demek ki, o ayı ile yamağı özel dedektiftiler ve birinin adı Nocky idi. Herhangi birisi de rozet bulabilirdi. Doğru söyleyip söylemediklerini anlamanın tek yolu vardı. Yolumun üstündeki ilk telefon kulübesinde durup iki dolarımı elli sentlikler haline çevirttikten sonra bildiğim bütün ajanslara telefon ettim. Hiçbir meslektaşım onları eşkâllerinden tanıyamadı. Sadece bir tanesi Nocky bilmem ne diye birisinden bahsedildiğini duymuş. Nocky'nin bir lakap olduğundan emindi. Sonra tanıdığım aynasızların çalıştığı iki, üç karakolu aradım. Çavuş Bellew ismin yabancı olmadığını ve bunun kaçak çalışan bir dedektif olduğunu, aklına da başka bir şey gelmediğini söyledi. Tek bir umudum kalmıştı, o da Pat'a telefon etmekti. Ancak ahizeyi açıp "Alo" deyince ses tonundan yanlış zaman seçtiğimi anladım.

—Hey moruk, ben Mayk. İşler kötü mü?

—Bak aslanım, şimdi meşgulüm ve...

—Beni dinlemelisin...

—Tamam, Mayk! Ne istiyorsun?

—Lakabı Nocky olan bir özel dedektiften bahsedildiğini hiç duydun mu?

—Hayır.

—Bana onun hakkında bilgi bulabilir misin?

—Hayır. Şu anda hiçbir şey yapamam yoksa emirleri çiğnemiş olurum. Savcı gene nal topladı. Biz deli etmekle meşgul...

—Gene boşa yapılan bir baskın mı?

—Evet! Hepsi kaçtı. Yalnız iki önemsiz kişi hapsedildi. Öğleden sonra Ed Teen bir avukatla gelince, bir saat sonra o iki kişi de serbest bırakıldı.

—Yok be! Bu demektir ki, Ed Teen bu olayla şahsen

ilgileniyor. Öyle değil mi?

—Kesin. Kendisine danışılmadan hiç kimsenin konuşmasını istemiyor. Şu baskın konusunda da bir gelişme var. Adamlarımız hakkında bir soruşturma yaptık. Haber sızdıranı bulduğumuzu sanıyoruz.

—Kötü mü?

—Berbat. Söz konusu birinci sınıf bir dedektif ve gırtlağına kadar da borca batmış. Bütün baskınlardan haberi olan birisiydi. Büyük bir ihtimalle de-satın alınmış.

—Haberi dışarı nasıl ulaştırdığını da buldunuz mu?

—Hayır. Eğer oysa gizli bir sistem geliştirmiştir. Geçmişinde yasadışı hiçbir şey bulamadık. Bunu şimdilik gizli tut. Bu konuda sana ihtiyacım olabilir. Onun için bunları anlatıyorum. Bu herif bizdeki aynasızları tanıyor. Bilgileri kime verdiğini öğrenmek için onu bir yabancıya takip ettirmem gerekli.

—Emrindeyim. Eğer Nocky hakkında bir şey öğrenirsen bana haber ver.

—Mayk, merak etme. Şimdi yardım edemediğim için üzgünüm, ama başımda bu iş var.

Kapattım, cebimde bir beş sentlik kalmıştı. Onunla da bilinen barlardan birine telefon edip Cookie Harkin'i buldum.

—Alo! Cookie sen misin? Ben Mayk Hammer.

—Selam Mayk. Uzun süredir görüşemiyoruz. İşler nasıl?

—Şöyle böyle. Yine sağdan soldan bilgi topluyor musun?

—Hayatımı böyle kazanıyorum. Her şeyi görüp duyarım. Verilen paraya göre de söylerim.

—Nocky lakabıyla çalışan ve yanında dev gibi bir iş arkadaşı olan eciş bücüş bir dedektiften bahsedildiğini hiç duydun mu? Anladığıma göre zor işleri halletmede uzmanmış.

Bana cevap vermeden kulübenin kapısını kapattığını duydum. Konuşmaya başladığında da sesini iyice kısmıştı.

—Mayk bir dakika. Şu anda ne üzerinde çalışıyorsun?

—Dostum, birçok cinayetin işlendiği bir olay üstündeyim.

—Neyse, korktuğum değilmiş.

—Öyleyse?

—Mayk, biraz araştırma yapmalıyım. Galiba kimden bahsettiğini biliyorum, ne yapabileceğimi araştıracağım. Bu tahmin ettiğim kişiyse bazı önlemler almam gerek, anlıyorsun değil mi?

—Bu çok tabii. Hizmetinin karşılığını vereceğim.

—Saçmalama. Tek istediğim, bir şeyler bulabilmek. Ne aradığımı biliyorsun...

—Ne kadar zaman lazım?

—İki saat ver. Senin için mahzuru yoksa Turker Bar' da buluşalım. İyi bir yer değildir, ama kimse canımızı sıkmaz.

Biraz oyalandıktan sonra kararlaştırdığımız saatte Turker Bar'a geldim. Cookie arka salonda ellerini ovuşturuyordu. Cookie zayıf, büyük burunlu, kepçe kulaklı ve işe yarayacak dedikoduları elde edecek kadar cebinde parası bulunan bir adamdı. Şehrin en meşhur muhbirlerinden biriydi. Fazla da kazık değildi. Pistte müziğe uyarak dans eden kızların soyunmalarını bekleyip kalabalığı yararak geçtim ve Cookie ile buluştum.

Salonun sonunda oturuyordu. Yanında saçlarını oksijenle sarartmış iki yosma vardı. Onlara bozuk parayla sihirbazlık numarası yapıyordu. Parayı kadınların açık giysilerinden içeri atmayı amaçladığı ilk bakışta belli oluyordu. Hepsi de hayatlarından memnundu.

—Selam maymun adam, dedim.

Gözlerini kaldırıp sırıttı.

—Mayk! Böyle bir yerde ne arıyorsun?

—Yalnızlığı severim.

—İyi yere geldin, biz de severiz. Dördüncüye de ihtiyacımız vardı. Mayk sana Tolly ve Joan'ı tanıtayım.

—İyi akşamlar, fıstıklar! dedim alay ederek ve dördüncü iskemleye çöktüm.

Cookie:

—Çocuklar, Mayk en eski dostlarımdan biri. Çok iyi bir... adamdır. Tolly, Mayk'ı sana emanet ediyorum. Joan ile önemli bir şey konuşuyorduk. Joan bu Devoe'lerde çalışan Brooklyn doğumlu bir Fransızdır. Devoe'lerde oda hizmetçisi idi. Biraz bekle de sana şivesini göstersin. Onun sayesinde her şeyi elde etmiş! dedi.

Bana kaçamak bir göz kırptı, sırıttım. Bir, iki gün sonra Joan'ın anlattıkları büyük bir gazetenin sütunlarında yer alınca Devoe ailesinde iyi hır çıkacaktı. Joan bize Fransız şivesinden bir örnek verdikten sonra ihtiyar Devoe'nin saldırılarına karşı namusunu nasıl koruduğunu anlattı. Cookie'ye ayıp olmasa, vizon paltosunu hizmetçi maaşıyla nasıl aldığını soracaktım.

Tolly'ye gelince çok güzel bir kızdı ve bunu ortaya koymaktan çekinmiyordu. Kusursuz bir teni vardı. Greenwich Kasabası'nda bir ressama fotomodellik yapmış, ama adamın fotoğrafını çekip yüksek fiyatla sattığını öğrenmiş. Sonra Bronx'un bir arkadaşı aracılığıyla herifi sıkıştırtmış ve satışların yüzde ellisini almış. Bu kârlı ticaret sayesinde Tolly'nin bugün iyi bir geliri var.

—Yavrum, sanatçı arkadaşın çıkarla zevki birleştirmiş. Seni çıplak görmek benim de hoşuma giderdi.

Gülmekten katılıyordu, çantasını açıp bana kitap boyunda bir kart verdi:

—İşte, dedi.

Ressam dostunun verdirttiği pozları gördükten sonra bu resimlerin böylesine satılmasının sebebini anlamak zor değildi.

Cookie Brooklyn'de doğmuş Fransız hizmetçinin ağzından laf alırken, biz dans ettik. Tolly bana oyun oynayamazdı, çünkü pist oldukça kalabalıktı. Dans bitti. Cookie'nin masasına döndük, Joan ile birlikte makyajlarını tazelemeye gidene kadar Tolly bacağını bacağıma sürttü.

Uzaklaşmalarını seyrederken Cookie:

—Güzel kızlar, yalan mı? dedi.

—Ne diyorsun! Şeytan, onları nereden buldun?

—Ben işimi bilirim. Sevmiyorum, ama ne yapalım. Kolumda böyle saf bir kız olunca her yere girebilirim...

—Benim için bir şey bulabildin mi?

—O iki herifi tanıyorum. Şimdi bitkin vaziyetteler. Onları sen mi o hale getirdin?

—Tabii.

—Ufaklığı iyi benzetmişsin. Derini yüzeceğine yemin etti.

—Kim bu?

—Özel dedektifler. Yasadışı. Ortada büyük para döndüğü zaman her şeyi yaparlar.

—Resmi ruhsatları olsa bile, müşterileri olmadığı müddetçe para kazanamazlar.

—Haklısın, Mayk! Ama çetelerin nasıl çalıştığını bilmez misin?

—Evet, biraz.

—Şehir bölgelere ayrılmıştır. Bahislerde olduğu gibi. Para Ed Teen'e haraç veren büyük mahalle şeflerine gider.

—Teen ha! Onun bu işle ne ilgisi var?

—Hiç, ama o iki herifi emrindeki birisi muhafız olarak tutmuş. Adamın adı Link, lakabı da Kurbağa. Bu ismi daha önce duymuş muydun?

—Tabii.

—Hakkında fazla bir şey bilemezsin, çünkü perde arkasındadır. Muhafızlar onu korumaktan çok ufak tefek işleri idare ediyorlar. Bahis yazmanlığı gibi, ama aleyhinde hiçbir şey yok... Olan biteni bana da anlatsana!

Bir sigara yaktım, ona da tuttum. Cookie karşıma oturmuş sanki açık saçık hikâyeler anlatıyormuşum gibi sırıtıyordu.

—Geçen gece bir cinayet işlendi. Sonra bir tane daha. Önceleri ciddi değil gibiydi, ama gittikçe değişik bir görünüm kazanıyor. Şimdilik sana başka şey söyleyemeyeceğim, ancak herhangi bir şey öğrenirsem haber veririm.

—Oldu. Cinayetler hangileri?

—William Decker, Arnold Basil, ertesi gün de Mel Hooker: Decker'ın arkadaşı.

—Gazetelerde okumuştum.

—Başkalarını da okuyacaksın. Bu Kurbağa Link'i nerede bulabilirim?

Cookie'nin verdiği iki adresi not defterimin bir kenarına yazdım.

—Mayk, bir şey daha. Benim adımı karıştırma. Silahlar ve muştalar hoşuma gitmez. Beni görmedin, ben de sana bir şey söylemedim, anlaştık mı?

—Bunu dert etme sen!

Masaya Tolly'nin şampanyası için para bırakıp yerimden kalktım.

Cookie:

—Gitmiyorsun değil mi? Tolly'yi ne yapacağım? Sana vuruldu bile, iki kızla aynı anda uğraşamam, diye isyan etti.

—Sırayla ilgilen. İyi akşamlar!

—Kalleş herif! Kollarına böylesine güzel bir parça veriyorum ve sen bana bunu yapıyorsun.

—Böylelerinin kollarıma bırakılmasına ihtiyacım yok. Tolly'ye onu bir gün arayacağımı söyle. Çok gelişmiş sanatçılık yönüm vardır.

Tolly dönmeden tüydüm. Espri için keyfim yerindeydi, ama başka şey için değil. Dalga geçecek zamanım yoktu.

* * *

Cookie'nin verdiği adreslerden biri bir bardı. Geçerken uğradım. Mal sahibi de, barmen de Link'i bu gece görmediklerini söylediler. Zorla evinin adresini aldım. Önceden biliyordum, ama yine de teşekkür edip külüstüre atladım.

Kurbağa'yı evinde buldum. Kurbağa'nın oturduğu bina bir bahçenin sonunda yüksek ve kesme taştan inşa edilmişti. Bu fakirhane iki yüz elli bin dolara mal olmuştu. Her katta ışık olmasına rağmen pencerelerde hiçbir şey gözükmüyordu. Külüstürü ev sahibinin Packard'ının arkasına bıraktım ve sahanlığa çıkarak zile bastım. İçeri-

den Arjantin ezgileri geliyordu. Bir süre sonra kapı aralandı. Zincirin üstünden Link'in yüzü belirdi.

Bay Link'in lakabının niye Kurbağa olduğunu hemen anladım. Koca bir ağzı, sarkık yanakları ve yuvalarından dışarı fırlamış gözleri vardı.

—Selam Kurbağa, beni içeri almayacak mısın?

Sesi bile kurbağaya benziyordu.

—Ne istiyorsun?

—Seninle konuşmak. Bir cinayet hakkında.

Güldü ve emniyet zincirini açtı. Niçin bu kadar mutlu olduğunu anladım. Sağ elinde namlusu mideme yönelik büyük kalibreli bir tabanca vardı.

—Kimsin?

Sırıtınca lakabına daha da uyuyordu.

Yavaşça cebimden cüzdanımı çıkarıp rozetimi gösterdim. Böyle yapmakla dertten kurtulmuştum, gözlerini yüzümden ayırmıyordu.

—Mayk Hammer, özel dedektif. Beni tanıman lazım, Kurbağa.

—Ben mi?

—Seni bilmem, ama adamlarından ikisi çok iyi tanıyor. Beni dövmeye kalkıştılar.

Kısık bir sesle:

—Gir, dedi.

Arkamdan kapıyı kapatıp salona kadar silahının namlusuyla beni dürttü. Sonra o yağ tulumu vücuduyla bir koltuğa yerleşti. Niyetinin, beni halının ortasında ayakta dikmek olduğunu anlayınca kan beynime çıktı.

—Silahını indir, Kurbağa!

—Hayır, cinayet hakkında söyleyeceklerini duymadan olmaz, dedektif bozuntusu. Üstüme cinayetlerin yıkılmasından tiksinirim.

Ona baktıkça sinirleniyordum.

—Hiç bacağına kurşun yemedin, değil mi ayı? dedim.

Tepeden tırnağa kıpkırmızı kesildi.

—Ama, ben yedim. Bir defa daha farketmez. Eğer sana onu kullanma fırsatı vermemi istemiyorsan oyunca-

ğını kaldır. Ancak bir kez ateş etme şansın var. Iskalarsan sıra bana gelir.

Parmaklarımı ceketimin içine sokana kadar yavaşça elimi kaldırdım. Ateş etmeyecekti. Iskalamaktan korkuyordu. Silahını yanındaki iskemleye bırakırken, ona cesur değil de sümsüğün teki olduğunu kanıtladığım için bana pis pis bakıp için için küfrediyordu.

Böylesi hoşuma gidiyordu. O otururken ayakta durmam artık canımı sıkmıyordu.

—William Decker'ı hatırlıyor musun?

Yavaşça gözlerini kapatıp açtı. Sonra başını sallayarak onayladı.

—Öldüğünü biliyor musun?

—İt herif, bunu benim üstüme yıkmaya kalkma!

Herif tıpkı kurbağaydı. Sesi, fiziği. Her şeyiyle tam bir kurbağa.

—Decker at yarışı oynuyordu. Bahisleri de sen alıyordun,

—Ee? Bir yığın bahis alıyorum... diye hırladı.

—Ben de senin ufak işlerle uğraşmadığını sanıyordum.

—Ufak iş ha? Laf! O herif büyük oynuyordu... Dinle...

—Kes sesini! Seni ışıkların altında sorguya çeken bir aynasız olmadığıma da şükret. Decker bahis için parayı nereden buluyordu?

—Borç alıyordu...

—Dixie Cooper'dan olsa onu unuturdum.

Gözlerini kaldırdı, ama bakışlarından bu ismin ona bir şey hatırlatıp hatırlatmadığını anlayamadım.

—Sana ne kadar para bıraktı?

—Binlerce dolar, ama kanıtlamaya uğraşma. Defter tutmam.

—Bunun için mi onu ortadan kaldırdın?

—Tanrım!

Aniden ayağa kalktı. Tepeden tırnağa titriyordu.

—Evet ona borcunu ödemesi için para verdim. Böyle ortadan kaybolmasını beceremeyen zavallıları görmek istemem! Tam intihar edecekken borçlarını ödemesi için

ona para verdim.

Yakasına yapışıp kendime çektım.

—Yalan söylüyorsun, Kurbağa... Decker öldürüldüğü zaman neredeydin?

Tombul elleriyle bileğimi kavradı. Kollarında adeleden çok yağ vardı.

—Burada. Buradaydım. Beni rahat bırak.

—Ya iki adamın? Nocky ve yanındaki goril?

—Nerede olduklarını bilmiyorum. Bu olaya karışmadım. Enayilik ettim. Keşke adamlarım onunla ilgilenseydi. En iyisi parayı vermeyip onu kapı dışarı etmekti.

—Fakat bu başkasıyla uğraşmalarına engel olmadı. Bana çullandıklarında Decker'ın arkadaşını hırpalamaya hazırlanıyorlardı. Kapı dinlemenin ne olduğunu onlara gösterdim, ama görünüşe bakılırsa aldıkları ders yetmemiş. Adam aynı akşam 11.25'lik bir mermiyle karnından vuruldu. Bu adamların senin hesabına çalıştığını ve Hooker'ı da kendi hesaplarına takip etmediklerini öğrendim.

—Hooker mı?

Şaşkın bir tavırla kaşlarını çatmaya uğraştıysa da beceremedi.

—Tanrı aşkına! Aptal numarası yapma. Kimden bahsettiğimi iyi biliyorsun. Mel Hooker. Decker ile birlikte tüm parasını ortaya koyarak bahis oynayan herif.

İnce dudaklarında koca dilini dolaştırdı.

—O... Tamam, biliyorum. Hooker. Nocky ile birbirlerine girdiler. Bu kavga oyundan çekilmek için parasını geri aldığında patlak verdi. Sinirlenip küfretmeye başladı, bu da kurallara aykırı. Nocky onu dışarı atmak isteyince de, Decker beynini dağıtmaya kalktı...

—Bu yüzden Nocky onu vurdu?

—Hayır. Hayır. Böyle bir şey yapmadı. Sinirlenmişti. Ağzını burnunu kırmak istiyordu, ama onu öldürmemiştir. İstediğine sor, herkes benim bu işe karışmadığımı söyleyecektir...

Bir dirsek atıp geriye ittim.

—Dostum, bir bahis için çok cömertsin. Senin gibisine yüz binde bir bile rastlanmaz. Bana gerçeği söylediğini umarım, Kurbağa. Bana masal okuduğunu öğrenirsem canına okurum, tamam mı! O iki it nerede?

—Nereden bileyim?

Elimin tersiyle ağzına vurdum. Silahını almak için ileri atıldıysa da vücudu iri olduğundan dengesini kaybetti. Bundan faydalanıp nefes almasına fırsat vermeden bir tane daha çaktım. İskemleye çarpıp düştü. Silahı elindeydi, ama çok korktuğu için kullanmaya cesaret edemiyordu.

—Neredeler, Kurbağa?

—Onların... Rialto Lokantası'nın üstünde... odaları var.

—Adları ne?

—Nocky... Arthur Cole'dur. Diğeri ise Gleen Fisher.

Yüzünde parmak izlerim kaldı. Gözlerinden bir an önce ona arkamı dönmemi istediğini anladım. Bakışındaki katil ifade iyice belirginleşince gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi oldu.

Rialto'nun telefonunu bulmak için rehbere bakarken ona sırtımı döndüm, ama karşımdaki aynadan devamlı göz hapsinde tutuyordum.

Yönetici o iki adamın artık orada oturmadıklarını söyledi. Birkaç saat önce valizlerini toplayıp bir taksiyle gitmişlerdi ve kimse de nereye gidebileceklerini bilmiyordu. Kira borçlarını ödemişlerdi. Çevredekiler onlardan kurtulduğuna çok memnundu.

Ahizeyi kapatıp geri döndüm.

—Kurbağa, kirişi kırmışlar.

Cevap vermedi.

—Nereye gittiler?

Bilmiyorum gibilerinden bir hareket yaptı.

—Kurbağa, içimden bir ses kısa süre sonra nalları dikeceğini söylüyor.

Gitmeden önce tabancasındaki bütün mermileri çıkardım. Bunlar özel 11'liklerdi. Bir tanesi adamı ikiye biç-

meye yeterdi. Boş silahı yakınına bir yere fırlatıp gittim.

Yağmur yağıyordu, ama hava yine de güzeldi. Üstelik hafif pus Kurbağa'nın yaşadığı çirkin şatoyu da gizliyordu. En azından evdeki bütün ışıkların niçin yandığını keşfetmiştim. Lambalar Bay Link'in arkadaşlarıydı. Bay Link karanlığı sevmiyor olmalıydı.

Arabayla köşeye kadar gittim, sonra yürüyerek geri dönmeye başladım. Tam yarı yola gelmiştim ki, Packard'ın malikâneden ayrıldığını gördüm. Arkasından bakıyordum. Araba yola çıktı ve tam gaz gecenin karanlığında kayboldu. Alay etmekten kendimi alamadım, çünkü Kurbağa hırsını alacak bir şey bulmalıydı ve bu kez kabak arabasının başına patlayacaktı!

Evin kapısını açık bırakmasaydı yoluma devam edecektim, ama böyle olunca yolu geçerek eve girdim.

Bu koca ev Kurbağa'nın dünya nimetlerinden nasıl yararlandığının bir kanıtıydı. Evin ışıkları üst ve alt kattaki bir düğmeyle toptan söndürülüyordu. Merdivendeki kalın toz tabakasında yalnız Kurbağa'nın ayak izleri vardı. En üst katta üç misafir odasıyla iki banyo bulunuyordu. Geniş ve rahat bir evdi. Fakat sadece Kurbağa'nın odasıyla ona bitişik olan banyo kullanılıyordu. Geri kalanlar ise boş ve temizdi. Girişteki mutfak ağzına kadar bulaşıkla doluydu. Kilerde de birçok misafire yetecek kadar yiyecek vardı. Bir an Link'in giymeyi unuttuğu pardösüsüyle, şapkası gözüme çarptı.

Kütüphaneyi ve çalışma odasını hiçbir yerde parmak izi bırakmamaya özen göstererek inceledim, sonra mahzene inip Kurbağa'nın şerefine bir kadeh yuvarladım.

Duvarlar lambri kaplıydı. Dar raflardaki iki yüz, üç yüz bira bardağı ve içki testisi buraya bir bira fabrikası havası veriyordu. Barın yanındaki bilardo salonu da toz içindeydi. Köşede bir sigara otomatı bile vardı. Kolu çekmek yeterliydi. Gidip Kurbağa Link'in sağlığına bir paket Lucky aldım.

Salonun sonunda iki kapı vardı. Biri kalorifer dairesine açılıyordu. Ayağımın ucuyla kapıyı itince bir fare

kapanıyla karşılaştım. Diğeri ise bir sandık odasına açılıyordu. Tam kapıyı kapatacakken bir şey dikkatimi çekti. Elektrik düğmesini çevirdim, odanın sonunda kırmızı bir ışık yandı. Bu bir karanlık odaydı. Ya da o amaçla yapılmıştı, ama içerdeki aletler alındıklarından beri hiç kullanılmamışlardı. Raflarda ise kimyasal maddelerin, plakaların ve boyaların bulunduğu bir kutu vardı. Bir köşede de ne idüğü belirsiz garip bir alet duruyordu. Bütün her şeyi örtüp ışığı söndürdüm. Kurbağa Link boş zamanlarını değerlendirmek ya da tutkusunu gidermek için ne gerekiyorsa yapmış. Bir açıdan da onu kınayamıyordum. Toz içinde yüzen bu lüks oyuncaklar o itin tek dostuydu. Bunca zengin olmasına rağmen, parasını harcayacak kimsesi yoktu zavallının.

Kapıyı yine açık bıraktım çıkarken ve Riverside Drive yönüne hareket ettim. Marsha'yı yeteri kadar ağaç etmiştim, ama beni hâlâ beklediği içime doğuyordu. Ensem ağrımaya başlamıştı. Biraz sonra belki de ünlü bir sinema oyuncusu ile sevişecektim. Bu bile, sorunu çözecek küçük bir ayrıntıyı gözden kaçırmış olup olmadığım düşüncesini kafamdan atmaya yetmiyordu.

Marsha'ya geldim, beni hâlâ bekliyordu.

—Mayk, geç kaldın.

—Biliyorum, üzgünüm.

Şapkamı aldı, pardösümü çıkarıp ona uzattım. Hepsini gömme dolaba yerleştirdi. Koluna girdim ve birlikte salona geçtik.

Masanın üzerinde bir kupa ve iki dolu kadeh vardı. Kupanın içindeki buzlar ise tamamen erimişti. Uzun mumları da yaktığı belli oluyordu. Geleceğimden ümidi kesince söndürmüş olmalı.

—Mayk, daha erken geleceğini umuyordum. Yemek saatinde.

Bir sigara ikram edip yaktı. Derince bir nefes aldıktan sonra koltuğa iyice gömüldüm ve onu seyrettim. Döne döne vücudunu saran ve bir omuzunu açıkta bırakan yeşil bir elbise giymişti. Salondaki hafif ışıkta yüzündeki darbe

izleri hiç farkedilmiyordu.

—Marsha seni seyretmeye doyamıyorum.

—Sadece tek taraftan mı?

—Yo. İki taraftan. Hatta tepeden tırnağa.

Kıvrık kirpikleri altından gözleri parıldadı.

—Mayk, böyle konuşman hoşuma gidiyor. Önüne çıkan her kadına da aynı şeyleri mi söylersin?

—Sadece güzel kadınlara.

Bir kahkaha attı. Bardakları alıp mutfağa gitti. Yeni kokteyl hazırlayıp buzla birlikte getirdi. İçki içimi öyle bir ısıttı ki, sıcaklığı bütün vücuduma yayıldı. Marsha pikabı çalıştırıp yere oturdu ve başını dizlerime yasladı.

—Evet? dedi.

—Kusursuz! Tabii gerisi de böyle gelirse...

—Çocuk hâlâ sende mi?

—Evet. Emin ellerde. Ama yakında aramaya gelirler...

—Sana yardım etmeyi çok isterdim. Ona biraz ben bakamaz mıyım?

—Marsha sadece iki yaşında. Ne yapacağını bilemezsin. Ona bakan bir eczacı kadın var. Yaşlı ama bu işi iyi beceriyor.

—Öyleyse gezdirmeme izin ver. Mayk sana yardım etmeyi çok istiyorum, çok...

Saçını ve yanağını okşarken elimi öptüğünü hissettim.

—Marsha, ben de yardım etmeni isterim... Hâlâ yerimde sayıyorum ve sebebini de bir türlü anlayamıyorum...

—Hikâyeyi bana anlatırsan faydası olur mu?

—Belki.

—Anlat, öyleyse.

Ona her şeyi anlattım. Hiçbir şeyi unutmadan sırasıyla. Ama olaylar birbirinden o kadar kopuk ki, birleştirince anlamsız bir şey çıkıyor ortaya. Sustuğum zaman çenemin ağrıdığını farkettim.

Marsha yavaşça:

—Kendini harap etmekle hiçbir şey elde edemezsin, dedi.

—Marsha, Decker'ın oğlunu alana kadar çocuk nedir bilmezdim, ancak adamın çocuğuna bir şey olmasın diye kurşunlara hedef olması her şeyi anlamama yardım etti. Decker öleceğini bildiği halde, kurtulmaya çalışmadı. İşlerini düzene koyduğuna göre her şeyi üç gün öncesinden biliyordu. O üç gün boyunca ne kadar acı çektiğine Tanrı şahittir.

—Bunda acayip bir şey yok.

—Öf! Bilmiyorum. Hiçbir şey de anlayamıyorum.

Suratımı sertçe kaşıdım.

—Decker ve Hooker müşterek bahis paralarını Kurbağa Link'e yatırıyorlardı. Link, Ed Teen ve Lou Grindle ile ortak. Grindle'in adamlarından biri de Decker'ı öldürdü. Bunların hepsi birbirini tutuyor, ama genelde bir tutarsızlık var.

—Mayk, üzgünüm.

—Üzülmek için bir sebebin yok.

—Var tabii!.. Olay benim evimde başladı. O çocuğu düşünmeden edemiyorum.

—Decker doğru kasayı soysaydı, yine aynı şey olacaktı. Parayı getirse de, getirmese de öleceğini biliyordu, ama sebep neydi?

Marsha bana doğru döndü.

—Belki de parayla kaçmayı düşünüyordu. Eğer öyleyse, önlem bahanesiyle işlerini yoluna koymuş olamaz mı? Çünkü peşine düşüp onu yakalayacaklarını biliyordu. Doğru kata girse bile olayların akışı değişmezdi.

Gözlerimi açık tutmak için büyük bir çaba sarfediyordum. Öylesine çok yanıyorlardı ki.

—Nereden bakarsan bak iki ucu pis bir değnek. Bir cevabı olduğu kesin, ama kafa patlatmama rağmen bir türlü bulamıyorum.

—Mayk, yorgun musun?

Gözlerimi, kaldırınca gözgöze geldik. İkimizin de aynı şeyi düşündüğü belliydi. Yavaşça kafasını eğdi.

—Enayinin biriyim değil mi? dedi.

—Hayır, Marsha. Niye böyle diyorsun?

—Mayk... Daha önce aşık oldun mu?

Kafamı sallayarak "evet" dedim.

—Güzel miydi?

—Öyle zannediyordum.

—Şimdi de... aşık mısın?

Omuz silktim. Ne cevap verebilirdim ki?

Ayağa kalktı. Yüzü gülüyordu.

Kadın niyeti bozmuştu. Kafamda hemen bir senaryo çizdim. Ne olursa olsun... aptal gibi davranacaktım.

Elini uzattı. Dudakları çok ateşliydi, vücuduysa esnek ve kaygan.

—Marsha niçin? Kim olduğumu biliyorsun. Meşhur değilim. Kazandığımla ancak zar zor geçinebiliyorum. Sizle aynı tabakadan bile değilim.

Anlatılamayacak bir ifadeyle bana baktı. Gözlerinde bir ağırlık vardı, ama bu uykuya benzemiyordu.

—Mayk, bana bir kez kadınlığımı tatma fırsatı ver. Yakışıklı değilsin, üstelik de çok kabasın. Ama seni diğerlerinden ayıran özelliklerin var.

Yanımdan ayrıldı. Kadehimi doldururken bir çıtırtı duydum. Lambayı söndürmüş, bir gece lambası yakmıştı. Döndüm: Elbisesinin omuz bağını çözüyordu.

Bardağımı boşaltıp el yordamıyla masaya koydum. Yine bir ipek hışırtısı. Karşımda çırılçıplak bir kadın duruyordu! Hiçbir erkek bu kadının cazibesine dayanamazdı.

Bu oyun biter bitmez hırsız gibi kaçtım. Aksi halde aynı şeyi bir daha yapacaktı. Ben de karşı koyamayacaktım.

VI. BÖLÜM

Ertesi sabah onu çeyrek geçe telefon çaldığında kahvaltımı ediyordum. Telefonu açtım ve santral memuresi Miami'den aradıklarını söyledi. Velda'nın sesini duymak hoşuma gitti.

—Selam, yavrum, dedim. İşler yolunda mı?

—Harika. Adam uçakla kaçtı, ama malı bıraktı. Sigorta müfettişi eşyanın listesini çıkarıyor.

—Nefis. Mümkünse sen de ondan bir şeyler al.

—Bu zor olmayacak. Bana aşırı kur yapıyor. Mayk, beni arıyor musun?

Kendimden emin değildim, ama ona cevap verirken samimiydim.

—Çok.

—Mayk, iş konusundan söz etmiyorum.

—Ben de, canım.

—Seni daha uzun süre yalnız bırakmayacağım. Öğleden sonra trene biniyorum.

Bir an düşündüm. Onu görmek istiyordum, ama bu kadar da çabuk değil. Gırtlağıma kadar pis bir olaya batmıştım. Geçen sefer böyle bir olaya Velda'yı da karıştırmıştım. Olanları hâlâ unutamıyordum.

—Dinle yavrum, nasıl olsa şirket masrafları karşılıyor. O adamı takip et. Onları mal kadar adam da ilgilendiriyor, eğer onu bulup polise tutuklattırırsan, sürekli müşterimiz olurlar.

—Ama, Mayk, uçakla Küba'ya gitti.

—Sen de aynı şeyi yap. Bir hafta içinde izini bulamazsan peşini bırak, dön.

Birkaç saniye sustu ve:

—Mayk... Orada işler yolunda değil mi? diye sordu.

—Saçmalama.

—Sen beni böyle başından savınca...

—Dinle yavrum, bir şey olsaydı sana söylerdim. Daha yeni kalktım ve aklım başında değil. Uslu ol ve dediğimi yap.

—Tamam, patron! Mayk, beni seviyor musun?

—Eğer sana sorarlarsa...

Gülmekten katılıyordu, telefonu kapattı.

Kahvaltımı bitirip bir sigara içtim ve radyo dinlerken tıraş oldum. Spiker kısa süre sonra Washington'dan ayrılıp New York'a bağlanılacağını ve savcının oyun şebekelerine yaptığı baskınlarla ilgili haberlerin alınacağını söyledi. Bir gece evvelki baskının başarılı olup yirmi beş kişinin ele geçirildiği ve polisin bir dahaki baskında bu işin babalarını yakalayacağı bildiriliyordu.

Tıraşımı bitirdikten sonra sokak kapımı açıp paspasın altından gazetemi aldım. Birinci sayfada yakalananların resmiyle, basılan bahis yerlerinin bir planı vardı.

Başyazıda Ed Teen'in adı geçiyordu. Avukatları sanıkların tahliyesi için uğraşıyorlarmış. Sanıkların birçoğu kime para verdikleri ya da paraları kimin aracılığıyla tahsil ettikleri sorulduğunda cevap vermiyorlardı. Başyazar makalesinin sonunda Lou Grindle'i sanıkları susmaya zorlayan ve polislere bu konuda bilgi vermemeleri için ültimatom çeken bir şebekeyi idare etmekle suçluyordu.

Evden ayrılmadan eczacı hanımı ziyaret ettim. TSF radyosunu kaçırmamak için onunla salona geçtim.

Bana dönerek sakin sakin:

—Erken konuşacak kadar zeki değil, ama tam bir erkek çocuk, dedi.

Velet beni hemen tanıdı. Müzipçe gülümseyerek bana yaklaştı. Tam elini koltuk altıma sokarken onu tutup havaya kaldırdım. O alete kafayı takmıştı bir kere. İşine engel olduğum için kollarımın arasında çırpınmaya başladı.

—Bunda bir değişiklik var.

—Evet. Saçlarını kestim.

Veleti yere bıraktım, ama bacağıma sülük gibi yapıştı.

Eczacı:

—Size çok düşkün, dedi.

—Şu anda onun ailesi sayılırım. Bir şeye ihtiyacın var mı?

—Hayır. Olursa söylerim.

—Peki. Yakında görüşürüz.

Gideceğimi anlayınca velet kıyameti kopardı. Ona el sallamam da fayda etmedi. Gerçekten üzülüyordu, onu böyle yüzüstü bıraktığım için kendi kendime kızıyordum. Boş zamanımda onunla ilgilenmeye söz verdim.

*

* *

Pat'ın kapısına geldiğimde iki gazeteci not defterlerine bir şeyler karalayarak odadan çıkıyordu. İçeri girip kapıyı kapadım.

—Selam, Mayk!

—Keyfin yerinde mi?

—Bugün kahraman sayılırız. Yarına ne olacağımızı Tanrı bilir.

—Muhbiri buldunuz mu?

—Hayır. Şu anda, eğer oysa ayağını denk alıyor. Dün akşamki harekât dışında bir şey olmadı.

—Şüphelenildiğini nasıl farketti?

—Uzun süredir bu meslekte. Takip edildiğini anlayacak kadar uyanıktır.

—Bir şeyden bahsetti mi?

—Hayır, ama tutumunu değiştirdi. Şüphelenildiği için onuru kırıldı.

—Basında büyük yankı uyandıracak. Sanırım basın, savcıdan derin bir soruşturma yapmasını isteyecek...

—Savcı bir şey bilmiyor. Sen de söyleme. Bununla ben ilgileniyorum. Şüphelendiğimiz kişiyse bütün teşkilatı sarsacak bir skandala yol açmamalı. Ayrıca o olduğuna da emin değiliz.

Pat'a yardım etmek istiyordum. Üzgün ve insanlara kırılmış gibiydi.

—Bunun dışında, gece iyi miydi? diye sordum.

—O! Tabii, fazla karıştırma...

Sonra bana bakıp onu kızdırmaya uğraşmadığımı anladı.

—İki, üç yeri ablukaya aldık, ama enseleye enseleye sonunda bir sürü sapı silik herifi enseledik. Ya hiç ceza almadan ya da komik bir cezayla paçayı kurtaracak bir sürü herif. Teen çok güçlü, avukatları ondan da beter. Her şeyi biliyorlar, bilmedikleri şey olursa da icat ediyorlar. Ne diyorum biliyor musun? Savcıyı yatıştırıp yerini sağlama almak için bize biraz yem atıyorlar.

—Tam olarak anlamadım.

—Sana iki kelimeyle açıklayayım. Kaba kuvvetten dolayı çeteyi dağıtmıyorsa, Teen son sözü hep Lou Grindle'e bıraktığı içindir. Eğer para söz konusu ise, gün geçtikçe milleti daha fazla sövüşlüyorlar. Ayrıca onlardan geçinen adi politikacılar da bir gün başlarına bir bela gelebileceğini biliyorlar. Bu yüzden onu korumak amacıyla fazla mesai yapıyorlar.

—İyi.

—Tabii... Beni iyi dinle, Mayk. Bütün görüp, işitip, duyduklarından sonra Ed Teen'in karşısında olduğumuzu biliyor musun?

—Hayır.

—Ama bu yeterli değil. Jüriyi tahminlerle, şüphelerle inandıramayız. Çevirdiği bütün dolapları biliyoruz, ama kanıtımız yok. Geçmişini eşeleyip bir şeyler bulmaya uğraştımsa da hep aynı yerde sayıyorum.

Pat yüzünü elleriyle kapatıp gözlerini ovuşturdu.

—Decker ve Hooker ile uğraşacak vaktin oldu mu? diye sordum.

Sorum onu güldürdü.

—Her şeye rağmen evet. Haber vermek için telefon etmeyi düşünüyordum. Dört aydır Hooker bir bankadaki

hesaba para yatırıyormuş. Her defasında aşağı yukarı bin dolar. Takriben aynı günde çekiyormuş, üstelik hep aynı miktar. Senin tüyo alma hikâyesine uyuyor.

—Bu tipte sık sık para yatırmış mı?

—Son dört aydır hiç aksatmadan, her hafta.

—Ya Decker?

—Hiç. Dört adamım ne işle uğraştığını araştırdıysa da sadece son haftalarla ilgili bilgi toplayabildiler. Aksi kanıtlanıncaya kadar şüpheli kimseyle buluşmadığı söyleniyor. Onun hakkında bilgi topladığımız kişiler aklı başında insanlar. Hatta bir ara papazla ben bile konuştum. Hafta sonuna doğru çocuğu senden alabilecekmiş.

Susup birkaç saniye beni süzdü.

—Mayk, bütün bunlar hakkında ne düşünüyorsun?

Sigaramı yakıp:

—Dostum, söylersem korkarsın, dedim.

Alnı iyice kırıştı:

—Öyleyse, korkut.

—Belki de Ed Teen'i enselemek zannettiğinden daha yakındır.

Masasına parmaklarını vurmayı bıraktı. Devam ettim:

—Decker'ı vuran heriflerin seni Ed Teen'e kadar götürmeleri çok eğlenceli olurdu, değil mi?

Pat yarı kapalı gözlerle:

—Evet, çok gülerdim, dedi.

—Bu düzenli ödemeyi Hooker yapıyordu... Pat, bu yarıştan kazanılan para değildi. Hooker, iş yaptırdıkları bir maşaydı. Bu işin ne olabileceği hakkında fikrin var mı?

—Hayır.

—Zannedersem, bazı kişileri zorla bu işlere bulaştırmak onun göreviydi.

—Bilmece gibi konuşmayı bırak.

—İmkânsız, Pat. Bu benim için de hâlâ bir bilmece. Bu işe hâlâ basit bir olay gözüyle bakmayı bırakın. Yoksa daha önceki hataya düşer ve çetesiyle birlikte Ed Teen'i enseleme fırsatını kaçırırsınız. Bunu o kaz kafanıza sokmalısınız.

Pat bir an düşündü ve kafasını iskemlenin arkasına iyice dayadı. Birkaç haftadır olmadığı kadar mutlu ve kışkırtıcı bir ifadeyle:

—Anlat, Mayk, dedi.

—Bana yardım edersen, bu olaylar arasında bağıntı kuracağıma inanıyorum.

—Mayk, bunu sen olduğun için yapacağım. Senin yerinde başka birisi olsaydı, ışıkların altında ona bütün bildiklerini haykırtana kadar sorguya çekerdim. Ama sensin. Her zaman tam bir aynasız olmadığına üzülmüşümdür.

—Ne çalışma saatleriniz ne de maaşlarınız hoşuma gidiyor.

—Canını dişine takıp çalışmayı ve imkân olunca da beni yemeyi seviyorsun ama. Tamam! Öt bakalım. Ne istiyorsun?

—Önce Arthur Cole ve Gleen Fisher adındaki iki özel dedektif hakkında bilgi.

Adları bir kâğıda yazdıktan sonra bakıp:

—Nocky mi? dedi.

—O Arthur Cole.

—Adlarını daha önce vermen gerekirdi.

—Ancak öğrendim.

Dahili konuşma cihazındaki düğmelerden birine bastı.

—Çavuş Mac Millan'a söyleyin hemen beni görsün.

Karşıdaki ses Mac Millan'ın hemen geleceğini söyledi. Biz onu beklerken Pat klasörünü karıştırıp bir dosya çıkarttı. Çavuş içeri girince de kucağına fırlattı. Herif hâlâ sönmüş purosunu çiğnemekle meşguldü. Her haliyle tam bir taşralıyı andırıyordu.

—Çavuş, sana Mayk Hammer'i tanıtayım, dedi Pat.

Aynasız puronun yerini değiştirip, elimi sıktı.

—Çavuş, seni tanıdığıma memnun oldum.

—Emrinizdeyim. Sizden bahsedildiğini çok duydum.

Pat:

—Çavuş sana o herifler hakkında bilgi verebilir. Mac Millan, Arthur Cole ve Gleen Fisher adındaki şu dedektif

bozuntuları hakkında ne biliyorsunuz? dedi.

—Çok şey. Bir ay önce Fisher'ın ruhsatı geri alındı. Neyi bilmek istiyorsunuz?

—Her şeyi.

—Bu herifler çok adidirler, özellikle de Fisher. Daha önce onları gördünüz mü?

"Evet" dedim. Pat kucağımdakini işaret etti. Açtım. İçinde, ambarlardaki grevlerde işçilerle grev kırıcıların kavgası sırasında çekilmiş resimler vardı. O iki herif en önde milleti copluyordu.

Çavuş:

—Bu herifler böyle işlerle uğraşıyor. Bir yıl önce işlerini yasallaştırmak için arkası sağlam birisi onlara ruhsat aldı. Sicilleri temiz, ama birçok kez halkın huzurunu bozmaktan tutuklandılar. İyi para ödeyen herkes için çalışırlar. Yüzbaşım, onları aratayım mı? dedi.

—Ne dersin Mayk?

—Fena fikir değil, ama onları New York'ta bulamazsınız. Dün gece kaçtılar, halen trendedirler. O yüzden demiryolu polisini de alarma geçirseniz, iyi olur. Cole'un eli ezik, Fisher'ın ise suratı darmadığın.

—Tamam! Çavuş, gerekeni yapın!

—Başüstüne yüzbaşım. Hemen ilgileneceğim.

Pat resimlerden birini incelerken, bana hoşça kal deyip gitti.

—Evet, Mayk?

—Bu herifler Kurbağa Link adına çalışıyorlardı.

Pat aniden kafasını kaldırdı.

—Hooker benimle konuşana kadar onun peşindeydiler. Sonra bana saldırdılar. Mel Hooker'ın hâlâ hayatta olabileceğini hemen anlayamamıştım. Dün akşam Bay Link'i ziyaret ettim. O iki herifin adını ağzından alana kadar imanım gevredi.

—Mayk!

—Onların kimin hesabına çalıştığını nasıl öğrendim diye o güzel kafanı yorma. Aynasızlar bunu bilemez... Sonradan olma sarışınlarla... çok gezen bir arkadaşım

var...

—Bunları dert etmiyorum. Nasıl bu kadar aptal olabildiğimi dert ediyorum sadece.

Acı acı güldü.

—Söylediğin her şey Ed Teen olayı ile bağıntılı. Bu hafta Link'in sorgulanacağını biliyor muydun?

—Hayır.

—Dinle, bu hafta o ve diğer dördünde sıra. Teen Grindle teşkilatı hakkında savcı gizli belgeler elde etti.

—O zaman niye daha önce enselemedin?

—Çünkü Teen-Grindle adına çalışanların hepsi boş zamanlarında da kendi adlarına çalışıyorlar. Bu soyguna katıldıktan sonra Decker'ı vuran Arnold Basil'in Grindle adına çalıştığını kanıtlayan hiçbir şey bulamadık.

—Decker'ı onun vurduğuna emin misin?

—Laboratuvar görevlilerinin emin olduğu kadar. Basil'i parafinlediler ve üzerindeki barut lekelerinin bir yaylım ateşinden olduğunu anladılar. Bana söylenen ya da olay yerinde cereyan eden bu! Şimdi Decker olayının Teen ve Grindle ile ilgisi var mı diye araştırılıyor, varsa bulacağız.

—Ben bulacağım Pat. Decker olayıyla şu ana kadar uğraşan benim.

—Dinle, Mayk. Ne düşündüğünü biliyorum. Ed Teen'in yakalanıp yakalanmaması seni ilgilendirmiyor. Senin istediğin tek şey, o çocuğu yetim bırakan herifin postu. Her şeyi berbat etmemize sebep olabilirsin.

—Tamam, dostum. Bana birisini teşhis etmeye çalış sonra dalga geçeriz.

—Mayk!

—Dinle Pat, o herifleri görüp çenelerini dağıtan benim. Onu enselersem zaten senin için de dert değil, tek istediğim bu işi kendi yöntemimle halletmem için üç, dört gün bana rahat vermen. Bir de Kurbağa Link dosyasına bir göz atmak...

—İşte, o imkânsız. Çünkü savcının "çok özel" klasöründe duruyor.

—Ele geçiremez misin?

—Hayır. Yuvamı yapsın diye ona her şeyi anlatayım mı istiyorsun?

—Peki, Kurbağa hakkında bildiğin bir şey var mı?

Pat kafa salladı.

—Senin bildiğinden pek fazla değil. Link dosyasını ortaya çıkardıklarında az çok bildiğim her şeyi söyledim ve genellikle dinledim. Savcının adamları soruşturmayı yürüttü.

Açık pencereden karşıki damları seyrederken Pat'ın beni süzdüğünü hissediyordum. Nihayet:

—Link'in zincirin son halkası olduğunu sanıyorsun, değil mi? dedi.

Onayladım.

—Biraz açıklayayım. Heriflerin ceplerinin parayla dolu olduğu, şarabı, kadınları ve şarkıları sevdikleri söyleniyor. Yalnız bunu anlatan bir şeyi unuttu: at yarışlarını! Eğer şüphen varsa, yarış sahalarına gidip spor arabalarla üstü açılan arabaları gör, oradakilerin banka hesaplarını anlarsın.

—Öyleyse?

—Eskiden sarışınlara meraklı olan Marvin Holmes diye bir baba. Bol keseden herkese para dağıtır ve her zaman kasasında çok miktarda para bulundururdu. Aynı zamanda Kurbağa Link adında birisinin aracılığıyla at yarışı oynardı. Ancak bir gün yarışların istediği gibi olmadığını görünce para vermekten vazgeçti...

—Peki?

—Marvin Holmes sağlam birisi olduğundan zorlamaya gelmezdi, bu yüzden Link parayı almak için başka bir yol düşündü. Birisi William Decker diye eski bir kasa soyguncusu bulunduğunu ancak şimdi hayatını düzenlediğini ve böyle kalmak istediğini haber verdi. Link Decker'ın paraya ihtiyacı olmasını bekledi, bu arada da adamlarından Hooker'ın onu kafakola almasını istedi. Decker'ı kazandığına inandırmak için bir oyun tezgâhladılar. Bu oyuna gelen Decker donuna varıncaya kadar her

şeyini kaybetti. Hali vakti yerinde değildi. Üstüne üstlük bir de çocuğu vardı. Bu tuzağa düşmesi olanaksızdı. Parayı iade etmezse olacakları iyi biliyor ve canından endişe ediyordu. Kurbağa Link ona kasayı soymasını söyleyince başına gelecekleri tahmin ettiğinden kabul etti. Link'ten aldığı parayı da tefeciye verdi...

—Sonra?

—Eğer Decker katı şaşırmasaydı her şey tıkırında olacaktı. Ama bu şartlarda yapabileceği tek şey kimseye çaktırmadan tüymekti. İşler kötü giderse diye de çocuğunun bakımı için gerekli her önlemi aldı, belki de böyle bir şey olabileceğini tahmin ediyordu? Nasıl olduysa Basil ve Buick'i kullanan arkadaşı onu bulup öldürdüler ve tam Basil Decker'ın üstünü parayı bulma ümidiyle ararken olaya ben karıştım. Ateş etmemden önce Basil diğerine Decker'ın üstünde para olmadığını ya söyledi ya da işaret etti. Yere düşünce de arkadaşı ötmesin diye arabayla üstünden geçti.

Bir sigara yakıp devam ettim:

—Her şeyi o andan itibaren gözden geçirelim. Buick'li herif Decker'ın oturduğu yeri biliyordu. Decker çocuğunu almak için evine dönünce parayı saklamış olabileceğini sanıp tam gaz oraya gitti, ama bir şey bulamadı. Daha sonra Basil'in Decker'ı ararken çok acele ettiğine karar verdi... ama ben hâlâ olay yerindeydim, bunun üzerine parayı benim almış olabileceğimi düşündü! Ben yokken evime girdi, ancak erken döndüm ve onu iş üstünde yakaladım. Elimi çabuk tutmak istedimse de beni yere devirdi... Bütün bunların Kurbağa'nın marifeti olduğunu varsayalım. İki kişi öldü. Elektrikli sandalyeyi boylaması bir kişinin soğukkanlılığını kaybetmesine bağlı. Hooker cinayetlerin ayrıntılarından haberdar değildi, ama çok şey biliyordu. Yüzündeki yara izine de bakılırsa Arthur Cole ve Fisher ile ilk karşılaşması değildi. Kuyruğunda Kurbağa'nın adamlarından ikisini görünce canından endişelendi. Şüphesiz oraya onun için gelmişlerdi. Uygun bir ortam bekliyorlardı. Neyse Hooker'ın ağzından laf

almaya çalışırken onlar mı beni gördü, yoksa Hooker mı işaret etti bilmiyorum, ama beni temizlemeye kalktılar ve başaramadılar. Sonra Hooker'a sıra geldi. Bu kez başarılı olup onu temizlediler. Benim işe karışmam Kurbağa'yı korkutup o iki herifi New York dışına yollamasına sebep oldu. Onları enselersek Kurbağa'yı içeri tıkmak öyle zor olmayacak.

Bir süre sessizlik oldu. Sonra Pat:

—Umarım yanılmamışsındır, dedi.

—Buna eminim!

—Hemen gidip onu görelim.

Telefonu açıp bir dış hat istedi. Çevir sesini beklerken rehberin sayfalarını karıştırdı. Sonra bir numara çevirip biraz bekledi ve:

—Bay Holmes ile görüşmek istiyorum, dedi. Ben, cinayet masasından Yüzbaşı Chambers.

Birkaç saniye karşı tarafı dinledi. Sonra kaşlarını çattı. Ağır ağır ahizeyi kaparken bana neler söyleyeceğini tahmin edebiliyordum.

—Mayk, Marvin Holmes gitmiş. Dün sabah, yanında bir sarışınla Güney Amerika'ya hareket etmiş.

—Böylece her şey tamam, dedim.

Kendi sesimi tanıyamadım.

—Evet. Harika. Her şeye rağmen altedilemeyecek kadar arkası kuvvetli değil. Sanki biri herifin kıçını tutuşturmuş.

—Öyle olsun! Ama o gece Buick'i kimin kullandığını bilmek istiyorum.

—Kurbağa'nın kendisi değildir.

—Bak, ona emin değilim. Paranın kendinden öncekilerin elinde kırpılmasını istemezdi. Evet dostum, bu olay Kurbağa'yı enselememe yardım edecekmiş gibi bir his var içimde.

—Mayk, sen değil. Biz enseleyeceğiz onu. Biz, aynasızlar. Adalet. Ne demek istediğimi anlıyor musun?

—Bahse var mısın?

VII. BÖLÜM

Üzerinde siyah bir elbise vardı, ama Ellen'ın üstünde olmasa bu elbise beş para etmezdi. Güneş tenini parlatıyordu, kafasını her sallayışında da altın sarısı saçları çıplak omuzlarını okşuyordu.

—Selam, Mayk!

Karşısına oturdum.

—Yalnız mısın?

—Uzun süredir. Bütün arkadaşlarım işyerlerine döndüler.

—Ya sen?

—Ben mi? Geceleri bile çalışıyorum. Belediye bütçesi fazla mesai ödeyemeyecek durumda olduğu için arada bir böyle kaytarmama ses çıkarmıyorlar. Yiyecek bir şey ister misin?

Bir bira ile hardallı, jambonlu sandviç ısmarladım. Sözleşmiş gibi yemek bitene kadar sustuk. Onu seyretmek çok hoştu. Güzelliğinin dışında her hareketi öylesine canlıydı ki! Bu, ona çekicilik kazandırıyordu. Abes bir şekilde bacak bacak üstüne atmış karşı sırada yemek yiyen saf bir kızın erkek arkadaşının bakışlarını üzerine çekerek eğleniyordu.

—Böyle şeyler yaptıkça kendimden iğreniyorum, dedi.

—Bayan arkadaşların sana hayrandır.

—Erkekler bana bayılır. Senin gibi erkekler, Mayk. Buraya beni görmeye geldin. Bana öylesine hayransın ki, bensiz yapamıyorsun.

Gülmekten katılıyordu.

—Seni hayal ediyorum, dedim.

—Ciddi misin?

—Şaka falan değil, son derece samimiyim.

—Bunu başka türlü söylemeni tercih ederdim. Sen de beni büyüleyen bir şey var. Bana bu kadar iltifat ettiğine göre işin içinde bir iş var. Ne isteyeceksin?

Sonra sinsi sinsi:

—Tabii, bundan başka, dedi.

Gözlerim şaşılaştı.

—Patronunda, Kurbağa Link hakkında bir dosya var. Ona bir göz atabilir miyim?

Yüzünü ümitsiz bir ifade kapladı.

—Bundan şüpheliyim. Ben zamanımın çoğunu belki gelirsin diye güzelleşmeye harcıyorum. Sen de benden bulutlara tırmanmamı istiyorsun.

—Bu da ne demek?

—Mayk, bu aşağı yukarı imkânsız demek.

—Ama niçin?

Dalgın bakışlarla:

—Mayk, ben... dedi.

—Ellen, bu benim için bir sır değil. Pat bana savcının Kurbağa Link'i sorgulamaya hazırlandığını söyledi.

—Öyleyse, bu dosyaların güvenlik amacıyla kilit altında olduğunu ve iyi korunduğunu da söylemiştir. Savcı kimseye güvenmiyor.

—Ama sana güvenir.

—Bak eğer yakalanırsam işimden olmam bir tarafa, hem beni sorgularlar hem de bir daha iş bulamam ve hapse girerim...

Paketimden bir Lucky aldı, ben de sigarasını yaktım.

—Ellen sadece göz atmak istiyorum. Hiçbir şeyi çalmaya niyetim yok, ayrıca okuduklarımı da kendime saklayacağım.

—Mayk, yalvarırım.

Kibriti ikiye kırıp tabağıma attım.

—Peki! Peki! Belki de senden bunu çok erken istedim. Savcının arşivleri öylesine gizli ki, kendisi bile elindeki bilgilerin neye yarayabileceğini bilmiyor. Eğer her şeyi böyle gizli tutmaya meraklı olmasa halk da ona yardım

ederdi. Şu anda kumar çetesini dağıtmaya uğraşıyor, ne elde etti? Herkes bunu alay konusu yaptı. Eğer bu tröstün işlediği cinayetleri, yaptığı rezillikleri herkesin gözleri önüne serebilseydi, insanlar alay etmeden önce bir düşünüp onlardan kurtulmak gerektiğine inanırlardı. Halka, öldürülen bir herifin dul çocuğunu, bir cesedi veya emir aldığı için bir çocuğu yetim bırakabilen herifleri göstermek lazım.

Ellen bir nefes bile çekmeden biten sigarasını bir tablada söndürdü. Gözleri buğuluydu.

—Mayk, bu dosya eline geçecek, dedi.

İki hesabı da ödedim ve lokantadan ayrıldık. Ellen, Merkez'in karşısındaki barın önünde durdu ve bana kapıyı işaret etti.

—Beni burada bekle. Yukarı çıkmayacağım, birinin dikkatini çekebilir.

—Öyleyse dosyayı nasıl dışarı çıkaracaksın?

—Patty... birlikte oturduğum tıknaz kız, onu tanıyorsun değil mi? Öğleden sonra görevli. Aşağı çağırttırıp akşam iş çıkışı dosyayı getirmesini söyleyeceğim. Savcı belki bugün onu incelemek ister, o yüzden hemen alamam.

—Çok iyi, ama bu işin yürüyeceğine emin misin?

İtirazımın yetersiz olduğunu bir el hareketiyle belirtti.

—Patty benden ne istediyse yaptım, ama ben ondan hiçbir şey istemedim. Bu ilk isteğim olacak... On dakikaya kadar gelirim. Beni tezgâhta bekler misin?

—Anlaştık. Ya sonra?

—Sonra, beni yarışlara götürürsün. Bugün küçük Ellen'ın sağlam tüyoları var.

—Evet, Pat bundan bana bahsetmişti. Umarım bencillik etmezsin.

—Mayk, ikimiz için de kârlı bir gün olacağını sanıyorum, dedi.

Bunu söylerken yarışları kastetmiyordu.

On dakika sonra geldi, arabama atladık ve hareket ettik.

—Bu gece Patty dosyayı getirecek. Biraz şaşırdı. Dosyayı çantasına atmak için herkesin çıkmasını bekleyecek. Bu gece eve de iş getireceği için fazla zor olmayacak.

—Patty, yaman kız.

—Bir öpücüğü hak etmedim mi?

Ona doğru eğilip öptüm. Dudakları tıpkı şarap gibi adamın başını döndürmeye yetiyordu.

Arkamdaki herifin korna çalması ne yapmam gerektiğini hatırlattı, o dudakları tadına varamadan bıraktım.

—Öğleden sonra üç tane kazanacak at var. Üçüncüsü beni çok heyecanlandırdı, çünkü bu sütçü beygiri geçenlerde bir yarış kazandı. Nakli yekûnda adı en sağ hanede yazılıydı.

Kalabalığın uğultusu doruk noktasındaydı. Birisi kolumu sıkmaya başladı.

Ellen idi.

—Mayk, gözlerini açabilirsin. Kazandı. Burun farkıyla.

İlk önce tahtaya, sonra da avucumda yuvarladığım biletlere baktım.

—Bir daha böyle bir şey yapmayacağım. Hayatlarını yarış sahalarında kazananlar nasıl oluyor da kalp krizinden ölmüyorlar? dedim.

—Tahminen dört bin dolar, değil mi?

—Evet. Şimdiye kadar hayatımı kazanmak için boşa çalıştığımı düşünüyordum! Güzelim senin milyoner olman gerekirdi!

—Yazık ki değilim!

—Gününü boşa harcamadın, değil mi?

—Hayır.

—Öyleyse?

—Paranın rengini sevmiyorum.

Ona bakınca yumruklarını sıktığını gördüm.

—Scobie Ekürisi atlarının kazandığını görmenin beni niçin mutlu ettiğini biliyorsun. Bu benim için babamla göze göz dişe diş mücadele etmenin en iyi ve tek yolu. Bazen de sırf benim yüzümden atları başka renkle yarışa

sokuyor, ama bunu da yarıştan evvel öğreniyorum. İstese de istemese de bana para kazandırıyor ve bu onu çıldırtıyor. Bu dolaylı olarak da elime geçse onun parası ve ben bunu istemiyorum.

—Eğer atacaksan bana doğru at.

—Atmam. Ne yaptığımı sana göstereceğim.

Kasadan paralarımızı alıp arabama atladık.

—Nasıl oluyor da kimse seni izlemiyor? Eğer birisi senin gibi yapıp yüklü bir miktar oynasa köşeyi döner.

Güldü ve elimi tuttu.

—Mayk, her şey zannettiğin gibi değil. Scobie Ekürisi'nin her atı kazanmaz. Sadece birkaç tanesi kazanır. Bu benim atlar hakkındaki bilgimle de olmuyor! Babamın beni çok seven yaşlı bir çalıştırıcısı var. Atlar hakkında bildiğim her şeyi bana o öğretti. Kazanacak bir at olunca bana haber verir, ben de oynarım.

—Hepsi bu mu?

Gülmeye başladı.

—Kesinlikle hepsi bu kadar. Gazeteler oynayacağım atı benim araştırıp bulduğumu yazdı, bu da babamı kudurttuğu için yalanlamadım.

Şehre giderken cebimdeki dört bin dolar kanımı kaynatıyordu. Felekten bir gün çalmak için Ellen'ı en seçkin kulübe götürmek istiyordum. İnatla teklifimi reddedip izlemem gereken yolu işaret etti. Bu yol bizi şehir merkezinden uzaklaştırıyordu.

Çok mutluydum. Yolu tıkayan bir kamyon sayesinde etrafıma bakınma fırsatını buldum ve bütün iyimserliğim çabucak yok oldu. Decker'ın öldüğü yerin çok yakınındaydık.

Aniden boğazıma bir şey düğümlendi. Kamyonu geçtim. Ellen sağdaki bir sokağa sapmamı söyleyene kadar gazı kökledim. Sokağa sapıp, bir gazoz kamyonetiyle hurdaya dönmüş bir arabanın arasına park ettim.

—Benimle geliyor musun Mayk?

Burası düşkünler evine benzeyen bir binaydı. Onu takip ederken beni hep beraber oturmuş çay içen iki, üç

moruğa tanıştırdı. Ellen moruklardan birine yarışta kazandığı para yığınını verince herkesin ağlayacağını sandım.

Görünüşe göre, ev halkıyla Ellen ilgileniyordu. İçeriye bir göz atınca, buranın gizli bir yer olduğunu anladım. Ellen dışarıda yanıma gelince sanki ilk defa görüyormuşum gibi ona baktım.

Gülmeye başladı. Uzanıp beni öptü. Bu kez tadını çıkara çıkara uzun uzun öpüştük.

Sonra arabayı hareket ettirip şehir merkezine doğru hareket ettim. İyi bir lokantaya girdiğimizde saat altıyı biraz geçmişti. Ellen Patty'ye telefon etti ve geri döndüğünde herkesin Merkez'den ayrıldığını, Patty'nin de dosyayı eve bırakacağını söyledi.

—Yarın sabah aynı rahatlıkla yerine koyarız umarım, dedi.

—Bebeğim, sen kafana takma.

—Mayk, kafamı taktığım yok. Sadece bugüne kadar hiç böyle bir şey yapmadım.

Güldü ve yemeğini yemeye başladı.

Lokantadan sekizi on geçe ayrıldık. Jersey'in üstünde gök gürlüyordu, hareket ettiğimizde ise ilk yağmur damlaları atıştırmaya başlamıştı.

Bir anda her tarafı sel götürdü, sileceklere rağmen ancak birkaç metre ötemi görebiliyordum. Kaldırımlarda bir taksiye atlama amacıyla koşuşturanlar dışında kimsecikler yoktu. Evinin önüne gelince, kocaman şemsiyeli kapıcı Ellen'ı binanın girişine kadar götürdü. Her şeye rağmen sağanak çok şiddetliydi. Ellen'ın sırtı sırılsıklam olmuş ve elbisesi vücuduna yapışmıştı.

Asansörden çıkarken önce geçmemi işaret etti. Tam kapıyı vuracakken, beni kenara çekip anahtarını kilide soktu.

—Kimse yok mu?

—Yok.

Halıyı ıslatmayayım diye ayakkabılarımı çıkartıp mutfağa elimde götürdüm.

—Mayk, içecek bir şeyler hazırla. Şu dolapta bardak var. Islak elbisemi çıkarıp geliyorum.

—Çabuk ol.

Gelince içkisini verdim. Sakinleşip içtikten sonra Bay Link'in dosyasını çıkartmasını söyledim. Salona geçmemi işaret etti. O, ağır ahşap bir heykeli çekip ayaklığının arkasına elini uzatırken ben de ters çevirdiğim bir iskemleye oturdum.

—Özel kasan mı?

—Evet. Samimi mektuplar, naylon iç çamaşırları ve kadınlara ait değerli eşyalar. Hizmetçiler çalabilir diye buraya saklıyorum.

Sabırsızlıktan ellerim titriyordu. Son sayfasına kadar dosyaya baktıktan sonra fırlatıp attım. Bütün kâğıtlar salona yayıldı. Sinirden titreme sırası ona gelmişti.

—Mayk.

—Özür dilerim, Ellen. Sizi boşuna tehlikeye soktum. Bunda hiçbir şey yok.

—Öf! Mayk bu imkânsız! Savcı bir aydan uzun bir süredir bu işle uğraşıyor.

—Tabii! Link'i kumar çetesine karşı giriştiği karmaşık oyuna sokmak istiyor. Bu adamın bir bahis yazmanı olduğunu ortaya çıkarıyor. Halbuki bütün bunların yerine Kurbağa'ya biraz bahis yatırması yeter de artardı bile. Bunlar için bir aylık çalışmaya gerek yok ki! Link bu suçlamadan yakasını kurtaramaz, ama yargıç da Teen ve Grindle'i bu yolla yakalayamaz!

Raporlardan iki tanesini alıp sehpaya koydum.

—Bak! Dosyada Link'in geçmişini ortaya çıkaran tek belge bunlar. İkisi de Roberts savcıyken hazırlanmış. Bütün bu süre içinde ne yapıldı? Şimdi neredeyiz?

Eğilerek raporların herbirinin sağ köşesinde lastik mühürle vurulmuş numaralara baktı.

—Mayk bu bir kod numarası. Bu raporlar bir serinin parçası.

—Öyleyse gerisi nerede?

—Ya arşivdedir ya da yok edilmişlerdir. Bazen yüksek

mevkideki görevliler, yerlerine yenileri gelmeden bazı belgeleri yok ederler. Hatta bazıları kendinden öncekinin topladıklarını bile ortadan kaldırırlar.

—Tanrı aşkına!

—Mayk, yarın sabah bununla ben ilgileneceğim. Belki de hâlâ bir yerlerde duruyordur.

—Yarın sabaha kadar bekleyemem. Başka bir yol bulmalıyız.

Ellen dağılan kâğıtları toplayıp, benim aldığım şekilde düzenlemeye başladı.

—Başka bir yol bulamıyorum. Tabii Roberts ile doğrudan doğruya irtibat kurmak istemezsen. Belki bir şeyler hatırlıyordur, dedi.

—Çok iyi. Nerede oturuyor?

—Bilmiyorum, ama öğrenirim.

Düşünceli düşünceli baktı.

—Mayk, bu gece olması şart mı?

—Evet, Ellen. Üzgünüm.

Telefonu açmadan evvel onu kollarıma aldım. Başını omuzuma dayayıp bana bakmaya başladı.

—Mühim değil, anlıyorum, Mayk.

Roberts'in adresini ve telefonunu öğrenmek için üç yere telefon ettim. Flushing'te, dışında oturuyordu. Ellen telefonu bana verdi. Şehirlerarasını isteyip bekledim.

Telefona Bayan Roberts çıktı.

—Üzgünüm, ama bu gece Bay Roberts burada değil. Not bırakmak ister miydiniz? dedi.

—Hayır. Ne zaman geleceğini biliyor musunuz?

—En erken, yarın öğlen.

—Teşekkür ederim, hanımefendi. Tekrar ararım.

Ahizeyi duvara fırlatacak kadar sinirliydim. Hata yoktu! Çok şanslıydım!

Ellen'ın güldüğünü duydum. Kesmesini söylemek için arkama döndüm, ancak öyle bakıyordu ki, ağzımı açamadım. Bakakaldım.

Onu kollarıma almamak için kendimi zor tutuyordum.

—Teksaslı kız, işleri güçleştirme. Zamanım yok.

—Mayk, ben de seni elde edemem değil mi?

—Bebeğim, şu an bir şey yapman gereksiz. Bitirmem gereken bir iş var. Bir dakika bile sürmez.

—Teksas erkeği, gitmene göz yumarsam, geri dönmeyebilirsin!

Beni öpmek için ayaklarının ucuna bastı.

—Ne olursa olsun Teksaslı erkekler geri döner.

—Dosyayı yerine bırakırken dikkatli ol, dedim.

Sonra sıvıştım. Arabama binerken camdan bakıyordu. Eğer ne düşündüğümü bilseydi çok mutlu olurdu.

Bir bara girip olanları baştan sona gözden geçirdim. Pat'ın düşüncesine bakılırsa her şey tutarlıydı. Küçük bir ayrıntı dışında. Bunu bulamamak da beni deli ediyordu. Buick'i Kurbağa'nın kullandığını ve başka kimseye güvenemeyeceği için emirleri Arnold Basil'e verdiğini varsaydım. Decker'ın katlini ve bana yapılan saldırıyı Kurbağa'nın tezgâhladığını düşündüm, ama yine de içimde "ya değilse" diye bir kuşku uyandı ve bundan kurtulamadım.

Her şeyi boş verip evime döndüm.

Pat beni kapıda bekliyordu. Yüzünden bir terslik olduğu anlaşılıyordu. İyi akşamlar dememe bile fırsat vermedi.

—Mayk, silahını bana ver.

Tartışmadım. Aldı, şarjöründeki mermileri ve mekanizmayı kontrol edip namluyu kokladı.

—En son ne zaman kullandığımı biliyorsun, dedim.

—Ciddi misin?

Bir şeyler içimi gıcıkladı.

—Pat aptallığı bırak. Seni böyle kızdıran ne?

—Dalga geçmeyi kes. Kurbağa öldü. 11.25'lik bir mermiyle...

—Benden mi şüpheleniliyor?

—İyi bildin. Senden şüpheleniliyor.

VIII. BÖLÜM

Nasıl olduysa soğukkanlılığımı muhafaza ettim.

—Sonunda anladık. Kurbağa Link zincirin son halkasıymış, değil mi? dedim.

Pat silahımı boşalttı.

—Gidelim, Mayk.

—Ne yaptığının farkındasın, değil mi?

Bir dakika önce kendinden emin olmasına rağmen şimdi değildi. Yarı kapalı gözlerini benden kaçırırken ağzının büzüştüğünü hissettim.

Cevabını beklemedim.

—Pat, onu vuran ben değilim. Belki ben de o işi yapardım, ama birisi benden atik davrandı.

—Adli tabip ölüm saatini dün gece dört civarı olarak belirledi.

—Pat, bunu bana daha önceden söylemen gerekirdi. O saatlerde meşguldüm. Gerçekten meşguldüm.

—İspat edebilir misin?

—Ben de bunu söylemek istiyordum.

—Mayk... eğer bana masal okuyorsan...

—Beni gerçekten aptal mı sanıyorsun?

—Peki! Bana tersini kanıtla.

Bakış tarzı hoşuma gitmiyordu. Belki iyi bir yalancı değildim, ama ona bu masalı yutturdum. Önceki gece, dört sularında mutlu bir insan gibi uyuyordum, bunu hiçbir şekilde kanıtlayamazdım. Ama ona gerçeği söyleseydim, suçsuzluğuma inanması benim bir ayımı alırdı.

—Gel, dedim.

Girişteki telefona gidip, paramı attım ve numarayı çevirdim, bir yandan da karşı tarafın ne demek istediğimi

anlamasını diliyordum.

Sesini duyunca gözümde dün geceki yeşil elbisesiyle gözümün önünde canlanıverdi.

—Marsha, ben Mayk. Burada sana soru sormak isteyen bir polis var, dedim.

Başka bir şey söyleyemezdim. O bana bütün bunların ne anlama geldiğini sorarken Pat telefonu elimden aldı.

—Ben Yüzbaşı Chambers. Dün gece Bay Hammer'in nerede olduğunu söyleyebileceğinizi sanıyorum. Yanıldım mı?

Marsha'nın cevabını duymadım, ama Pat bana dik dik bakıp ahizeyi kapattı.

—Geceyi onunla geçirmişsin.

İçimden Marsha'ya teşekkür ettim.

—Pat, ağzını sıkı tutacağını umarım, dedim.

—Velda gelince bu tür işlerden uzak dursan iyi olur.

—Anlaştık, ama yine de iyi bir tanık.

—Tabii. Böyle bir kızla birlikte olmak varken gidip Kurbağa'yı vurmak salaklık! Tamam! Mayk, tanığın var. Kurbağa'nın ölümü insanlık için önemli bir kayıp değil, ama bana palavra sıktığını bir öğreneyim o zaman görürsün.

Ona sigara ikram ettim, kendim de aldıktan sonra sigaraları yaktım.

—Bana palavra mı sıkıyorsun, yoksa bu da diğerleri gibi devlet sırrı mı?

—Anlatılacak fazla bir şey yok. Dün birisi evine girip onu vurmuş. Hepsi bu.

—Hepsi mi?

—Evet. Yatağında uyuyormuş. Herif onun hesabını gördükten sonra bütün evi aramış. Oraya gidiyorum. Bütün bunların sence bir anlamı varsa gel.

—Savcı olay yerinde mi?

—Hayır. Henüz bir şey bilmiyor. Her zamanki ekibiyle başka yerde araştırma yapıyor.

—Ya mermi? Balistiğe yolladın mı?

—Evet. Ama raporu beklemedim, diye rahatsız bir

şekilde itiraf edip ekledi:

—Senin yaptığına o kadar emindim ki, kimseye bir şey söylemeden buraya geldim. Zaten, yedek şarjörlerini de gördüm...

—Tabii, ben kül yutmazın tekiyim, değil mi?

—Öf! Tamam Mayk, üstüme gelme. Ne istiyorsun?

—Cesedi kim bulmuş?

—Aksi ispatlanana kadar polis. Kurbağa'ya telgraf getiren postacı kapının aralık olduğunu, yerde de elden düşme eşyalar durduğunu görünce aklına hırsızlık olduğu gelmiş. Kapıyı çalmış. Kimse cevap vermeyince, bisikletine atlayıp aynasızlara haber vermiş. İşte ceset böyle bulundu...

—Ne aradıkları... ve buldukları hakkında fikrin var mı?

Pat izmariti yere fırlattı.

—Hayır. Gel kendin bak. Bu belki seni yatıştırır.

Ne olursa olsun Kurbağa Link'ten arta kalan hiç hoş değildi. Ölüm tombulluğunu gizlemiş, kişiliksizliğini de ortaya çıkartmıştı. Sırtüstü, ağzı açık yatıyordu. Ölüsü de dirisi kadar çirkindi. Alnının ortasındaki siyah deliğin etrafında barut yanığı vardı. Çok yakından vurulmuştu.

Yeteri derecede seyrettikten sonra Pat ve adamlarının bir ipucu bulma ümidiyle araştırma yaptıkları darmadağınık giriş katına indim.

—Temiz iş. Üstelik de az gürültülü, değil mi Pat?

—Ne diyorsun?

Bütün karmaşıklığa rağmen ev ne yaptığını iyi bilen birisi tarafından dikkatli ve yöntemli bir şekilde aranmıştı. Mobilyalarda en ufak çizik yoktu. Yastıkların hepsi dikiş yerlerinden sökülmüştü. Kitaplar yerlerdeydi, bir kısmının kapları yırtılmıştı.

Hasar gören kitaplardan birini gösteren Pat:

—Bunların içinde bulmayı ümit ettiklerine göre aradıkları şey büyük değilmiş, dedi.

Aynasızlardan biri bodrumda içi fotoğraf malzemeleriyle dolu karanlık bir oda olduğunu söyleyince Pat beni,

evvelki gece Link'in silahını bana doğrulttuğu yerde, salonda yalnız bırakıp gitti.

Başka bir aynasız da salona geldi. Pat'ı arıyordu. Bodruma indiğini ve hemen döneceğini söyledim. Aynasız bana elindekini gösterdi.

—Bulduğum şu çıplak kadın resimlerine bakın!

Gülmesini yarıda kesti.

—Yenilerini sevmediği belli. Onu iyi anlıyorum. Ben de savaş öncesinin mahsullerini daha çok severim.

—Bir bakalım.

Bana teker teker verirken inceliyordu.

Birçoğu sinema şirketleri tarafından çekilmiş büyük ebattaki resimlerdi. Diğerleri ise gösteri sırasında çekilip büyütülmüşlerdi. Hepsi de, içten dostluk veya Hollywood'un yıldızlarından öpücükler diye Charlie Fallon'a yollanmıştı.

Resimlerin arasına telefon numaralarıyla randevuların yazılı olduğu iki, üç liste sıkışmıştı. Bu sıradan bir Broadway fıkra yazarını bile sinirden kudurtabilirdi. Bazı isimlerin yanında: "F.....'ye tanıştırıldı" yazısı vardı.

Ne tarafa baksam karşıma hep aynı isim çıkıyor. Fallon, Fallon, Fallon. Eskiden Arnold Basil de Fallon hesabına çalışmıştı. Bütün yıldızlar Fallon'u tanıyordu. Kurbağa Link'te ise Charlie Fallon'un aktris resimleri koleksiyonu vardı. Ama Fallon öleli on yıl oluyordu, ne berbat iş!

Pat'ın dönmesini beklemedim. Aynasıza Pat'ı yarın arayacağımı bildirmesini söyledim. Evden çıkıp, sokaktaki kalabalığı yarıp geçtim. Savcı ile adamları geliyordu. Ne zamanlama Tanrım! Bir kez daha yürekler acısı başarısızlıklarına bakmaya hiç mi hiç lüzum yok. Ona bir şey söyleyecek kişinin vay haline! Gırtlağına sarılırdı hemen. Sürekli bir fiyasko. Bu onu yok edebilirdi.

Bu kadar geç olmasaydı Marsha'ya telefon açıp teşekkür ederdim, ancak şimdi istediğim tek şey evime gidip her şeyi tekrar enine boyuna düşünmekti.

Döküntü bir taksi bulup fazla ıslanmadan evime dön-

düm. Bu kez kapımda iki kişi bekliyordu. Biri dev gibi diğeri ise biraz daha ufak tefekti. İrisi avucundaki rozeti gösterirken diğeri de yanıma geldi. Her ikisi de buraya dalga geçmeye gelmediklerini anlatmak istercesine sol ellerini ceketlerinin cebine sokmuşlardı.

Rozetini cebine koyarken, ufak olanı:

—Polis, dostum, dedi.

—Benden ne istiyorsunuz?

—Biraz sonra öğrenirsin. İlerle.

Diğeri elini ceketime sokup 11.25'liğimi alırken:

—Bir dakika! Kötü birisin galiba. Bir silah ve kötü bir adam, iyi değil bu, dedi.

—Polislerin taşıdığı o ufacık rozetten daha kötü değil.

Bakıştılar, böğrüme bir namlunun dayandığını hissettim.

—Güçlü değil mi? Yürü!

—Böylesine sakin bir evde silah patlaması garip olur. Başınıza iş açarsınız.

—Haklısın, ama sen olanları göremeyeceksin. Yürü dostum!

Bu herifler gerçek bir profesyoneldi. Bir insanın nasıl kıstırılacağını, paçalarını nasıl kurtaracaklarını ve birisinin kaçmasının nasıl önleneceğini iyi biliyorlardı. Biri cebinden viski şişesi çıkardı. Bana vurup ayaklarımdan sürümeleri gerekirse kimse şüphelenmesin diye üstüme döktü. Başka çareleri kalmazsa beni öldüreceklerdi. Bunun için emir aldıklarını anlamakta fazla gecikmedim.

Yola çıktık, iriyarı olanı:

—Araban nerede? diye bağırdı.

Gösterdim. Elini uzatınca anahtarları verdim. Diğeri de elini kaldırdı, arkamızda bir yerden hareket eden araba yanımızdan yavaşlamadan geçip gitti.

Kafamdaki uğultu öylesine güçlendi ki, sinirden ellerim titremeye başladı. Bu herifler teşkilatta sadece kendilerinin mi profesyonel olduklarını sanıyorlardı? Yoksa ilk defa mı böyle bir şeyin başıma geldiğini zannediyorlardı? Böyle düşünüyorlarsa yanılıyorlar. Onlara iyi bir sürpri-

zim vardı. Arabamın kapısına ufak bir silah saklamıştım. İhtiyacım olduğu anda öndeki koltuktan ona rahatça erişebilirdim.

Tabii ki, direksiyona beni oturtmuşlardı. Yanımda iri olan oturuyordu. Tam bir profesyoneldi. Aramızda mesafe bırakmıştı. Kapıya yaslanmıştı, elinde de benim silahım vardı, diğer yumruğu ise dizinin üstündeydi. Ufağı ise arka koltukla meşguldü. Konuşmamasına rağmen sanki kulağıma bir şeyler fısıldıyormuş gibi koltuğuma abanmıştı. Ama enseme dayadığı namlu anlatabileceği her şeyden daha etkiliydi.

Bu geceki gezintimiz son derece rezildi! Radyoyu açıp durumumuza uygun bir program aradım. Tabii ki, bunu havayı ısıtmak için yaptım. Wagner'ın eserlerinin çalındığı bir program buldum. Yanımdakilerin kollarımı kıpırdatmama alışmaları için bir sigarayı söndürdükten sonra diğerini alıyordum. Sırf hareket olsun diye de kibritleri arabanın gösterge kablosuna sürterek yakıyordum.

İslip'e doğru giderken yanımdaki yavaşlamamı söyledi. İlerimizde asfalt bir yol büyük caddeyi kesiyordu.

İriyarı olanı:

—Sağa, ben dönmeni söyleyene kadar hep sağı takip et, dedi.

Birçok viraja girip çıktık. Şiddetli rüzgâr deniz kokusunu buralara kadar ulaştırıyordu. Evler gittikçe seyrekleşip birbirinden uzaklaşıyordu. Hiç ışık yoktu.

Önünde büyük bir arabanın durduğu ışıkları perdelenmiş evi görünce durmamı söylemelerine gerek kalmadı. Yavaşça fren yaptım. Yanımda oturan adam bu hareketimi bir inilti koyuvererek onayladı ve aynı anda enseme dayalı silahın baskısı biraz azaldı. Yanımdaki anahtarlarımı alıp inerken, arka koltukta oturan çoktan inip kapıyı tutmuştu.

—İyi, her şeyi çabuk anlıyorsun. Böyle hareket etmeye devam et ve eve gir. Yavaş ol, dedi.

Mümkün olduğunca ağır ilerledim. Bir metre arkamda, biri sağımda diğeri solumdaydı. Bunlar gerçek

profesyonellerdi. İsteseler daha iki adım atmadan beni gebertebilirlerdi. Son sigaramı alıp boş paketi attım. Ufak tefek olanı boş paketi almak için profesyonelliği bir kenara itip toyca davrandı. Kibritim yoktu ve kimse bana ateş vermiyordu. Lucky'yi ağzımın bir köşesine sıkıştırdım. Tedirgin olmam için henüz çok erkendi. Ayrıca bunun ne yeri ne de zamanıydı. Bir cesedi saklamak o kadar kolay değildi. Kafamda olup bitecekleri tasarlamaya çalıştım.

Kapı açılınca holde kara bir siluet göründü.

—Selam, ahlaksız, dedim.

Susmam daha yerinde olurmuş, çünkü Lou Grindle okkalı bir yumruk çaktı. Silahların namluları beni ona doğru gitmeye zorladığı için, istesem de bu darbeden kurtulamazdım. Ama sağım onun midesini buldu, doğrulmasına fırsat vermeden solumu çenesine indirdim. Olanca gücümle vurdum. Parmaklarım sızlamaya başladı.

Kimse ateş edemedi, ancak beni buraya getiren o sözde aynasızlardan biri olanca gücüyle enseme vurdu, inleyecek bile vakit bulamadan yere yuvarlandım.

Acıyı kendime gelince hissetmeye başladım. Her tarafım ağrıyordu. Yaptığım en ufak hareket bile işkence gibi geliyordu. Bir gözümü açtım. Diğeri yediğim tekmeyle şişmiş ve kapanmıştı. Bir yerde musluk damla damla akıyordu.

—Ayıldı, dedi birisi.

—Eğer hâlâ anlamadıysa bu sefer anlar.

—Durun. Ben söyleyince yaparsınız!

Ses o kadar zorlayıcıydı ki, kimse kıpırdayamadı.

Açık kalan gözümle iskemlenin demirlerine yanyana bağlanmış ayaklarıma bakıyordum. Kollarımı ne görüyordum ne de hissediyordum. Onları da iskemlenin arkasına bağladıklarını varsaydım. Böyle damla damla akan da aslında musluk değildi.

Burnumdu, ya da ondan geri kalanı.

Biraz doğrulabilince, leşine saldırmak için bekleyen akbabalar gibi karşımda yarım daire oluşturup oturduk-

larını gördüm. Beni almaya gelen heriflerin ellerinde silah vardı. Lou Gindle ise kanlı bir peçeteyle ağzını siliyordu.

Majesteleri Ed Teen ise bir koltuğun kenarına tüneyip çenesini bastonuna dayamıştı. Melon şapkasıyla her zamanki gibi bankere benziyordu.

Düşünceli bir havayla bir, iki dakika beni süzdü.

—Kendini iyi hissetmiyor musun?

—O senin hüsnükuruntun olmasın?

Bu sözleri söylerken boğuluyorum sandım.

—Bildiğin gibi, bütün bunlara lüzum yoktu. Seninle sadece konuşmak istedik. Her şey daha dostça olabilirdi.

Lou yüzünü sildiği peçeteyi bana fırlattı.

—Tanrı aşkına, nezaketi bırakalım! Onu konuşturmayı ben üstleniyorum!

—Çeneni kapa.

Ed sürekli gülüyordu.

—Bay Hammer, burada bulunmam senin için büyük nimet. Lou çok sinirlidir ve düşünmeden hareket eder.

Cevap vermedim.

—Kurbağa'yı vurmana çok üzüldüm. Bana çok yararı dokunuyordu.

Öksürdüm.

—Delisin!

—Senden açıklama istemiyorum, buna dikkat et. Polis değilim. Eğer onu vurduysan özel sebeplerin vardı demektir. Beni ilgilendiren senin neler bildiğin.

Bu kez tam bir cümle söyleyebildim.

—Neden bahsettiğini... anlamıyorum.

—Lou, kafasını toplamasına yardım et.

Gösteriyi izlemek için daha rahat şekilde oturdu. Lou bu kez ayaklarını kullanmadı, ama eline sardığı ıslak peçete daha da etkiliydi. Konuşturma yöntemlerini çok iyi biliyordu, ama ben de ilk kez böyle bir şeyle karşılaşmıyordum. Yeniden şuurumu kaybettim. Bu şekilde kalmaya uğraştım, başaramadım.

Ed Teen efendice:

—Şimdi hatırlıyor musun? diyordu.

Elimde olmadan kafamı salladım, çünkü Lou hâlâ vuruyordu. Ed Teen'in sesini zar zor duyduğum bir koma halindeydim.

—Yeter, yeter! Artık hiçbir şey işitmiyor. Kendine gelip düşünmesi için zaman tanıyın.

Lou durdu. Körük gibi soluyordu ve çenesi kan içindeydi. Oturup parmaklarını ovdu. Yaptıklarından çok memnun gibiydi.

Teen bastonunu yere vurdu.

—Bay Hammer, bu sadece başlangıç. Gerisinden kolayca kurtulmak senin elinde.

—Link'i... ben... vurma... dım, diye kekeledim.

—Vurup vurmaman bana vız gelir. Onun dairesinden arakladıklarını istiyorum sadece.

Lou öksürüp kan tükürdü. Sonra gözleri faltaşı gibi açıldı. Midesi bulandı ve iki kesici dişini avucuna tükürdü. Gözlerinden alevler çıkıyordu.

—İt soyu! Hesabını göreceğim...

—Lou burada kal ve sesini kes. Sana ne dersem onu yaparsın.

Bir an için Grindle'in Teen'in gırtlağını sıkacağını sandım. Ama Teen o kadar çabuk etkilenmedi ve silahını çekiverdi.

Lou'nun yüzü sinirden kaskatı kesilmişti.

—Sen, Fallon, Link ve diğerleri... ne isterseniz yapın...

—Saçmalama, Lou. Otur.

Lou oturdu ve dişleri için kara kara düşünmeye başladı. Dişlerine çok üzülmüştü! Parmakları ile dişlerini yoklayıp küfür sallıyordu. Ama Teen'in tabancası hep ona yönelikti. Lou Grindle öyle sinirliydi ki, kim olduğuna bakmadan herhangi birine bunu ödetecekti.

Aniden:

—Tanrı aşkına, istediğimi yapmama izin verseydin bunlar başıma gelmeyecekti! Fallon'u, onunla oturan herifi ve Kurbağa'yı vursaydım, bütün bunlar olmayacaktı, diye patladı.

Sonra bana döndü.

—İt herif, seni de geberteceğim!

—Lou, sen de dişlerine köprü yaptırırsın, dedi Ed Teen.

Teen'in söylediği her şey son derece sevimliydi.

Grindle'in tekrar midesi bulandı ve odayı terketti. Bir yerde su aktığını duydum. Ardından gargara sesini işittim. Ed sevimli sevimli gülüyordu.

—Onu en hassas olduğu yerden vurdunuz... Gururundan!

—Ed, senin en hassas yerin neresi?

—Aynı şeyi bilmek isteyen çok kişi tanıyorum.

—Ben biliyorum.

Gülmeye çalıştım, ama beceremedim.

—Sana elektrikli sandalyenin kelepçelerini taktıklarında iki yerin çok hassas olacak.

—Lou'ya sert yöntemleri kullanmasını söylemem gerekiyor galiba... diye mırıldandı.

—Eski iyi günlerde... Dizginlerin Fallon'un elinde olduğu zamanki gibi mi demek istiyorsun? Yanan bir puro ve cımbızla?

Burun kanatları açıldı.

—Onları nereye sakladın?

Bitişik odada su hâlâ akıyordu. Ed dönmeden:

—Johnny... onunla ilgilen, dedi.

İri herif bana yaklaştı. Ayı gibi güçlüydü, ama işini bilmiyordu. İlk yumruk çenemde patladı, minnetle baktım. Soğuk su döküp, yeniden başladı.

Ölü zamanlar dayak yediklerimden daha uzundu. Tam kafamdaki sisler dağılırken, konuşup konuşmadığımı farketmeden yine o buluta dalıyordum.

Nihayet iri herif:

—İşi bitti, Ed. İstediğini bildiğini sanmıyorum, dedi.

—Çok iyi biliyor.

Bastonla yine yere vurdu.

—Ayıltın!

Bir kova soğuk su gözlerimi açmama ve zihnimin bir bölümünü aydınlatmaya yetti. Ed hayal dünyasında gezer

gibi birkaç saniye purosunun ucunu seyrederek bekledi. Nihayet:

—Beni mi bekliyorsun? diye sordu.

Onaylarcasına bir işaret yaptım.

—Beni iyi dinle. Sorumu son kez soruyorum. Öldükten sonra elindekilerin sana hiçbir faydası olmaz.

—Sen neden... bahsediyorsun?..

Ed ötekilere yan gözle baktı. Orada onlar olmasaydı bana bazı ipuçları vereceği belliydi, ama bende olduğunu sandığı şeyleri ötekilerin bilmesini istemiyordu.

—Ne demek istediğimi bal gibi biliyorsun. Bay Hammer başıma yeterince iş açtın. Özel dedektif olmana rağmen, adam öldürdün. Benim gibi sen de kendi alanında bir şey yapmakta hiç tereddüt etmiyorsun... ama yeterince zeki değilsin. İşte ikimizin de bu hallere düşmesinin sebebi. Elindekini kendine sakla. Onu başkasının bilmediği bir yere gizlediğine şüphem yok. Ölümünden sonra onu arayacak ilk kişi ben olacağım. Zira hiç kimse bunun varlığından haberdar değil. Johnny git Lou'ya bak, ne yapıyor.

Johnny'nin yandaki odaya gitmesiyle gelmesi bir oldu.

—Dinleniyor. Yatağın üstüne... dedi.

—Onu rahat bırak. Bu adamı çöz.

Beni serbest bıraktılar, ama hemen kalkmadım. Kol ve bacaklarımdaki uyuşukluğunun geçmesini beklediler. Sonra Johnny yakama yapışıp beni ayağa kaldırdı.

—Ed, ona ne yapayım?

—Ne istersen Martin, beni şehre götür. Bugünlük bu kadar yeter.

O ufak aynasız bozuntusu Ed pardösüsünü omuzuna alana kadar şapkasını tuttu. Sonra kapıyı açtı ve patronuna merdivenden inerken eşlik etti.

Yakamı bırakan Johnny sırtımı silahıyla dürttü.

—Patronun ne dediğini işittin.

Beni kapıya doğru dürttü.

Son gezinti. Sade bir yolculuk. Tek yönlü bir yol. Ne

dersen de! Arabada zor durumdasın. Bu durumdan kurtulmaya uğraşıyorsun. Ne zaman çıkar bir yol bulduğunu zannetsen tabanca namlusuyla burun buruna geliyorsun. Boncuk boncuk terleyip yutkunmayı deniyorsun. Kaldırımdan geçen birine seslenmek istiyorsan da böğründeki namlu canını acıtıyor ve bundan vazgeçiyorsun. Dörtyol ağzındaki aynasız silahlarını farkedip arabayı durduracak olursa belki kurtulabilirsin. Hay aksi şeytan! Araba kavşağa gelince arkasını döndü, böylece dualarım boşa gitti. Umudunu iyice yitirmişsindir. Terleyemezsin bile, dudaklarında dolaştırdığın dilin ise zımpara kâğıdını andırır. Kafandan birçok şey geçmesine rağmen, sadece önündeki yaşayabileceğin o kısa zamanı düşünürsün.

Bütün bunları ilk kez ne zaman yaşadığımı hatırlıyordum, fakat o zaman her şey değişikti. Çok daha bitkindim. Zar zor araba kullanabilirdim ancak. Johnny elinde sıkı sıkı tuttuğu 11.25'liğimi gösteriyordu.

Bir sigara istedim. Verdi, ön tablodaki kibritle yaktım. Bitirince bir yenisini verdi ve elimin nasıl titrediğini görünce güldü. Soğuktan donunca pencereyi kapatmak istedim, yine güldü, sonra sıcak bastı. Camı açtım. Virajları ne kadar uysalca döndüğümü görünce bir daha güldü. Her defasında ömrümü birkaç saniye daha uzatmak için yavaşlıyordum.

İstediği yerde arabamı durdurunca kollarım halsizlikten iki yanıma düştü. Bunu görünce yine güldü. Bir an gözünü kapının kolunu bulmak için çevirdi ve bu son gülüşü oldu.

Koltuk ile kapı arasındaki gizli yerden çektiğim silahın tüm kurşunlarını suratına boşalttım. Elindeki 11.25'liğimi alıp bir tekmede onu yola fırlattım....

Arabamı kır evinin yakınlarında bıraktığımda şafak sökmeye başlamıştı. Evin önünde Ed Teen'in arabası duruyordu. İçeride kim olduğunu biliyordum. Ed'in Martin dediği kişi Lou'yu aramaya gelmişti.

Evin etrafında tur atıp yatak odasının penceresi altında durdum. Lou, Martin'i kendisini sıkmaya devam

ederse gebertmekle tehdit ediyor ve ona küfürler yağdırıyordu. İçeriye bir göz atmak için doğruldum, ama ışık yoktu, perdeler de çok kalındı. Bir yerde su akıyordu. Sonra sesler evin arka tarafına doğru uzaklaştı ve şansımı denemeye karar verdim.

Tahta basamaklar çok eskiydi, ama yine de gıcırdayabilirdi. En ufak bir tehlikeye bile atılmak istemiyordum. Sağ elimde tabancamla ön kapıya koştum ve tokmağı çevirdim. Yeni yağlanmıştı. Yağlamayı her kim akıl ettiyse, çok iyi bir insanmış, çünkü topuk demirini de yağlamıştı.

Eve girip kapıyı kapadıktan sonra bir nefes aldım. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Bu sesin bir ölüyü bile uyandırabileceğini sanıyordum. Bacaklarım ise beni ileri götüreceklerine yere çekiyorlardı. 11.25'lik ise gittikçe ağırlaşıyordu, neredeyse taşıyamayacaktım.

Bayılmamak için kendimi zor tutuyordum! Tanrım, şimdi olmaz! Şimdi olmaz! Cevabı Lou biliyordu, belki de onu öttürmek için birkaç dişini kıracak kadar gücüm kalmıştır. Düşeceğimi hissedip duvara tutundum. Gömme dolabın kapağını ittim, hafif bir gürültüyle kapandı.

Sessizlik.

Sonra belli belirsiz bir ses.

—Johnny sen misin?

Cevap veremezdim. Dizlerim titriyordu.

—Johnny cevap versene.

Lou küfretti ve karanlıkta bir alev beliriverdi.

Düştüm. Lou birçok kişinin böyle düşüşüne şahit olduğu için fazla tereddüt etmedi. Düşüşümün tek sebebi ise bacaklarımın çok yorgun olmasıydı. Silahım elimdeydi. Ateş etmeden ayak seslerinin yaklaşmasını bekledim.

Sessizlik ateş sesiyle bozuldu. Silahlar duvarlara mermi yağdırırken, tek açık gözümün de kapanmamasına dikkat ederek karşıma engel çıkana kadar yerde yuvarlandım.

Lou ve Martin birbirleriyle yarışırcasına küfredip cephanelerini boşuna harcıyorlardı. Tekrar sessizlik çöktü. Beni vurduklarını zannettiler ve tehlikeye atılmak istemediler.

Birkaç dakikaya kadar evin içi aydınlanacak ve her şeyi benden daha iyi göreceklerdi. Saklambaç oynayan çocuklara benziyorduk. Sessiz olmaya özen göstermemize rağmen enselenme korkusuyla yerde süründükçe büyük şamata koparıyorduk.

Tam önümde birisi garip garip soluyordu. Aramızda bir iskemlelik mesafe vardı. Odanın öbür ucundaki belli belirsiz sisten sonra iki metre ötemde mırıltılar duydum.

—Orada.

Odanın öbür ucunda bir alev parladı. Cevap olarak bir küfür duyuldu. Arkasından da bir inilti. Daha sonra kimseye nişan alınmadan iki el ateş edildi ve bir ceset yuvarlandı.

—O hergeleyi vurdum!

Lou peltek peltek konuşuyordu.

Derken silueti pencereyle arama girdi.

—Lou, kendi adamını vurdun, dedim.

Lou aynı anda yere yatıp ateş etmeye ve küfretmeye kalktı. Onu vurunca yere yüzüstü kapaklandı. Ölmeden evvel tetiğe dokunduğu için son kez silahı ateş aldı. Artık küfür etmiyordu. Silahımdan çıkan mermi kafasını parçaladığı için bütün sorularım cevapsız kalmıştı.

Burada yapacak işim kalmamıştı.

Dışarda ise tan ağarmıştı. Arabama gitmem epey bir zaman sürdü, ama yola çıkmam daha uzun vakit aldı.

Bu anda kaderim bana yardım edip, karşıma araba kullanmasını da bilen otostopçu bir herif çıkardı. Ona eşkiyaların saldırısına uğradığımı söyleyip "arabayı kullan"dedim.

Hemen kabul etti. Benim için üzülüyordu.

Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Ben de, kendi kendime üzülüyordum.

IX. BÖLÜM

9. Cadde'nin köşesine geldiğimizde yanımdaki herif beni dürttü. Böyle sarsmaya devam etseydi yere yuvarlanacaktım.

—Haydi, dostum, sana ne yaptılar da bu hale geldin? Yarım saattir seni uyandırmaya uğraşıyorum.

—Saat kaç?

—Sekiz otuz. Kendini nasıl hissediyorsun?

—Kötü, teşekkürler.

—Birisine haber vermemi ister misin?

—Hayır.

—Dinle, otobüse binmem gerekiyor, her şeyin yolunda olduğundan emin misin? İstersen, biraz seninle kalayım.

—Teşekkür ederim... Her şey yolunda.

—Tamam! Bana yardım ettin, ben de sana bir şeyler yapmak isterim.

—İyi öyleyse. Bir paket Lucky al.

Uzattığım çeyrek doları kabul etmedi. Gidip bir paket aldı. Dönünce ağzıma bir tane yerleştirip yaktı.

—Kendine dikkat et. En iyisi doğru evine gidip yirmi dört saat uyuman.

Merak etmemesini söyledim ve sigaram bitene kadar orada kaldım. Daha sonra direksiyona kadar sürünüp külüstürü çalıştırarak gazladım.

Trafik sinirlerimi bozacak kadar yoğun değildi. Uysal uysal bir kamyonun peşine takılıp gitmek beni çok mutlu etti. İstesem de ani hareket yapamazdım. İyi kötü emniyet merkezine kadar arabayı kullandım.

Kaldırım ana baba günüydü. İnsanlar mutlu olup

olmadıklarını düşünmeksizin işlerine gidiyorlardı. Uyuyarak geçirdikleri geceyi adeta kıskanıyordum. Doğru dürüst düşünmeden birçok şeyi kıskanıyordum aslında. Her şeye rağmen yaşıyordum, bu da bir şeydi.

Kırmızı tuğla binanın önü aynasız doluydu! Taşralı, üniformalı, arabalı aynasızlar. Ya Merkez'e giriyorlardı ya da şehirdeki görev yerlerine gidiyorlardı. Aynasız yuvası. Kaldırımdan ayrılan telsizli otolardan boşalan yere girmek için, önümdeki kahverengi lüks araba acele etti. Ben de ikinci yere girip, diğer arabanın tamponuna doğru geri geri giderek herife manevra sahası bıraktım.

Aceminin tekiydi. Kornaya basmasaydım tamgaz bindirip direksiyonu göğsüme geçirecekti.

Herif belki de bu kadar sinirleneceğimi sanmamıştı. Kaldırıma fırlayıp küfretmeye başladım. Süklüm püklüm arabasından çıkmaya çalışıyordu.

—Sağır mısın nesin? Kornanın ne işe yaradığını hâlâ öğrenemedin mi? diye haykırdım.

Onu tanıdım. Bu, dün gece barda Ellen'ı beklediğim sırada yanıma gelip yarım kadeh atan ve duyma aleti bozuk olan sağırdı. Ondan öylesine bıkmıştım ki, sırtımı dönüp Merkez'e girdim.

Beni iyi tanıyan bir aynasız korkulu gözlerle bana baktı, ama hatırlayamadı. Bir diğeri ise şikâyette bulunmak için mi geldiğimi sordu. Kafamı sallayınca da çok şaşırdı. Emir bekleyen veya görevlerine giden polisler her yanda koşuşturup duruyorlardı. Santraldaki herife Yüzbaşı Chambers'ı aramasını söyledim. Adımı sorunca:

—Mayk Hammer, dedim.

Elinde fiş kalakaldı.

—Tanrım! diye mırıldandı.

Pat'ı bulmak için on, on iki kadar fişi takıp çıkardı. Nihayet iki, üç kez:

—Evet, yüzbaşım, dedikten sonra bana döndü.

—Hemen geliyor. Burada bekleyin.

Saat tuttum. Tam bir dakika on saniye sonra Pat asansörden çıkıp bana doğru koştu ve halimi görünce de

çığlığı basıverdi.

—Tanrım, sana neler oldu, böyle?

—Dostum, biraz hırpaladılar. Yapanlar da yabancı değildi.

Birkaç saniye ayaklarının ucuna bakıp:

—Mayk, tutuklandın, dedi.

—Ne?

—Beni takip et.

Asansör bizi bekliyordu. Pat'ın katında indik. Alışkanlıkla onun odasına doğru gittim.

—Hayır, Mayk. Bu taraftan.

—Öf! Buralarda neler dönüyor?

Dün geceki gibi gözgöze gelmekten kaçınıyordu.

—Mayk, bu sabahtan beri aranıyorsun. Savcı hakkında bir tutuklama kararı çıkarttı. Hiç diretme.

—Sizi yorduğum için üzgünüm. Neyle suçlanıyorum?

—Savcı dün gece Link dosyasına bir göz atmak istemiş, ama bulamamış. Bu sabah Ellen Scobie onu yerine koymaya çalışırken oradaymış. Senin yüzünden iki masum kız işlerini kaybedecekler. Üstelik de yargılanacaklar. Mayk sana gelince, ayvayı yedin. Kurtulman için ne sen bir şey yapabilirsin, ne de ben.

Büyük Pat! Yüzünü bu halde görmek bile bana zevk veriyor.

—Dostum, yaşlanıyorsun. Son iki yıldır böyle berbat haberleri bana müjdelemekten geri kalmıyorsun. Beni ondan bundan koruma hevesinden de bir türlü kurtulamıyorsun. Yine de birlikte iyi işler başardık, ama çok ihtiyatlı olmaya başladın. Bu da bir cinayet masası polisine hiç yakışmıyor. Savcının kapısına geldik. İşte tam bu anda Ellen'ın ilk çıkışımızda anlattığı konuyu bu olaylar zincirine ekleyebildim. Savcının gururunu sınayabilirdim artık.

Kapının tokmağına yapıştım.

—Gidelim, dostum. Savcıyla tartışmam gereken bir konu var.

—Bir dakika, Mayk. Gene neler tasarlıyorsun?

—Hiçbir şey Pat. Sadece ona küçük bir değiş tokuş teklif edeceğim.

Kapıyı ittim. Her şey geçen seferki gibiydi. Savcı masasının arkasında, yanında iki yardımcısıyla oturuyordu. Steno ve polis ise arka plandaydı. İçeri girer girmez bütün bakışlar bana çevrildi.

Ancak fazladan, tahta iskemlelerin üstünde hüngür hüngür ağlayan Ellen ve arkadaşı da vardı.

Eğer her zamanki gibi davransaydım, bu sahne çok değişik olurdu. Ellen ağlamayı kesip bir çığlık attı.

—Yavaş, yavaş, dedim.

Dudağını ısırıp elleriyle yüzünü gizledi.

Bu kez savcının sesi çok alaycıydı.

—Merhaba, Bay Hammer, dedi.

—Hatırladığınıza sevindim.

Başka şartlar altında olsa rengi değişirdi. Ama bu kez değil. Bu kedi fare oyununu severdi. Gizli bir şey vardı ve elinden geldiğince fazlasını öğrenmeyi istiyordu. Hem de bu kadar dinleyicinin önünde.

—Niçin burada bulunduğunuzu bildiğinizi sanıyorum?

Kollarını kavuşturdu. Yardımcıları onu taklit etti. Çok komikti.

—Bir şeyler duydum.

Bacaklarım titremeye başladı. Bir iskemle çekip savcının karşısına oturdum.

—Nelerle suçlandığınızı okutturayım mı?

—Lüzumsuz. Hırsızlık, devlete karşı gizli komplo kurmak ve daha bir sürü şeyle suçlanıyorum. Beni içeri tıkın. İstediğiniz de bu zaten.

—Bay Hammer, tek başınıza yargılanmayacaksınız.

Kadınların oturduğu tarafa bir göz attı. Ellen'ın ağlayacak hali kalmamıştı, ama arkadaşı hâlâ hıçkırıyordu.

—Bu kadar değersiz bir dosyayı niçin bir gece için aldığımızı hiç kendi kendinize sordunuz mu?

—Bu neyi değiştirir ki?

Ellen, Patty'nin koluna vurunca kız ağlamayı kesti.

Cebimden Lucky paketimi çıkarıp ağır hareketlerle ağzıma yerleştirirken onlarda nasıl bir etki uyandırdığımı gözlüyordum.

—Çok şey farkederdi. O zaman resmi makamların halledemediği bir şeyi çözdüğümüz için devlete karşı komployla suçlanacaktık. Şimdiden gazetelerin neler yazdığını görür gibi oluyorum...

Salak! Güldü.

—Yetti, Bay Hammer, neler söyleyeceğinizi biliyoruz.

Pat'ın sesi odada çınladığı sırada söylev vermeye hazırlanıyordu. Cinlerinin tepesine üşüştüğünü tahmin ediyordum, ama sesine bakılırsa kendinden oldukça emindi.

—Konuşmasına izin verirseniz belki de iyi olur!

—Buyrun, konuşun.

Gülümsemesi yapmacık bir öfkeye dönüştü.

—Söyleyeceklerinizin ilginç olduğunu ümit ederim, çünkü gelecek sefere onları on iki jüri üyesiyle, bir yargıcın karşısında tekrarlayacaksınız.

—İlginç... Biz...

Bizi bastırarak söyledim.

—...Haberlerin nereden sızdırıldığını bulduk.

Pat şaşkınlıktan hıçkırıp bir adım ileri çıktı.

—Daha geçenlerde Ellen size çıtlattığı halde anlamadınız. Bilgilerin dışarı nasıl çıkarıldığını biliyoruz...

Yalanımı yakalamak istercesine dikkatle dinliyordu. Pat'ın hiçbir telkinde bulunmadığını görünce gerçeği söylediğimi anladı.

—Nasıl? diye mırıldandı.

—Soruşturmamızın ayrıntılarıyla sizi sıkmayacağım. Ellen ve Patty'nin yardımlarıyla adamın nasıl hareket ettiğini öğrendim.

—Tanrım, ne...

Kendini zor tuttu. Ben zor durumdayken nasıl bana güldüyse ben de şimdi ona öyle güldüm.

—Acele yok. Her şey karşılıklıdır. Ya benim ve bu kızların hakkındaki her türlü suçlamadan vazgeçersiniz, daha doğrusu bunları unutursunuz, ya da her şeyi öğren-

mek için peşimizden koşarsınız.

Seçim yapamıyordu. Savcının arkasındaki aynadan Yüzbaşı Chambers'ın bu olayı böyle kurcaladığım için memnun olmadığını gördüm.

Savcı kararsızlıkla:

—Beyler, bizi yalnız bırakın. Yüzbaşı Chambers siz kalın, dedi.

Yardımcıları için bu büyük bir hakaretti. Ama hislerini gizleyip sivil polisleri takip ettiler.

Adamlar çıktıktan sonra savcı söze girdi.

—Bay Hammer sizden hiç hoşlanmıyorum, ama yenilince kabul ederim. Eğer gerçeği söylerseniz bütün suçlamaları yok, hatta olmamış sayabilirsiniz.

—Teşekkür ederim.

İki kadın sessizliklerini muhafaza ediyordu. Şaşkına dönmüştüler.

—Bilgileri dışarı kimin sızdırdığını bildiğinizi sanıyordum, dedim.

Savcı kaşlarını çattı.

—Doğru. İçgüdüsel olarak biliyoruz. Ama kullandığı yöntemi bulana kadar ona karşı hiçbir şey yapamayız.

—Bu çok basit. Karşı tarafın bozuk işitme cihazı olan bir adamı var. Hiçbir şey duymuyor. Ama dudak hareketlerinden her şeyi anlıyor. Bu işte uzmanlaşmış bir sağır. Aşağı yukarı on metre uzaktan adamın ne dediğini söküyor. Adamınız sokağa çıkıp kaldırımı geçerken ciklet çiğniyor gibi ağzını oynatıyor, bu arada aslında yeri ve zamanı söylüyor ve gerekince de arabasına atlayıp baskına katılıyor. Bu sırada sağır bir yere telefon edip, öğrendiklerini söylüyor. Bütün yerler çabucak boşaltılacak şekilde ayarlanmış, siz olay yerine gelince de hiçbir şey bulamıyorsunuz. İşte, her şey bu kadar basit.

—Hâlâ orada mı?

—Geldiğimde arabasını park ediyordu. Üstü açık kahverengi bir araba.

Savcı küfrederek telefona uzandı.

Birkaç dakikalık işti. Sağır kıstırıldığını anlayınca

diretmedi. Telefonu kapattıktan sonra savcı bana teşekkür etti ve koridorda kaybolmadan kadınlara görevlerine tekrar alınacağını bildirdi.

Ellen'a yaklaşıp sarılmak istedim. Ama iki elini göğsüme dayayıp beni itti.

—Mayk, şimdi olmaz. Allak bullak oldum. Korkunçtu. Korkunç!

—Daha sonra mı?

—Evet, daha sonra.

Ortadan kayboldu, Patty de peşinden.

Pat:

—Tamam! Her şey iyi bitti, ama onlara öyle bir sınav verdirdin ki, bu onları sıkıntıdan kurtarmadı.

Savcının odasından çıktık. Pat'ın odasında her zamanki koltuğuma gömüldüm. Bir sigara yakana kadar sabredebildi ancak.

—Mayk, ben savcı değilim. Benimle pazarlık yapman gerekmez, oyunu açık oynayalım. Bu sağır hikâyesi bir rastlantıydı. Mutlu bir rastlantı da olsa yine de rastlantı. Eğer savcı, Teen ve Grindle'i bu kadar acele enselemek istemeseydi, o da anlardı. İki basit soruyla seni güç duruma düşürebilirdi.

—Her şeye rağmen ona verecek bir şeyim vardı.

—Örneğin ne?

—Lou Grindle öldü. Buraya gelmeden birkaç saat önce onu vurdum. Sadece bu kadar da değil, katillerinden ikisi de öldü. Birini ben, diğerini de yanlışlıkla Lou, ben zannedip vurdu.

—Mayk!..

Pat koltuğunun kenarlarını yumrukluyordu.

—Kes de beni dinle. Teen beni evimden kaçırttı. Link'i benim öldürdüğümü ve evinden de bir şey aldığımı sanıyordu. Bu bir adam kaçırmaydı. Benim kanunlarıma göre de onları öldürdüm, sen merak etme. İslip yolu üzerinde de bir ceset var, herhalde bölge polisi bulmuştur. Diğer ikisi ise yerini haritada gösterebileceğim bir evde. Başka birisi onları bulmadan oraya gitsen iyi olur. Ed Teen

hesabımı görmelerini emredip gitti. Ama onu bu yüzden içeri tıkamazsın, çünkü daha önceden hazırlanmış güçlü bir delille başka yerde olduğunu ispatlar ve...

—Tanrım, bunu niçin daha önce söylemedin? Seni onun olaya karıştığını söylersen, kanıtı ne olursa olsun hallederiz.

—Haydi dostum, böyle sinirlenme. Sen onun iddiasını çürütürken görmek beni sevindirir. Teen'in gece kendilerinden ayrılmadığına yemin edeceklerin hepsi, delik deşik olmaktansa bu iddialarını sürdürmeyi tercih ederler. Onlara verebileceğin en iyi hediye, hücredir! Yo dostum, Teen tilkinin ta kendisidir. Onu böyle kıstıramazsın. Bütün sorgulardan yakasını kurtardı.

Pat avucunu alnına vurdu.

—Bütün bunları bana söyleyeceğin yerde, savcıyla bir saat oyun oynayarak geçirdiğini düşündükçe kuduruyorum.

—İhtihar kurt, sana bunları söylemeye geldiğimde bu tutuklanma hikâyesini karşıma çıkardın.

Klasörden çıkardığı haritada evin yerini yaklaşık olarak belirttim. Telefon etti ve İslip polisiyle ilişki kurdu. Ölen herifin adı Johnny imiş ve polis onu bulmuş.

—Pat...

Lafımı yarıda kesip, ahizeyi avucunun içiyle kapattı.

—Savcıya bahsetmeden gidip Lou Grindle'in cesedini bul istersen.

Telefonu kapattı.

—Mayk, ne demek istiyorsun?

—Teen'in nasıl kıstırılacağını bildiğimi sanıyorum.

—Mayk, bu kötü bir sebep.

Sesi çok sakindi.

—Pat ona şimdi söylersen, hemen tepeme biner. Bütün teçhizatınıza ve aynasızlarınıza rağmen hâlâ gölgeleri kovalıyorsunuz...

—Daha çok şey bildiğini mi söylemek istiyorsun?

—Hayır... ama şimdi o gölgeler benim peşimde. Bilmemem gereken bir şeyi biliyorum, ama ne bu? Bir an için

aradığım kişinin Kurbağa olduğunu sandım.

—Aradığın oydu.

Bunu nedenini anlamadığım kadar doğal bir şekilde söyledi.

—Ne?

—Decker öldürüldüğünde arabayı o kullanıyormuş.

Çocuğu yetim bırakanın derisini yüzeceğime yemin etmiştim! Niçin öldüğünü bilerek dili beş karış çıkana kadar gırtlağını sıka sıka onu gebertmek isterdim...

—Nereden biliyorsun?

—Cole ve Fisher Philadelphia'da bulundu. Ellerindeki silahla kendilerine yol açmak istediler, ama başaramadılar. Cole bir, iki şey söyleyecek kadar yaşayabildi.

—Neleri?

—Decker ve Hooker konusunda hakkın vardı. Mel'i öldürten Kurbağa idi. Cole ve Fisher Decker'a eşlik edeceklerdi, ama Link fikrini değiştirdi ve tek başına gitti.

—Yani Decker'ı öldürmek için emir aldıklarını mı söylemek istiyorsun?

—Hayır. Yalnızca gözetlemek ve kaçışı sağlamak için emir almışlardı. Bildiklerinin hepsi bu kadardı.

Koltuğumdan doğrulup izmariti Pat'ın tablasında ezdikten sonra şapkamı giydim.

—Tamam! Pat ne yapabileceğini düşün ve bana biraz zaman tanı. Uyumaya ihtiyacım var. Hem de her şeyden çok.

—Grindle öldüyse, hortlamaz. Haydi toz ol. Uyanınca da beni ara. Elimden geldiğince sana zaman tanıyacağım.

—Sağol dostum.

—Ha! Mayk...

—Ne?

—Suratını doktora göster.

—Kafamı atıp, yerine yenisini alacağım, diye dalga geçtim.

Pat ciddi bir tavırla.

—Yapamayacağın şeyleri söyleme, dedi.

X. BÖLÜM

Bu kez kapımın önünde hoş geldin demeye gelen büyük bir kalabalık vardı. Herkes beni görmek istiyordu. Bing Crosby kadar meşhurdum. Adeta benden imza alabilmek için kavga etmelerini bekliyordum.

Ayak sesimi tanıyan kapıcının karısı beni görünce yüzünü astı. Kapıcı da kilidimi kurcalamayı bırakıp kalabalığı yararak yanıma geldi. O da şaşırıp kalmıştı. Sırıtarak en öne gelen Marsha'nın gülümsemesi de dudaklarında donup kaldı.

—Mayk!

—Merhaba, Marsha.

—Oh! Mayk, başına bir şey geldiğini biliyordum.

Parmakları yanağımda dolaşırken ellerinin titrediğini hissettim.

—Mayk... Ne...

—Sana anlatırım... Bu kalabalık da neyin nesi?

—Mayk, hem dün gece hem de bugün seni sürekli aradım... Geçen seferki gibi evinde... Başına bir şey geldiğini sandım. Oh! Mayk...

—Önemli değil, Marsha. Kısa sürede geçer.

—Ben... geldim ve cevap vermedin. Kapıcıya başına bir şey gelmiş olabileceğini söyledim ve... kapını açmaya çalışıyordu... Ah! Mayk, çok korktum...

Kapıcı kurumuş dudağını yalayarak onayladı. Komşularım bana son kez baktıktan sonra inlerine doğru yollandılar.

Şişmanlığını hiçbir korsenin gizleyemeyeceği kapıcı:

—Hepimizi çok korkuttunuz, Bay Hammer. Öldüğünüzü falan sandık, diye açıklamada bulundu.

—Fazla da yanılmamışsınız... Beni düşündüğünüz için teşekkürler. Şimdi rahat bırakırsanız dinlenmek istiyorum. Kendimi iyi hissetmiyorum.

—...Bir şey var mı?

—Hayır, teşekkürler.

Cebimden anahtarı çıkartıp kapıyı açtım. İçeri girmeden bir süre duvara yaslanmam gerekti. Marsha koluma girip beni koltuğuma götürdü. Oturup kafamı yasladım. Gün uzun sürmüştü. İnsan böyle günlere tahammül edemiyor ve zar zor ayakta kalabiliyordu. Marsha ayakkabılarımı çıkarırken sessizce ağlıyordu. Acı her an biraz daha derinlere tesir ediyor, gittikçe artıyordu. Kapı çalındığında Marsha kravatımı çıkarmış gömleğimin düğmelerini çözüyordu. Kapının açıldığını ve bir fısıldaşma olduğunu duydum. Tam o anda bir veletin tiz sesi...

—Mayk... Bir eczacı bayan...

Diğer ses:

—Kapıcı çıkıp size bakmamı istedi, dedi.

—Teşekkür ederim, her şey yolunda...

—Ben öyle sanmıyorum.

Ses aniden uzmanmış gibi çıkmaya başladı.

—Çocukla alakadar olur musunuz? Rica ederim. Teşekkürler.

Koluma girdi.

—Yatmanız daha iyi olur...

Tartışmaya girmedim. Marsha divanın üstünde çocukla oynuyordu. Odama geçtim. Eczacı beni hemen yatırdı. Tentürdiyotun acısıyla kendime geldiğimde, Marsha'ya bir doktor çağırmak gerektiğini söylüyordu. Lafını bitirir bitirmez yanımda bitiverdi ve beni mıncıklamaya başladı. Sonra geldiği gibi gitti ve iki kadının ben ayılıncaya kadar burada kalmayı kararlaştırdıklarını duydum. Velet nedenini bilmediğim bir şeyden sevinçle haykırdı, bu da zaten duyduğum son şey oldu.

Sonra arasıra hayal gördüm. Decker ve oğlunu. Decker ile konuşan Hooker'ı. İstediklerini söylemezse Mel Hooker'a adamlarını saldırtmaya hazır olan Kurbağa

Link'i onu dinlerken. Fallon'a ait olduğunu sandığım bir cesedin yanında Ed Teen ve Lou'yu Link'in marifetlerini seyrederken. Pat... Marsha... Ellen... Savcı... Tanınmış birçok güzel kadını görüyordum.

Daha sonra yüzü hiç de tanıdık olmayan bir kadın, daha doğrusu yüzü olmayan bir kadın, onu yakalamaya uğraşıyor, ama bir türlü yakalayamıyordum, bu durumda olan tek kişi de ben değildim. Teen, Link ve Grindle de onu kovalıyor, ama bir türlü yakalayamıyorlardı...

—Mayk, uyan!

Sağlam gözümü açtım, diğeri de kendiliğinden yarım açıldı.

—Marsha sen misin?

—Kendi kendine konuşup çırpınıyordun, Mayk. Uyandın mı?

Yorgun bir hali vardı. Eczacı da öyle görünüyordu, ama velet dinçti.

—Uyandım, diye mırıldanıp güneşliği indirmelerini işaret ettim.

—Çok mu uyudum?

—Dün bütün gün, gece ve bugünün büyük bir bölümünde.

Yanaklarımı elledim. Şişler inmiş gibiydi.

—Saat kaç?

—Dört buçuk Mayk... Yüzbaşı Chambers telefonda... Konuşabilecek misin?

—Tabii. Söyle beklesin. Geliyorum.

Her morartıya ya da yaraya raslayışımda küfrederek pantolonumu geçirdim. Vücudum tentürdiyot ve sargı beziyle kaplıydı, ama artık inleme ihtiyacı duymadan hareket edebiliyordum.

—Alo!

—Mayk, sen misin? Deli misin nesin? Beni aramanı söylemiştim...

—Öf! Tamam. Daha yeni uyandım.

—Savcı Grindle'i buldu.

—Tamam!

—Seni görmek istiyor.

—Bu kez neyle suçluyor beni? Cinayet mi?

—Hiçbir şeyle. Seni güvence altına aldım. Ama Ed Teen'i istiyor ve senin hâlâ onun peşinde olduğunu sanıyor.

—Başka ne kaldı...

—Öf! Kendini onun yerine koy. Bu iş için makamını tehlikeye attı.

—Bana ne! Bildiklerimi ona söyledim. Daha ne istiyor? Tepside Ed Teen'in kellesini mi?

—Aptallaşma, Mayk! Onu sanık sandalyesinde canlı olarak istiyor. Halkın gözüne girmesi için bu şart.

—Sağır adama ne oldu?

—Bildiği tek şey merkez garındaki bir umumi telefonun numarasıymış. Her saat başı telefon etmezse bir terslik var demekmiş. Numarayı araştırdık tabii ki, oraya gidince de çevrede kimseyi bulamadık. Sağır tüyoları yerine ulaştıran bir adam aracılığıyla çalışıyormuş. İkisi de aynı şekilde paralarını alıyorlarmış. Her ay başı posta havalesiyle yani.

—Ed gülmekten katılıyordur.

—O kadar olmasa bile, güldüğü muhakkak. Meşhur gece için gösterdiği sebebi doğruladık, mükemmeldi. Her ikimiz de bunun tamamen yalan olduğunu biliyoruz, ama sıkıysa jüriyi buna inandır! Teen'e göre bu olay son derece komik; bütün gece arkadaş grubuyla kâğıt oynamış...

—Tabii, klasik numara. Işık altında uzun bir süre sorgulanırsa gerçeği söyler.

—Bu kez de onu ışıkların altına yollayamayacağız Mayk.

—Belki de yapacak başka bir şey vardır.

—O bile yok, Mayk. Avukatları bir an olsun onu gözden kaçırmıyorlar, hepsi de bir grup özel dedektif tarafından korunuyorlar. Bir şey yapmaya kalkma, yoksa seni temizlerler.

—Öyleyse savcı benden ne istiyor?

—Mayk... Benimle aranda gizli saklı yok değil mi?

—Benim bildiğim her şeyi sen de biliyorsun, Pat. Niçin?

—Savcının beni birçok şeyi söylememekle suçlamasından korkuyorum... Bu yüzden fırsat bulur bulmaz Ellen'a telefon et. Seninle konuşmak istiyor.

—Şimdi orada mı?

—Hayır. Yeni gitti. Sana söyleyeceğim bir şey daha var. Muhallebi çocuğu geri döndü.

—Marvin Holmes mu?

—Ta kendisi! Gümrük bize haber verdi, ama enselememiz için çok geçti. Gizlenirken en iyisini yapmış, yanında yabancı bir sarışın olduğunu öğrendik.

—Hâlâ içinde korku mu var?

—Görünüşe bakılırsa öyle. Bugün onu bulabileceğimizi umuyorum. Uzun süre farkedilmeden kalamayacak kadar tanınmış bir insan. Dinle Mayk, beni biraz sonra ara. Burası tımarhaneye döndü. Her an tepemde savcının adamları var.

Telefonu kapadı. Ne yaman adam şu Pat! Beni hiç yalnız bırakmadı.

Divanın kenarına oturmuş olan Marsha çenesi koparcasına esnedi.

—Haydi yavrum, gitmemiz gerek.

—Kötü bir şey mi var?

— Şu anda benimle konuşmak isteyen bazı insanları istemiyorum o kadar. Kimsenin rahatsız etmeyeceğine emin olduğum ve rahatça düşünebileceğim bir yere gitmem lazım.

—Benim eve gidelim, Mayk. Seni rahatsız etmem. Şu anda tek istediğim yatıp uyumak... uyumak...

—Peki! Giyiniyorum.

Tekrar odama dönüp giyindim. Birisi kapıya vurdu.

—Girin, dedim.

Elinden tuttuğu çocukla birlikte eczacı içeriye girdi. Veletin rahat duracağı varsa bile iskemlenin arkasında asılı duran tabancayı gördükten sonra imkânsızdı bu. Kadın onu yakalayana kadar kılıfı kapmıştı zaten.

—Keşke yalnız oyuncakları bu kadar sevse! diye kadın içini çekti.

—Büyüyünce belki aynasız olur, dedim.

Bana kınayarak baktı.

—Tanrı korusun!

Bir an durakladı.

—Bayan Lee gideceğinizi söyledi, doğru mu?

—Doğru.

—Belki bana bir yardımda bulunabilirsiniz.

—Zevkle.

—Evimi boyatıyorum. Çocukla burada kalmamın sizce bir sakıncası var mı?

—Katiyen, şayet birisi telefonla ararsa burada olmadığımı ve ne zaman döneceğimi de bilmediğini söylersin.

—Z... ziyaretçi beklemiyorsunuz değil mi?

Sesi titriyordu.

Gülmekten kırılıyordum, kafa salladım.

—En azından, o türden değil.

Rahat bir nefes alıp veleti salona götürdü. Silahımı kolumun altına yerleştirip üstüme bir ceket çektikten sonra dün gece giydiğim takım elbiseye bir göz attım. Örücüye vermek gerekiyordu. Ceplerini komodinin üzerine boşaltıp elbiseyi katladım ve daha önce veletin pılı pırtısını attığım çöpe koydum.

Marsha beni salonda bekliyordu. Kızarmış gözkapaklarını kalın bir rimel tabakasının altına gizlemeye çalışmıştı. Eczacıyla veletten müsaade isteyip aşağı indik ve külüstüre atladık. Hemen uyuyuverdi. Evinin önüne gelince onu uyandırmakta epey zorluk çektim.

Onu sarsıp çimdiklemeye uğraştım. Nafile. Dudağından öptüm.

Bu numara söktü. Sırıtıp gözlerini açtı.

—Geldik. Kalk arkadaş, dedim.

—Oh! Sen miydin?

—Benim yerime o bıyıklı hizmetçiyi mi tercih ederdin?

Burnunu kırıştırarak güldü.

—Ha! Bu yüzden mi itiraz etmedin? Bir de refakatçi mi

bekliyordun? Üzgünüm, Mayk, ama yalnız olacağız. Hizmetçim artık gelmiyor...

Çenesinden bir makas aldım ve külüstürden inmesine yardım ettim. Asansörcü yüzümü görünce donup kaldı, işte bu yüzden de kapıları kapatıp kabini hareket ettirmeden önce hangi kata çıkacağımızı iki kez tekrarlamak zorunda kaldım. Ah! Bir de beni dün görseydi!

Yukarda, her şeyden çok uzaktaydık! Güneş perdeleri geçip salonun içine kadar ulaşıyordu. Marsha beni büyük bir koltuğa oturttu ve kayboldu. Daha sonra bir kadının mutfakta yapabileceği en güzel gürültüleri duydum. Kısa bir süre sonra ise, taze kahve ile kızaran domuz pastırmasının nefis kokusu odayı sarıverdi. İşte o zaman çok uzun bir süredir bir şey yemediğimi farkettim ve ağzım sulandı.

Daha fazla bekleyemeden yardımına koştum.

—Çok mu açsın?

—Kurt gibi açım.

—Ben de. Senin evde birkaç bayat büsküvi yedim. O zamandan beri de ağzıma bir lokma sokmadım.

Tabaklarımızı boşaltana kadar ikimiz de tek kelime etmedik. Marsha ortama uygun bir müzik bulmak için radyoyu açarken bir sigara yaktım. Eğer birkaç dakika sonra haberleri vermek için konseri kesmeselerdi, her şey çok daha iyi olacaktı. Mahalli radyolardan biriydi. Sunucu parlak bir girişten sonra haberleri vermeye başladı.

—...Bir dönem daha kapanıyor. Long İsland'ın İslip bölgesi yakınlarında gizli bir evde ölü bulunan kişi emniyet teşkilatı, basın ve dolandırıcılar arasında Lou Grindle adıyla tanınıyordu. Adamlarından birinin cesedi gene aynı evde bulundu. Evde silahlı çatışma olduğuna dair ipuçları ele geçti. Balistik uzmanlarına göre adam Grindle'in silahından çıkan bir mermiyle vurulmuş. Olay yerindeki muhabirimize göre ev Grindle ve adamlarınca sorgulama ve bazı cinayetleri işlemek amacıyla kullanılmış olabilir. Polis ise herhangi bir açıklama yapmaktan kaçındı. Savcı da soruşturma sonucunu ters yönde etkile-

yeceği için bu konuda bir şey söylemiyor. Ancak güvenilir kaynaklara göre uzmanlar her şeyin nasıl olup bittiğini biliyorlarmış... İçki yasağından beri Lou Grindle...

Elimi uzatıp istasyonu değiştirdim. Yorumu yapan adamın son sözlerinden sonra salonu egzotik bir rumba kapladı. Ama Marsha dinlemiyordu...

—Mayk! Sen mi?..

Gülmekten kendimi alıkoyamadım.

—Beni vuracaklardı. Önce bir güzel hırpaladılar, sonra da uzun bir yolculuğa çıkardılar... Ama kazanan ben oldum.

—Ulu Tanrım! Mayk...

—Yavrum, bir daha olmaz.

—Ama... Neden Mayk?

—Ah, ben de bir bilebilsem...

İskemlesinde otururken durmadan titriyordu.

—Bütün bunlar... Bu başarısız soygun yüzünden mi?

—Evet, Marsha. Her şey başarısız bir soygun için! Senin gibi benim suratımı da dağıttılar. Decker arkasında bir yumurcak bırakıp öteki dünyayı boyladı. Dolandırıcı krallarından biri, onun iki adamı, Arnold Basil, Kurbağa Link, kiralık iki özel dedektif, Mel Hooker... Hepsi de öldü. Eğer böyle devam ederse yakında bu olaya karışanlar arasında canlı kalan olmayacak!

—Mayk, ya bir daha... denerlerse?

—Beni temizlemeyi mi? Onlara bu imkânı tanımayacağım. Eğer birisi öldürülecekse onu vuran ben olacağım... Telefon edebilir miyim?

Kabul etti. Ayağa kalktım. Marvin Holmes'un numarasını çevirdim. Telefon açıldığı sırada kapı vuruldu. Marsha heyecanla bileğimi tuttu, bir an tereddüt etti. 11.25'liğimi çıkarıp horozu açtım ve ona uzattım. Sonra herifin kulak zarını patlatırcasına "Alo! Alo!" diye bağırdım.

Marsha elinde silah kapıyı açtı. Bir süre şaşkınlıktan donakaldı sonra gülmeye başladı. O tarafa döndüğümde Alman şiveli kapıcının sesi dikkatimi çekti.

—Bay Holmes, orada mı? dedim.

—Yine polisseniz size buraya gelmediğini söyleyebilirim. Bay Holmes bana ne zaman geleceğini bildirmedi, ama gelir gelmez mesajınızı ona ileteceğim.

Adamla aynı anda telefonu kapadım. Sinirli sinirli gülen Marsha'ya yaklaştım. Kolu askıda olan adam tabancayı almaya bakarken bir taraftan da onu sakinleştirmeye uğraşıyordu. Önce 11.25'liğimi alıp yerine koydum, sonra da gülme krizi geçene kadar Marsha'yı sarstım.

—Ben... Üzgünüm Mayk... Zannettim ki...

—Geçti, Marsha... diye adam içini çekti.

—Girin, girin Jerry.

Kapıyı kapadı.

—Bay Hammer size... Jerry O'Neill'ı tanıştırayım...

Jerry:

—Memnun oldum, diye mırıldandı, ama elimi sıkmak için hiçbir çaba harcamadı. Beni sevmiyordu. Sebebini anlamak da zor değildi.

—Mayk, bir şey içmek istiyorum... Jerry, sen de bizimle kadeh kaldırırsın.

—Hayır, teşekkür ederim. Gitmem gerek. Benim...

Marsha'ya kıskanarak baktı.

—Bu gece bir sözüm var.

Düş kırıklığına uğramıştı.

Marsha:

—Ne güzel. Bana bir şey mi söyleyecektin? diye sordu.

—Evet!

Bana tiksinerek baktı.

—Seni göremeyince hepimiz merak ettik... Birçok kez telefon açtık ama... Gelmemi istemedilerse de ben her şeyin yolunda olup olmadığını görmek için geldim... İlk gelişimde evde kimse yoktu.

—Oh! Üzgünüm, ama bütün gün Bay Hammer'in yanındaydım Jerry.

—Anlıyorum.

—Söyle, merak etmesinler.

XI. BÖLÜM

Kafamı kurcalayan o küçük ayrıntıyı düşünürken uykumun gelmesini bekleyebileceğimi sanmıştım. Onu bulmak için sinirden bir şeyler kırıp dökme raddesine gelene kadar kafa patlattım.

Yapacak hiçbir şey yoktu. Olaylar akıp giderken bir koltukta yan gelip yatmak benim harcım değildi. Yeterince yalnız kalmıştım. Belki sonra tekrar böyle bir şey isteyebilirdim, ama şimdi pineklemenin sırası değildi.

Sessizce Marsha'nın dairesinden çıktım. Asansöre binip görevliyi korkutmaktansa merdivenden inmeyi tercih ettim. Külüstüre atladım. Pencereyi açınca gecenin serinliği aklımı başıma getirdi. Pat, Ellen'ın benimle konuşmak istediğini söylemişti. Yapılacak ilk iş, bana söyleyeceğinin ne olduğunu öğrenmekti.

Onu sabahlığına sarınmış buldum. Her zamankinden daha çekiciydi.

Şaşkın şaşkın:

—Mayk... Seni beklemiyordum, dedi.

—Beni gördüğüne memnun olmadın mı?

Gökkuşağının her rengine bürünebilen gözleri buğulandı ve iki damla gözyaşı aktı.

—Gir, Mayk.

Neler olduğunu anlamıyordum. Beni salona götürüp yer gösterdi. Oturdum. Karşıma, ama oldukça uzağa oturdu. Bana bakmaktan kaçınıyordu.

—Ellen... Neler oluyor?

—Bundan bahsetmeyelim, Mayk.

—Dinle bir dakika... Pat'a benimle konuşmak istediğini söyledin, doğru mu?

—Evet. Ama yalvarırım bir şey söyleme.

Hiçbir şey anlamamama rağmen üstelemedim.

Kalkıp radyonun üstünden bir şey aldı ve bana uzattı. Bu resmi bir dosyaydı. Ama uzun süredir Emniyet Müdürlüğü'nün arşivlerinde durduğu belliydi. Kabı sararmıştı. Toz içindeki sayfaları ise tutanın elinde kalıyordu. Ellen gelip karşıma oturdu.

—Bu Kurbağa Link'in eski dosyası. Arşivdeki onca kâğıt arasından buldum onu.

—Ellen... Savcı bu dosyayı aldığını biliyor mu?

—Hayır.

—Ellen...

—Sana gerekli olan bu mu? İyi bak.

Sesi çok soğuktu.

Dosyayı açtım. Üst yarısı elimde kaldı. Bana gerekli olan buydu. Link eskiden fotoğrafçıydı. Görünüşe bakılırsa mükemmel bir fotoğrafçı. Zamanının profesyonel aktrisleri reklam resimlerini ona çektirirlermiş. Eski Savcı Roberts'ın gözünden hiçbir şey kaçmamış. Notlarının yardımıyla gerçek hikâyeyi çaktım.

Charlie Fallon aktris resimlerine çok düşkün bir koleksiyoncuymuş. Aktris kendisine tanıştırılmış ve fotoğraf da onun için imzalanmışsa iyi para veriyormuş. İşte bu yüzden de Kurbağa Link ile ilişkisi varmış.

Ancak Fallon'un ölümünden sonra polis kayıtlarında Link'in adı geçmeye başladı. O andan sonra da fotoğrafla uğraşmadı. Link stüdyosunu kapattı. Ed Teen ile olan ilişkisi sayesinde her geçen gün biraz daha güçlenerek New York'un en büyük bahis yazmanı oldu. Ancak diğerleri gibi o da şefine mesleğinden dolayı haraç veriyordu. İşte Charlie Fallon'un ölümünden sonraki yükselişinin kanıtı.

Dosyada daha bir sürü şey vardı, ama gerisi beni ilgilendirmiyordu. Sehpaya sert bir hareketle fırlatıp Ellen'e baktım.

—Bunlar... bir şeyi açıklıyor mu? diye sordu.

—Bir şeyi. Kurbağa Link ile Charlie Fallon'un arasın-

daki yakınlığı. Gerisini, henüz bilmiyorum.

—Daha fazlasını mı ümit ediyordun?

—Bilmem. Belki. Ama gerçek olan bir şey varsa, o da elinden geleni yaptığındır, Ellen. Bunları geri götürmen lüzumsuz. Link öldü, savcı da hâlâ bunların varlığından haberdar olmadığı için aramaz.

Sürekli bana bakıyordu. Yüzünde duygudan eser yoktu.

—Gitsem iyi olacak, dedim.

Kalmam ya da beni kapıya kadar geçirmek için hiçbir girişimde bulunmadı. Ayağa kalktım ve önünde durdum.

—Haydi, Teksaslı kız canını sıkan ne? Senden bir şey yapmanı istedim. Başın belaya girdi, anladık! Ama seni kurtardım!

—Mayk, önemli olan bu değil!

Yüzüme bakmaya korkuyordu.

—Sen cesur, bir kızsın. New York'ta bile doğmuş olsa, Teksaslı adamları seversin. Ne yapmamı istiyorsun? Ata binmeyi mi öğreneyim?

Gözlerini kaldırdı. Gözleri artık buğulu değildi, masmavi olmuştu. Hüzünlü bir mavi.

—Sen de Teksaslı bir erkeksin, Mayk. Her zaman sahip olmayı düşündüğüm halde, hiçbir zaman olamayacağım türlü bir erkek. Çünkü senin gibiler uzun süre aynı yerde kalamazlar. Ya kavga ararlar, ya kavgaya neden olurlar ya da vurulurlar. Böyle bir erkek istemekle hata etmişim. Çok fazla roman okudum ve yaşlı Teksaslı adamların hikâyelerini dinledim. Sevdiğin kişi hoşlanıyor diye her an onun vurulma tehlikesiyle burun buruna olduğunu bilerek yaşamak hiç de hoş değil. Hayır, Mayk. Tam istediğim kişisin. Hayatta olduğun sürece seninle yaşamak heyecanlı olabilir, ama öldükten sonra seni tanımış olmak hiç de kolay değil. Artık Teksaslı erkeklerden ürküyorum. Seni unutacağım ve artık hayal kurmayacağım. Yanında normal, belki de sıkıcı bir hayat süreceğim, ama geceleri vurulma korkusu olmadan çıkabileceğim kendi halinde birisine rastlamayı bekleyeceğim.

Gülmek istedim. Ona baktım duvarın dibinde oturuyordu:

—Evet, Ellen. Teksaslı bir adamla yaşamanın ne demek olduğunu hiç öğrenemeyeceğin için üzüleceksin.

Aniden yüzündeki acı ve kızgınlık geçti.

—Hayır, çünkü bunu hemen öğreneceğim...

—Şafakta birbirimizden ayrıldık. Bana:

—Güle güle Teksaslı adam, dedi.

Hızla uzaklaşmasını seyredip içimden teşekkür ettim. Artık rüyamdaki yüzü olmayan kadının kim olduğunu biliyordum.

■

* *

Rehberden Mapuah'ın adresini buldum. Bu, tam Cookie'ye layık türden bir oteldi. Tek kural ödemelerin zamanında yapılmasıydı. Gerisi kimseyi ilgilendirmiyordu. Danışmanın tezgâhı arkasında oturan kel görevliden işe başladım.

—Cookie Harkin, lütfen.

—309.

Kafasını kaldırıp bakmadığı gibi yukarı haber de vermedi: Tek yenilik otomatik asansördü. Bunun sebebi de asansörcü bulamamış olmalarıydı.

Cookie'nin odası en iyilerinden biriydi. Üçüncü katın güneydoğu köşesinde, sokaktan gürültünün gelemeyeceği uzaklıkta, bahçeye bakan bir odaydı.

Kapıyı iki kere vurdum. Odadan yatak yaylarının gıcırtısı duyuluyordu. Cookie böğürmeye başladı.

—Ne var?

—Ben Mayk, Cookie. Çık yataktan.

—Tamam! Bir dakika!

Anahtar kilitte döndü. Cookie kapıyı açtı. Üstünde yalnız pijamasının üstü vardı. Gözlerini ovuşturuyordu.

—Uyumak için garip bir saat, dedim.

—Geç yattım da...

Her iki yastıkta kafa izleri vardı. Bitişik odaya açılan kapı da kapalıydı.

— Tabii, sana inanmak isterim. Burada konuşulanları duyar mı?

Aniden uyandı.

— Hayır. Bana söyleyeceğin önemli bir şey mi var, Mayk?

— Ne söylememi isterdin?

— Gazeteleri okudum, aptal değilim. Mayk, İslip'te olanları biliyorum. Bana ayrıntıları söyle, büyük bir bomba patlatayım.

Oturdum ve sigara yaktım.

— Cookie sana bir değiş tokuş öneriyorum.

— Hey! Bir saniye, Mayk...

— Endişelenme. Bu kez işin içinde katiller yok. Bana yardım ederen, sana olan biteni anlatırım. A'dan Z'ye kadar.

— Anlaştık! Dinliyorum.

Ona en ufak bir ayrıntıyı bile unutmadan tüm hikâyeyi anlattım. Daha son sözümü söylemeye fırsat bırakmadan telefona sarıldı. Olay Harry Bailen ile şahsen konuşulacak kadar önemliydi. Aynasızları işletmemesini öğütledim. Dikkatli davranırsa olayın devamını da anlatacağımı söyledim. Önerimi kabul ettiğini işaret etti, sesi heyecandan titriyordu.

Telefonu kapattı. Ellerini ovuştururken ağzı kulaklarına varıyordu. Konuşamayacak gibiydi.

— Ne istiyorsan sorabilirsin Mayk, sana yardım edeceğim.

—Fallon'un ölümünü hatırlıyor musun?

— Yanılmıyorsam Broadway'deki bir tiyatroda kalp krizinden öldü.

— Evet.

— Zamanını en berbatından en iyisine kadar sinema ve tiyatrolarda geçirirdi.

— Öldüğü zaman evliydi ya da bir kadınla birlikte yaşıyordu değil mi? Kimdi bu?

— Bakalım...

Daha rahat düşünmek için yatağına uzandı.

— Evli değildi. Ama ev işlerini de gören bir sevgilisi vardı.

— Kimdi?

— Üzerinden on yıl geçti. Kadınları çok severdi.

— Eğer bu kadınla birlikte yaşadıysa bir özelliği olması lazım.

Gözleri parladı.

— Onu mu istiyorsun?

— Doğru bildin.

— Ne zaman?

— En kısa zamanda.

— Şüpheliyim. O tip bir kız değildir.

Cookie göz kırptı ve yüzünü buruşturdu.

— Gerekirse para vereyim mi?

— Ver. Sana öderim. Ne kadar gerekirse harca.

Kalktım ve bir kibrit kutusunun üstüne telefon numarası karaladım.

— Telefonunu bekleyeceğim. İstediğin zaman buradan arayabilirsin. Eğer birisi patronunun basacağı bu hikâye hakkında soru sorarsa bunun bir söylenti olduğunu söyle. Beni sorarsa uzun süredir görmedin, tamam mı?

— Tamam! Mayk. Bana güven.

Ben ayrılırken giyinmeye başladı. Fallon'un eski dostu New York'ta ise onu bulurdu, bundan eminim. Bu altı üstü birkaç saatlik işti onun için.

Marsha'ya gittim. Hâlâ uyuyordu. Bir içki alıp bekledim. Artık rahattım, çünkü hesabıma çalışan birisi vardı. Pat'a telefon etmek istedim, ama bulamadım. Şimdi daha iyiydim. Bir yandan çok kısık sesle çalan radyoyu dinliyordum, bir yandan da tavana doğru yükselen sigaranın dumanlarına bakıyordum.

Saat sekize çeyrek kala yatak odasının kapısını açtım ve ışığı yaktım. Üzerindeki örtüleri atmıştı ve uykusunda gülüyordu. Onu öpünce uyandı. Rüyasında kime sırıttığını anladım.

— Yavrum hep bana söylersin, ama sen de yirmi dört

saattir uyuyorsun.

— Hayır, Mayk. Bu imkânsız.

— Ama öyle. Saat neredeyse akşamın sekizi.

— Öğleden sonra tiyatroya gitmem gerekiyordu. Kimbilir ne düşünmüşlerdir?

Ellerini boynumda kenetledi. Dudaklarını uzattı.

Ama nazikçe onu ittim. Onun da Ellen gibi korkup korkmadığını görmek istiyordum. Sanki düşündüklerimi anlamış gibi sırıttı. Bakışlarında korkudan hiç eser yoktu. Hiç.

— Ayağa kalk, dedim.

Duş alıp giyinene kadar ben sandviçleri hazırlamıştım. Sonra güneşin batışını seyrederek birer lokma atıştırdık.

Ona beş kala yağmur başladı.

İçimden bir ses yağmurla başlayan bu koşuşturmanın bu gece yine yağmurda sona ereceğini söylüyordu. Bitişe varmadan hiçbir şekilde durmayacak ölümüne bir koşuşturma.

Büyük darbe! Decker'ın aradığı buydu.

Buldu, ama onun kurbanı oldu.

Onu yedi geçe, Cookie beni aradı.

— Alo!

— Alo! Mayk, sen misin?

Ağzını ahizeye yapıştırmıştı.

— Dinliyorum.

— Onu buldum. Adı Georgia Lucas, şu ara Dolly Smith takma adıyla şarkı söylüyor.

— Evet. Başka?

— Mayk... Peşinde başka birisi var. Bugün birçok kez de bana fark attı. Bu hoşuma gitmiyor. Yerini buldular.

Farkında olmadan bütün cinlerim tepeme üşüştü. Boğuk bir sesle cevap verdim:

— Kim Cookie? Onu arayan kim?

— Bilmiyorum. Eğer onu istiyorsan acele etmelisin.

— Nerede o?

— Yedi, sekiz metre ötemde. Saçlarına uygun kırmızı beyaz bir elbise giymiş. Karakol şarkısı söylüyor.

— Tanrım, orası neresi?

— Greenwich Kasabası. "Chez Harvey" adında küçük bir kulüp.

— Tamam, biliyorum.

— İyi! Gösteri on dakika sonra bitiyor. Bir saat sonra ise tekrar başlıyor. Arada sigara satıyor. Etrafımda hoşuma gitmeyen tipler var, Mayk. Becerebilirsem, onunla soyunma odasında konuşurum. Bir şey daha, salona yalnız girmen doğru olmaz, onun için Tolly'yi çağırman daha iyi.

— Tolly'yi rahat bırak. Yalnız olmayacağım. Onu gözden kaçırma.

Telefonu kapatırken suratımı düşünüyordum. Çünkü o rüyalarımdaki yüzü olmayan kadındı. Her şeyi o cevaplayacaktı.

Marsha karanlıkta:

— Mayk... diye fısıldadı.

— Marsha, mantonu giy. Çıkmamız gerekiyor.

Tartışmaya girmeme inceliğini gösterdi. Biraz sonra benim külüstüre atlamıştık bile. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında ilerliyorduk. Silecekler akıp giden zamana eşlik ediyordu.

Fırtına sinirleri bozuyordu. Doğu yakasındaki bu berbat yerde, saçlarını kızıla boyamış bir kadın belki de kendini istemeyen bir herife sürtünüyordu. Belki barmen kavgacı bir sarhoşu dövüyordu.

Belki de birisi ölmek üzereydi.

— Çok sessizsin, Mayk.

—Biliyorum. Buna çok benzeyen bir geceyi düşünüyordum.

— Nereye gidiyoruz?

Cevap vermedim.

— Fallon!.. Her şeyde onun adından bahsediliyordu. Hem Decker öldüğünde hem de Grindle öldüğünde ondan söz edilmişti. Göreceğimiz kadın Fallon ölünce ortadan kayboldu. Bize böyle ani kayboluşunun nedenini ve Kurbağa Link'in her geçen gün daha önemli bir adam olması-

nın püf noktasını anlatacak. Bütün bunları öğrenince Decker'ın ölmeden evvel işlerini niye düzenlediğini, Kurbağa Link'in evindeki önemli şeyin ne olduğunu ve gerçekte aradığımın Link mi yoksa varlığını bile bilmediğim başka birisi mi olduğunu anlayacaktım...

Dişlerimi sıkmaya başladım. Marsha elini elime koydu.

Sakinleştirici bir sesle:

— Biraz sonra her şeyi öğreneceğiz, dedi.

Arabayı park ettim. Yağmurluğumu başımızın üstüne örttük ve "Chez Hervey"in kapısına doğru koştuk.

Kapıcı berbat bir hava olduğunu söyledi. Ben de aynı fikirde olduğumu belirttim. Vestiyerdeki kız da aynı şeyi tekrarladı, ben yine onayladım. Masaya oturunca Cookie havadan sudan bahsetmedi. Artık ne o, ne de yanındaki sarışın gülüyordu. Kadın en adi sokak orospularına benziyordu.

Onları tanıştırdım. Cookie kaşlarını çatmıştı. Ona rahatça konuşabileceğini söyledim. Ama lafa giren sarışın oldu.

— Makyajıma bakmayın... Bazen bu kılığa girmek işime yarıyor. Başından eri ben de Cookie'nin araştırdığı işin üstündeyim.

— Arlène Harry'nin sekreterlerinden biridir. İz sürmede üstüne yoktur. Gloria'yı keşfeden o oldu, diye Cookie açıklama yaptı.

— Nerede o, Cookie?

— Şüphesiz üstünü değiştiriyordur. Birkaç dakika sonra gösteri başlayacak.

Sarışın elinde tuttuğu kâğıdı açtı.

— Georgia... takma adı Dolly... kırk sekiz yaşında. Fallon'un eski metresi. Uzun yıllar önce güzeldi ve iyi bir şarkıcıydı, ama zaman her şeyi değiştirdi. Fallon'un ölümünden sonra bir işten bir işe geçti, sonunda orospuluğa başladı. İzini genelevleri dolaşan bir herifin verdiği bilgilerle bulduk. Savaştan sonra altı ay dükkân soyma suçundan hapse girmiş. Çıktıktan on beş gün sonra bir eve

girmiş ve tekrar yakalanmış. Bu kez iki yıl hapis yatmış. Daha sonra yeniden eve dönmüş, bu kez anlaşmaya uyabilmiş. Bir aydır da burada.

— Bütün bunları onu görmeden mi öğrendin?

Sarışın başını salladı.

— Onunla konuşmaya çalıştığını umarım, Cookie?

— Düşündüm. Ama fikrimi değiştirdim.

Bakışıyla salonun dibinde oturmuş dört adamla konuşan Ed Teen'i işaret etti. Adamlardan ikisi avukattı. Diğer ikisi suratsız heriflerdi.

Bardağımdaki içkinin birazı masaya döküldü.

Cookie:

— Zannedersem bu işte katillerin olmadığını söylemiştin, diye homurdadı.

— Ben de fikrimi değiştirdim.

— Dinle, Mayk... istemiyorum.

— Ne diyorsam onu yap Cookie.

Kalktım.

—Seninle geleyim, Mayk, dedi Marsha.

Kafamı salladım.

— İmkânsız, küçüğüm. Bu benim işim. Başına yeterince iş açtın.

Ona doğru eğilip öptüm. Gözleri yaşlanmıştı.

— Lütfen, Mayk. Sana bir şey... olmasını... istemiyorum. En azından polisi bekle.

— Bana hiçbir şey olmayacak. Evine git ve hiçbir şey düşünme.

— Sen... sen de gelecek misin Mayk?

—Tabii! Merak etme.

Allak bullak olmuş yüzünü görmemek için arkamı döndüm ve 11.25'liğimin kılıfından rahat çıkıp çıkmadığını kontrol ettim.

Çok loştu ve hiçbir şey gözükmüyordu. Cookie'nin Marsha'yı bara doğru götürdüğünü farkettim. Sarışın çoktan gitmişti.

XII. BÖLÜM

Koridoru tek bir ampul aydınlatıyordu. Sağ tarafta, numaralarına hazırlanan kadınların bulunduğu odalar vardı. Kapılardan birinin arkasında, elbiselerin açıklığından yakınan bir erkek sesi duyuluyordu. Bir kadın sesi çenesini kapamasını söyledi. Tartışma tokat sesleriyle sona erdi... Üzerinde "Yönetmen" yazan madeni bir kapı buldum. Bir süre kulak kabarttım, sonra kapıyı vurdum. Boğuk bir ses kim olduğumu sordu. Yeniden vurdum.

Kapı aralandı. Ayağımı hemen kapının aralığına dayayarak:

—Korkma Georgia, bir dost, diye mırıldandım.

İsmini söylediğimi duyunca bacakları titreyerek korkuyla geriledi ve eski bir sandığa çökmek zorunda kaldı. Girdim ve kapıyı kapadım.

Korkusu uzun süreli olacak kadar yoğundu.

—Kim... siniz?

—Bir dost olduğumu söylemiştim.

Karşısındaki bir sandığa çöreklendim. Zaman kısıtlıydı. Kapı ise sağında görüş alanının içindeydi.

Georgia'ya:

—Ed Teen salonda, dedim.

Uzun süredir boyun eğmeğe karar vermiş olması gözlerindeki son korkuyu da sildi.

—Ondan korkuyorsun değil mi? diye sordum.

—Artık değil.

Gözyaşları rimelini akıtıyordu, ama her şeye rağmen gülümsemeye devam ediyordu. Hiçbir mutluluk izi taşımayan yorgun bir gülüş.

—Of! Tanrım!

Ellerini yüzüne kapadı.

Ona doğru eğilip kafasını yukarı kaldırdım.

—Georgia... Neler döndüğünü biliyor musun?

—Gazetelerde okudum.

—Şimdi beni iyi dinle. Her an aynasızlar gelebilir. Hiçbir zaman kabul etmesen bile onlar senin dostun! Kimse sana kötülük yapmayacak.

Ağzını açmadan kafasını sallayarak kabul etti.

—Bana Charlie Fallon ile ilgili her şeyi anlatmanı istiyorum. Fallon, Grindle, Ed Teen ve Kurbağa Link hakkında bütün bildiklerini anlat. Bunu yapabilirsin değil mi?

Bir sigara yakıp ona uzattım. Aldı ve ağzına götürmeden uzun uzun ona baktı.

—Charlie... onunla yaşıyordum. Ed ve Lou ile çalışırdı, ama şef oydu. Her şey Charlie'nin durumu bozulunca başladı. Kalp hastasıydı. Ed ve Lou sinirlenmişlerdi, çünkü bütün işi onlar yapıyordu. Charlie'den kurtulmanın yollarını aradılar. Ama o, onlardan daha kurnazdı. Neler tasarladıklarını öğrenmişti. Aynı dönemde savcı da örgütlerini dağıtmak için elinden ne geliyorsa yapıyordu. Bu yüzden de Charlie bir yolunu bulup onlara çekidüzen verdi. Kendisini öldürmelerinden korkuyordu... Ed ve Lou'yu suçlayıp doğrudan doğruya elektrikli sandalyeye yollayacak delilleri topladı ve Kurbağa Link'e götürerek resimlerini çektirdi. Link bütün bunları bir mikrofilme çekti. Aynı akşam bana bunları Charlie anlattı. Bütün bu olanlara o gece mutfakta güldük... Ayrıca bana bunları bir mektupla birleştirerek, başına bir şey gelirse savcıya yollaması için bir arkadaşına vereceğini söyledi. O gece bütün mektuplarını kapatıp mühürledi. Ama son bir mektup vardı ki, onu hiç bitiremedi. Biraz bekleyip Ed ve Lou'ya yaptıklarını anlatmayı düşünüyordu, ama planda olmayan bir şey oldu. Kurbağa Link örgüte girme fırsatını elde etmişti. Ed ve Lou'yu bulup Charlie'nin yaptıklarını anlattı. Lou hemen bana geldi. Tehdit etti. Korktum...

Samimi olmak gerekirse, benim hatam değildi... Reddedemedim. Söylediğini yapmasaydım beni vuracaktı! Charlie'yi şüpheleri çekmeden öldürmek istiyorlardı. Sık sık kriz geçirdiğini ve o zamanlarda kalp hapı yuttuğunu biliyorlardı. Her zaman cebinde taşıdığı ilaçları almamı istediler... Yemin ederim ki, yapacak başka bir şeyim yoktu. Beni zorladılar. Ertesi gün, tiyatroda Charlie kriz geçirdi ve öldü! Tanrım, böyle bir şeyi yapmak istemiyordum, ama canımı kurtarmamın tek yolu da buydu!

—İtler! Link belgelerin iki kopyasını çıkarıp birini kendine saklamıştır. Aksi halde onu çoktan temizlerlerdi. Tabii, Teen de onları evde bulduğumu sanıyor! diye homurdandım.

Ne dediğimi anlamamasına rağmen Georgia başını salladı.

—Fallon öldükten sonra ne oldu? Savcı ne yaptı? diye söze girdim.

—Hiç. Hiçbir şey olmadı!

Bu namussuzluk beynime bir bıçak gibi saplandı. Cevabı bulmuştum ve bunun doğruluğuna emin olmak için bir telefon etmem yeterliydi.

Georgia'nın kollarından tuttum ve ayağa kaldırdım.

—Neyse bunları bir kenara bırakalım. Yanına almak istediğin bir şey var mı?

Alışkanlıkla çantasını topladı ve şapkasını giydi. Koridorda kimseler yoktu. Dörtgöz de ortalarda gözükmüyordu. Georgia'yı artist çıkışına doğru götürdüm. Kapıyı açtım ve bir adım dışarı çıktım.

—Bu o mu Ed? diye bir ses duyuldu.

—Evet. Haydi.

Bütün bu hikâyede beklenmeyen birisi varsa, o ben değildim. Elimde silah, Ed Teen'in cevabını bitirmesini bile beklemeden karanlığa dalıp ilerlemeye başladım. Hepsi küfredip Georgia'nın kapadığı kapıya doğru koşuyorlardı. Mermiler tepemden geçiyordu. Bu gürültü patırtı içinde 11.25'liğim en güçlü sesi çıkarıyordu. Heriflerden biri önümden geçerken saçından yakaladım ve

ağzına silahımın namlusuyla vurdum. Duvara yaslanmış duran bir başka siluet görüp ateş ettim. Biraz sonra üstüme bir şeyin devrildiğini anladım, boştaki elimle bir boğaza sarılıp sıktım. Daha sonra ise karnıma bir tekme yedim ve kendimi koyuverdim.

Birisi beni yerde hareketsiz hale getirdi. Bir ses ise:

—Haydi, mermiyi bassana, diye bağırıyordu.

Vücudumun altında kalan sağ kolumu kurtarıp 11.25'liğimi kaldırdım...

Aynasızların sirenini duyup çıkmaz sokaktaki artist çıkışına doğru kaçan iki it tam sokağa vardıklarında üç ışıldakla karşılaştılar ve uslu uslu ellerini kaldırdılar.

Pat'ın sesini tanıdım, bana sesleniyordu. Sonra fenerinin ışığıyla beni buldu ve kalkmama yardım etti.

—Kadın orada. Git bak.

—Kim?

—Georgia, Fallon'un eski metresi.

Ağzında bir şeyler geveleyip çıkmaz sokağa doğru koştu. Ben de duvara yaslanıp biraz soluk aldım. Madeni kapıyı açmasına gerek kalmadı, çünkü Georgia kavga sırasında çıkmıştı. Çöp kutularının arasında biraz koşuştu sonra kollarında Georgia ile döndü.

—Öl... öldü mü? diye fısıldadım.

—Hayır. Zannedersem bayılmış.

—Oh! Çok sevindim Pat. Ona gözünün içi gibi bak. Şu anda senin için dünyanın en değerli şeyi o. Savcı da onu görünce zevkten çıldıracak.

—Mayk, bütün bunlar da neyin nesi?

—Pat, sana her şeyi kendi anlatacak. Onunla iyi geçinirsen, sana her şeyi söyler. Bütün hikâyeyi dinledikten sonra sana yapacak tek iş kalıyor, o da Ed Teen için elektrikli sandalyeyi hazırlamak! Fallon cinayetini o hazırlamış, bunu sana şu kadın ispatlayacak.

Kadını bir arabaya koyan Pat şoföre onu Merkez'e götürmesini söyledi. Kimse dinlemediği halde aynasızlara birtakım açıklamalarda bulunan iki serseriyi işaret ettim. Pat onlara baktı, terlemeye başladılar.

—Bunlar Teen'in adamları, Pat. Ed de buradaydı, ama kaçtı. Bu da sana bahsettiğim kişi. Teen'in adamlarıyla aynı anda Georgia'nın izini buldu. Teen deli değil. Georgia'yı kimin arattığını hemen anlamış ve buraya işin iyi bitip bitmeyeceğini kendi gözleriyle görmek için gelmiş. Onu yakalasanız fena olmaz. Bu bir, iki saatlik bir iş.

Cookie kalabalığın en önündeydi. Yaklaşmasını işaret ettim. Kolunda benim yağmurluğum vardı. Giydim.

—İşte, Pat. Georgia'yı o buldu. Bütün gazetelere açıklama yapmadan önce her şeyi ona anlatsan çok iyi olur.

—Olayı kim anlatacak? Sen mi?

—Hayır, dostum! Georgia bunu yıllardır içine atmış, her şeyi kendisinin anlatması daha iyi olur. Evime gidiyorum. İşin bitince gel konuşuruz.

Pat dikkatle bana baktı.

—Decker'ın öldürülmesinin... bütün bunlarla bir ilgisi olması lazım. Ama ne?

—Tabii! Ancak bunu hemen anlayamayız.

—Peki... her şey bitti mi şimdi?

—Tamamen bitti.

Olay yerinden ayrılıp nöbetçi ilk eczanede durdum. Bir telefon kulübesine girip şehirlerarasını istedim. Bu kez Roberts evdeydi. Sesinden, uykudan fırlamış yorgun bir adam olduğu belli oluyordu.

—Ben Mayk Hammer, Bay Roberts. Sizi daha önce aramak istedim, ama olmadı. Size çok mühim bir şey soracağım.

Sesi artık uykulu değildi.

—Devam edin, dinliyorum.

—Savcı iken Fallon ve çetesini yakalamak için bir soruşturma yaptınız değil mi?

—Evet. Ama başaramadım.

—Acaba... Fallon'un ölümünden kısa süre sonra kendisinin postaladığı bazı şeyler aldınız mı?

—Bu da ne demek?

—Bir mektup.

—Yemin ederim ki, hayır!

Sonra biraz düşündü ve devam etti.

—Ama sorunuz bana garip bir rastlantıyı hatırlattı... Bir gün çöp sepetinde bir zarf buldum. Bana yollanmıştı ve üzerinde Fallon'un adresi yazılıydı. Tabii ki Fallon'un adresini biliyordum, ama büyük bir otelde kalıyordu... Ve orada birçok oda vardı, dikkat etmedim. Bu muhakkak Fallon'un ölümünden sonraydı. Hâlâ hatırladığıma göre bu olay beni çok şaşırtmıştı.

— Anlıyorum. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, Bay Roberts çok teşekkürler.

Yalandı. Hiç de üzgün değildim.

— Önemi yok, dedi.

Aynı anda telefonu kapattık.

Cevabı bulmuştum. Geç olduğunu bilmeme rağmen, içimden bir ses daha da gecikmeden acele etmemi söylüyordu.

Direksiyona geçip gecenin karanlığına daldım. Ne trafik ışıklarını ne de arkamdan çalınan kornaları ipliyordum. Alçak sesle, Tanrı yerine üzerinde "dolar" yazan kâğıt parçacıklarına tapan ve onları elde edebilmek için kadınları dul, çocukları yetim bırakanlara bela okuyordum.

Evin önünde arabamı bıraktım. Merdivenleri dörder dörder çıktım ve anahtarla kilidi açtım. Elimde 11.25'liğim adeta kendi daireme baskın yapıyordum.

Korktuğum başıma geldi oradaydı. Neyseki, fazla geç kalmamıştım. Eczacı başından yaralanmış yerde çırpınıyor, çocuk ise elbisesini çekiştirip ağlıyordu.

— Marsha hayatta birçok iğrenç şey gördümse de senin gibisini görmedim, diye mırıldandım.

Divanımın üstündeki yastıkları kestiği bıçağı fırlattıktan sonra, bana döndü. Gözlerindeki kinin bir benzerine hiç rastlamamıştım.

— Kurbağa'nın evinde yastıkların dikiş yerinden açıldığını görünce anlamam gerekirdi. Bir erkek bunu akıl edemez. İşini yarıda kestiğim için özür dilerim. Gelmeseydim Link'in evindeki gibi işini temiz temiz yapacaktın.

Ama aradıklarını bulamayacaktın, Marsha. Ben de bulamadım. Bir an bile onları ele geçirseydim, yararlanmak aklımın köşesinden geçmezdi. Bunu bilmen gerekir. Ama sen öyle yaptın.

Tepeden tırnağa titremesinin sebebi korku değil, bütün benliğini saran kindi. Gülmekten kâtılıyordum. Artık dizginler benim elimdeydi.

Dudakları eskisi gibi güzel değildi. Isırmaya hazırlanan vahşi bir hayvan gibi ağzını iki karış açmıştı.

— Beni gülerken görmek hoşuna gitmiyor değil mi, Marsha? Herhalde yalnız kaldığın zamanlarda sen epeyce gülmüşsündür. Çok komikti. Haklıydın, çünkü verdiğin fikirlerle beni hep yanlış yöne saptırıyordun. Başından beri Decker'ın katı şaşırdığını zannettim. Bir bakıma öyleydi! Decker ne yaptığını iyi biliyordu. Böyle aptalca bir hata yapabileceği için yerleri iyice araştırmışlardı. Bu olayda birçok varsayımım var ama bir tek şeyde yanılmıyorum, o da bildiklerimin seni deliğe attırmaya yeteceğidir. Bir gözden geçirelim... Hollywood'da genç kızların hayalini kurduğu bir yerin vardı. Fazla meşhur olmasan bile yine de tanınıyordun. Daha sonra utanmak nedir bilmeyen bir herife çattın. Senden ün kazanmak için yararlandı, böylece ipin ucunu kaçırdın. Aynı dönemde New York'ta bir yığın mektup yazan Charlie Fallon diye birisi vardı. Bu mektuplardan bir tanesi sana yollanmıştı ve seni çok beğendiği yazılmıştı. Bir diğeri de savcıya yollanmıştı. İçinde iki ünlü gangsteri elektrikli sandalyeye yollayacak bilgiler vardı. O gece ihtiyar Charlie çok mutluydu. O kadar mutluydu ki, mektupların zarflarını şaşırdı. İşte bu yüzden de Fallon'un sana yazdığı mektup savcıya, savcıya yazdığı ve içinde mikrofilm olan mektup da sana postalandı! Bu mektup, sekreterin ölmeden önce eline geçti, doğru mu? Doğru, bunu yüzünden okuyorum... Zarftaki bilgileri gerekli mevkilere vermek gerektiğini söyledi, ama sevgili Marsha buna kulak asmadı. Fallon'un bilmeden yaptığı bu hata rahatça hayatını kazanmanı sağladı ve bunu kaybetmek istemedin! Sekre-

terinin ölümü için güzel bir bahane buldun. Bu cinayet rahatça gerçekleşti...

Derin bir soluk alıp devam ettim:

— Bir de aynı sıralar New York'ta neler olduğuna bakalım. Savcı bir mektup aldı, bu doğru. Mektup sana Fallon tarafından yazılmıştı. Teen ve Grindle'in o zaman savcının bürosunda adamları vardı. Bu uyanık polis gelir gelmez mektubu açtı. Mektubun içeriğini onlara bildirince de neler döndüğünü anlamak için kafa patlatmaları gerekmedi. Beklemenin dışında ne yapabilirlerdi ki? Bu bekleme süresi uzun sürmedi. Bundan on yıl önce, onlara avuç açtın, onlar da sana para verdiler ve bu böyle devam etti bugüne kadar. Görüyorsun ya, tarihler bile tutuyor! Ama şantajın ne demek olduğunu biliyordun, Marsha. Eğer onlara iki kişiyle baskı yapsaydınız daha etkili olurdunuz. Link kendi kullansın diye de belgelerin bir kopyasını çıkarmış ve bu sayede örgütte iyi bir yer elde etmişti. Ama istekleriniz gittikçe ağırlaşıyordu. İkinizden birinin ortadan kalkması gerekiyordu. Link bu durumu biliyordu. Hatta senin elindeki mikrofilmleri alabilirse örgütteki yerinin daha sağlam ve kârlı olacağını ona söylemişlerdi! İşte bu sırada ortaya Decker çıktı. Link Dicker'a kancayı taktı. Ayrıca çeşitli yollardan Mel Hooker'ı kullanıp Decker'ı büyük bir belaya soktu. Bundan ancak ona söyleneni yaparsa kurtulabileceğini de anlattı. Her şey iyi hazırlanmıştı, ama Decker'ı hesaba katmamışlardı...

Hiç konuşmadan beni dinliyordu yosma. Devam ettim:

— Decker oyunun kurallarını biliyor ve oğlunun acı çekmesini istemiyordu. Ne yapacağını, belki de orada öleceğini biliyordu. Kasandaki resimleri görünce tahminimce onları aynasızlara vermeye karar verdi. Ama çocuğu alması gerekiyordu, ötekiler ondan atik davrandılar. Böyle olunca da yapabileceği tek şeyi yaptı: Mikrofilmleri sakladı, sonra çıktı ve öldürüldü. Gerisini biliyorsun. Decker'ı bu soyguna zorlayanın Link oldu-

ğunu sana söyleyen bendim. Bunu öğrenince gidip onu vurdun. On yılda bütün olayları anlayacak vaktin oldu, değil mi? Kendi kopyaların çalındığı için onunkileri ele geçirmeye uğraştın, çünkü canından korkuyordu. Onları bulup bulmadığını hâlâ bilmiyorum. Doğru, değil mi? Diğer kopyaların bende olduğunu zannettin ve bana kene gibi yapışıp tuzağa düşürdün! Benimle oyun oynadın, pis yosma! Kafandan bir türlü o berbat kopyaların bende olduğu fikrini silemedin! Hatta ben uyurken gidip anahtarımdan bir tane daha yaptırdın, değil mi? Bu gece o anahtarla içeri girdin! Fallon'un eski metresiyle konuşunca bütün gerçeği öğreneceğimi zannedip kendini tehlikeye attın. Tabii, herkes bu rezil resimleri arıyordu! Link Decker'ın odasını aramıştı. Saldırıya uğradığım gece de benim dairemi aramaya geldiğini sandım. İşte bu olaydaki tek tutarsız nokta buydu. Ama neyin tutarsız olduğunu anlayamıyordum. Link Buick'i kullanıyordu, ama olaya karıştığımda kim olduğumu görecek vakti olmadı, öyleyse nerede oturduğumu nasıl biliyordu? Decker'ın üstünü ölümünden sonra ilk arama fırsatını ben elde etmiştim ve bunu sana anlatmıştım, Marsha. Tek bilen sendin. Önüne geleni temizledin, şimdi sıra sende, yosma!..

Gülümsedi, aldırmadım. Bakışları kin doluydu yosmanın.

— Bana öyle saldıranın kim olduğunu tahmin etmemi ister misin? O kadar zor değil. Küçük Sahne'deki çaylak... Seninle sevişmek için her şeyi yapmayı göze alan o kolu kırık herif. Bana kolundaki alçıyla vurdu. O gece neredeydi o herif, Marsha? Unutamayacağı anlar yaşadığına iddiaya girerim. Sen ne dersin?

Kinci ifadesi yerini kurnaz bir gülüşe bıraktı.

— Buradaydı, Mayk, dedi.

Hareket etmekte biraz geç kalmıştım. Üstüme gelen beyaz nesneyi farketmemle kafamda patlaması bir oldu ve kendimi kaybettim.

Gözlerimi açtığımda neyle karşılaşacağımı biliyordum. Anlamadığı birçok olaya şahit olan velet korkudan

hıçkırarak ağlıyordu. Biraz doğruldum, yaptığım şaklabanlıklar ona çok garip gelmiş olmalı ki, gülmeye başladı. Yırtık iskemlelerden birine koşup büyük bir coşkuyla içini boşalttı.

Gözüm Marsha'ya takıldı. Bana bakıp sırıtıyordu. Elinde bir tabanca vardı. 11.25'liğim ise masanın üstündeydi. Ama onu alacak hal kalmamıştı bende.

Bir iskemlede oturan Jerry kırık kolunu karnına yaslamıştı. Yüzünden acı çektiği anlaşılıyordu. Alçısının bir tarafı boydan boya kırılmıştı.

Sonra yerde kirliye attığım elbise ile veletin pılı pırtısını gördüm. Marsha avucundaki mikrofilmleri bana gösterirken gülüyordu.

— Çocuğun pis giysilerinin cebindeydiler.

Bu kadar kolay yerde olmasına öylesine şaşırmıştı ki!

—Marsha bunların sana faydası kalmadı. Teen enselendi, artık resimlerin hiçbir değeri yok. Şantaj yapabileceğin kimse kalmadı.

Nefes almak için durdum. Boynumdan sıcak ve yapışkan bir şey akıyordu.

— Doğru, onlara ihtiyacım yok. Kurbağa'nınkilerle beraber hepsini yok edeceğim. Geriye bir tek sen kalıyorsun, Mayk. Seni vurmak bana gerçekten zor geliyor, ama buna mecburum.

Artık rol kesmiyordu. Oyun bitmişti. Bir dahaki sefere kadar gülücüklerini ve gözyaşlarını saklayacaktı.

Jerry'ye baktım, acıları biraz azalmışa benziyordu.

— Marsha, onunla evlenmen gerekecek. Sen Ed ve Lou'ya nasıl sözünü dinlettirdiysen o da sana öyle dinletiyor...

Gülmekten kırılıyordu neredeyse.

— Hayır, Mayk. Hayır, Jerry'yi de harcamam gerekiyor. Çünkü başka yerde olduğumu ancak böyle kanıtlayabilirim.

Boştaki eli 11.25'liğimi kavradı.

— Herkes onun bana deli gibi aşık olduğunu biliyor. Ayrıca çok kıskançtır da, bu geceki gibi bizi burada baş-

başa görmesi yeterli. Sinirden çılgına dönecek. Sen kendini koruyacaksın, o arada da birbirinizi vuracaksınız. Eczacı da bir serseri kurşuna kurban gidecek. Bu acıklı olayı anlatacak tek kişi kalacak, o da benim, Mayk!

Jerry yavaşça ayağa kalktı. Kuşkuyla:

— Marsha! diye inledi.

Marsha'nın elindeki 11.25'lik gürledi. Jerry ölmeden son bir çığlık atabildi sadece. Bu sırada Marsha silahı masaya fırlattı. Diğer elindeki tabanca ise bana doğrultulmuştu ve elin hiç titremiyordu.

Yapacağı tek şey beni ve eczacıyı öldürdükten sonra evine gidip ağlamaktan ibaretti. Kimse de verdiği ifadeden şüphelenmeyecekti! Her şey geçen sefer sekreterini öldürdüğündeki gibiydi. Basın büyük yaygara koparacaktı, ama bunu göze alması gerekiyordu!

Her an ateş edebilirdi. Bütün komşular kulak kesilmiş olmalıydılar. Hikâyenin gerçeğe uygun olması için ateş edişlerin arası fazla uzun olmamalıydı. Daha sonra tabancaları ölülerin ellerine tutuşturacak ve oyun bitmiş olacaktı.

O anda Marsha'nın arkasındaki veleti gördüm. Masadaki o güzelim oyuncağı gözüne kestirmişti bir kere.

Çocuklar büyükleri taklit etmeye bayılan nefis gözlemcilerdir.

Genç William Decker 11.25'liği küçük ellerine aldı. Kabzasından kavradı ve tetiğe dokundu. O anda, yüzünün mutluluktan aydınlandığını farkettim.

Marsha'nın silahı elinden düştü. Yüzünde müthiş bir şaşkınlık vardı. O ayaklarımın dibine yuvarlanırken, velet sarsıntıdan elinden fırlayan bu acayip oyuncağa hayretle bakıyordu.

Ben özel dedektif Mayk Hammer. Adım sanım ortada, yerim yurdum belli. Arayan, niyeti varsa, kolaylıkla bulur beni. Bir belaya el attım mı, ne yapar eder ayıklarım onu. Suçluyu enseledim mi, cezasını da ben veririm. Yani lafın kısası, bana verilen işi yürekten götürürüm. Hele işi veren, topuklara kadar uzun saçları olan sarışın bir dilberse... o iş, kafadan bitti sayılır...

250 LİRA